

JENNIFER LYNN BARNES

Autoarea seriei *JOCURILE MOȘTENIRII*

MIZĂ LETALA

18+
RESTRICTED
FOR
ADULTS

vinovat-moștenirea

JENNIFER LYNN BARNES

MIZĂ LETALĂ

Seria ÎNZESTRAȚII #3

Original: *All In* (2015)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN VOICULESCU

virtual-project.eu

— 2024 —

*Pentru Anthony, partenerul meu în nelegiuiri,
acum și veșnic.*

TU

Orice poate fi numărat. Firele de păr din capul ei. Cuvintele pe care ți le-a adresat. Respirațiile care i-au rămas.

*E chiar frumos totul. Numerele. Fata. Lucrurile pe care le-ai plănuit.
Ce îți e hărăzit să devii.*

CAPITOLUL 1

Ajunul Anului Nou a picat într-o duminică. N-ar fi fost o problemă atât de mare dacă bunica n-ar fi considerat „Adună-ți familia la cina de duminică!” drept o poruncă sacră sau dacă unchiul Rio nu s-ar fi numit singur responsabil pentru turnarea vinului.

Și a fost mult vin.

Când a venit momentul să strângem vasele, era destul de clar că niciunul dintre adulți nu va conduce singur spre casă prea curând. Având în vedere că tata avea șapte frați, toți căsătoriți, câțiva dintre ei cu copii mai mari decât mine cu zece ani sau mai mult, se înțelege că erau mulți „adulți”. Numeroasele discuții aprinse pe care le auzeam în spatele meu, în timp ce duceam un teanc de farfurii în bucătărie, erau aproape – dar nu cu desăvârșire – acoperite de râsete gălăgioase.

Privită din afară, scena părea de-a dreptul haotică. Dar, privită cu un ochi de *profiler*, era simplă. Ușor de înțeles. Ușor de lămurit. Așa era o familie. Ce *fel* de familie, ce personalități individuale cuprindea se putea afla din detalii: cămăși băgate sau scoase din pantaloni, vase ciobite, dar mânuite cu dragoste.

— Cassie! a izbucnit fratele bunicii, zâmbindu-mi euforic, cu ochii împăienjeniți, când am intrat în bucătărie. Ți-e dor de familie, nu? Ai venit ca să-l vizitezi pe bătrânul tău unchi Rio!

Cei din casă știau că îmi petrecusem ultimele șase luni într-un program educațional pentru tineri talentați finanțat de guvern. Practic, o școală cu internat, mai mult sau mai puțin. În parte, era adevărat.

Mai mult sau mai puțin.

— Aș! a exclamat iritată bunica în direcția unchiului Rio, luându-mi teancul de farfurii din mâini și punându-l în chiuvetă. Cassie nu s-a întors pentru bătrânii fără minte care beau prea mult și vorbesc prea tare, a spus *nonna*, suflecându-și mânecile și pornind robinetul. S-a întors ca s-o vadă pe *nonna* ei. Ca să-mi ceară scuze pentru că nu m-a sunat așa cum ar fi trebuit.

Două muștrări dintr-o lovitură. Unchiul nu prea s-a sinchisit. Dar eu am simțit junghiul scontat al vinovăției și m-am alăturat *nonnei* la chiuvetă.

— Lasă-mă pe mine, i-am propus.

Nonna a pufnit nemulțumită, dar s-a dat la o parte. Mă liniștea gândul că

o găsesc aceeași dintotdeauna: în parte o cloșcă cu pui, în parte dictatoare, domnind peste familie cu *ziti*⁽¹⁾ la cuptor și un pumn de fier.

Dar eu n-am rămas aceeași. Nu puteam evita gândul ăsta. *Eu m-am schimbat.* Noua Cassandra Hobbes avea mai multe cicatrici – și la figurat, și la propriu.

— Devine țâfnoasă când nu știe de tine mai multe săptămâni la rând, mi-a spus unchiul Rio, arătând-o pe *nonna* cu capul. Dar poate că ești ocupată? a întrebat și, luminându-se deodată la față, m-a studiat câteva secunde. Frângi inimi! a declarat. Câți iubiți ne ascunzi acum?

— N-am iubit.

Mă acuza că-i ascund iubiți de ani întregi. Era prima și singura dată când avea dreptate.

— Tu! a izbucnit *nonna*, ațintind o spatulă – care-i apăruse în mână din senin – asupra unchiului Rio. Afară!

Unchiul a privit spatula cu băgare de seamă, dar s-a ținut pe poziție.

— Afară!

După trei secunde, eu și *nonna* eram singure în bucătărie. S-a uitat la mine cu o privire ageră și expresia i s-a împlânzit ușor.

— Băiatul care te-a luat de aici vara trecută, a spus, acela cu mașina simandicoasă... Sărută bine?

— *Nonna!* am izbucnit, înecându-mă.

— Am opt copii, mi-a spus. Știu cum e cu săruturile.

— Nu, am spus repede, frecând farfuriile și încercând să nu deduc prea multe din afirmația ei. Eu și Michael nu suntem... Nu-i nimic...

— Ah! a zis *nonna* cu perspicacitate. Săruturile lui nu-s așa de bune, a spus, lovindu-mă încurajator pe umăr. E tânăr. Poate învăța!

Conversația era incredibil de stânjenitoare din mai multe motive, dintre care unul important era că-n ultima vreme nu mă sărutasem cu *Michael*. Dar, dacă *nonna* voia să creadă că sunasem acasă atât de rar pentru că eram prinsă în mrejele iubirii adolescente, n-aveam de gând s-o contrazic.

Era mai ușor de înghițit decât adevărul: mă afundasem într-o lume a mobilurilor și a victimelor, a ucigașilor și a cadavrelor. Fusesem răpită. De două ori. Încă mă trezeam noaptea cu gândul la colierele de plastic care-mi răniseră încheieturile, cu zgomotul focului de armă țiuindu-mi în urechi. Uneori, când închideam ochii, vedeam o lumină oglindită de lama unui cuțit însângerat.

— Ești fericită la școala asta a ta?

Nonna se străduia din răspuțeri să vorbească pe un ton degajat. Nu m-a păcălit. Locuisem cinci ani cu bunica din partea tatei înainte să mă fi alăturat programului Înzestrații. Voia să mă știe în siguranță și fericită. Voia să mă întorc *aici*.

— Da, sunt, i-am spus. Sunt fericită.

Nu era o minciună. Pentru prima dată în viață, simțeam că-mi găsisem locul. Alături de colegii mei Înzestrați, niciodată nu era nevoie să mă prefac că aș fi altfel decât sunt. N-aș fi reușit nici dacă aș fi vrut.

Într-o casă plină cu oameni care observau lucruri pe care majoritatea oamenilor le treceau cu vederea, îmi era imposibil să mă ascund.

— Arăți bine, a recunoscut *nonna* fără tragere de inimă. Și mai bine acum, după ce te-am hrănit o săptămână.

A pufnit din nou, apoi m-a dat la o parte cu blândețe și a continuat să spele vase în locul meu.

— O să-ți dau mâncare s-o iei cu tine la întoarcere, a declarat. Băiatul ăla care te-a luat cu mașina e prea slab. Poate c-o să te sărute mai bine dacă pune puțină carne pe oase.

M-am înecat.

— Ce aud despre săruturi? a răsunat o voce din prag.

M-am întors, așteptându-mă să-l văd pe unul dintre frații tatei. Dar am dat cu ochii chiar de tata. Am încremenit. Era instalat cu forțele armate peste ocean și ne așteptaserăm să ajungă abia peste câteva zile.

Ultima dată îl văzusem cu mai bine de un an în urmă.

— Cassie.

Tata m-a salutat cu un zâmbet țepăn și nu într-un totuț sincer.

M-am dus cu gândul la Michael. Ar fi știut exact cum să-i interpreteze încordarea de pe chip. Spre deosebire de el, eu eram profiler. Puteam să culeg un set de detalii mărunte – conținutul servietei cuiva, formulele cu care obișnuia cineva să salute – și să alcătuiesc imaginea de ansamblu: firea persoanei respective, dorințele ei, modul în care s-ar fi purtat în orice situație dată.

Cât despre sensul precis al zâmbetului ăstuia nu-tocmai-zâmbitor? Emoțiile pe care le ascundea tata? Dacă simțea un licăr de familiaritate, dacă era mândru sau dacă avea orice alt sentiment părintesc când se uita la mine?

Asta nu știam.

— Cassandra, m-a dojenit *nonna*, primește-l cum trebuie pe tatăl tău.

Înainte să pot spune ceva, bunica l-a cuprins cu brațele și l-a strâns cu putere. L-a pupat, apoi i-a dat câteva palme drăgăstoase, apoi l-a pupat din nou.

— Te-ai întors devreme, a spus, desprinzându-se în sfârșit de fiul risipitor și privindu-l cu o anumită expresie – probabil cea pe care i-o adresase în copilăria lui, când lăsase urme de noroi pe covor. De ce?

O clipă, privirea tatei a zburat înapoi spre mine.

— Trebuie să vorbesc cu Cassie.

Nonna a mijit ochii.

— Și despre ce trebuie să-i vorbești? a întrebat, împungându-l în piept – de mai multe ori. E fericită la școala ei nouă, cu iubitul ei slăbănog.

Abia i-am înțeles cuvintele. Toată atenția mea era concentrată asupra tatei. Era ușor neîngrijit. Parcă n-ar fi dormit deloc noaptea trecută. Nu se încumeta să mă privească în ochi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic, a spus *nonna*, cu vehemența unui șerif care impune legea marțială. Nu s-a întâmplat nimic, a repetat, întorcându-se spre tata. Spune-i că nu s-a întâmplat nimic! i-a ordonat.

Tata a traversat camera și m-a cuprins cu blândețe de umeri.

De obicei nu ești atât de blând.

Creierul meu a parcurs toate informațiile pe care le știam despre el – relația noastră, firea lui, faptul că era aici. Stomacul parcă-mi fusese umplut cu plumb. Brusc, am intuit ce avea să-mi spună. Gândul m-a paralizat. N-am mai putut să respir, n-am mai putut să clilesc.

— Cassie, a spus încet. E vorba despre mama ta.

CAPITOLUL 2

E o diferență între a fi *presupus moartă* și *moartă*, o diferență între a te întoarce într-o cabină de schimb împrăscată cu sângele mamei tale și a ți se spune după cinci ani că a fost găsit un cadavru.

La doisprezece, treisprezece, paisprezece ani mă rugasem în fiecare noapte ca cineva s-o găsească pe mama, ca poliția să descopere că s-a înșelat, ca, în ciuda probelor, în ciuda cantității de sânge pierdute, mama să apară din nou. În viață.

În cele din urmă, am renunțat la speranță și am început să mă rog ca poliția să-i găsească trupul. Mi-am imaginat cum ar fi să mă cheme ca să-l identific. Cum ar fi să-mi iau acum rămas-bun. Cum ar fi s-o îngrop.

Nu-mi imaginasem situația de față.

— Sunt convinși că-i vorba despre ea? am întrebat încet, dar calm.

Eu și tata stăteam în capetele opuse ale unui leagăn de verandă, doar noi doi, pentru că n-am fi găsit niciun loc mai intim în casa *nonnei*.

— Locul se potrivește, a răspuns, privind în noapte, fără să se întoarcă spre mine. La fel și timpul. Încearcă să vadă dacă dantura se potrivește cu datele stomatologice cunoscute, dar v-ați mutat atât de des...

Atunci a părut să-și dea seama că-mi spune ceva ce știam deja. Istoricul stomatologic al mamei avea să fie greu de găsit.

— Au găsit asta.

Mi-a întins un lanț subțire de argint. De capătul lui atârna o piatră prețioasă mică și roșie.

Mi s-a încleștat gâtul.

Al ei.

Am înghițit în sec, încercând să-mi înăbuș gândul, ca și când aș fi putut să-l uit printr-un simplu efort de voință. Tata a încercat să-mi dea colierul. Am clătinat din cap.

Al ei.

Știusese că mama era aproape sigur moartă. Știusese asta. O crezusem. Dar acum, privind colierul pe care-l purtase în noaptea aceea, n-am mai putut să respir.

— Asta-i o probă, m-am forțat să spun. Poliția n-ar fi trebuit să ți-o dea. E o probă.

Unde le-a fost capul? Colaboram cu FBI-ul doar de șase luni.

Petrecusem aproape tot acest timp lucrând în culise și până și eu știam că lanțul probelor nu trebuie întrerupt doar pentru ca o fată pe jumătate orfană să poată primi un obiect care-i aparținuse mamei sale.

— Nu s-a găsit nicio amprentă pe el, m-a asigurat tata. Nici alte urme materiale.

— Spune-le să-l păstreze, am spus categoric, ridicându-mă și ducându-mă la marginea verandei. Poate că o să le trebuiască. Pentru identificare.

Trecuseră cinci ani. Dacă erau în căutarea evidențelor stomatologice, probabil că nu mai aveam ce să identific. *Nimic în afară de oase.*

— Cassie...

Nu l-am mai ascultat. Nu voiam să aud de la un bărbat care abia o cunoscuse pe mama că poliștii n-au nicio pistă, că li s-a părut în regulă să compromită probe pentru că nimeni nu se aștepta ca ancheta să fie rezolvată.

După cinci ani, exista un cadavru. Acesta era un indiciu. *Crestături pe oase. Modul în care a fost îngropată. Locul în care a așternut-o ucigașul pentru somnul de veci.* Trebuia să existe ceva. Vreun indiciu cu privire la cele întâmplate.

Te-a atacat cu un cuțit. M-am strecurat în mintea mamei, privind lucrurile din perspectiva ei, încercând să lămuresc ce se întâmplase în ziua aceea, cum mai făcusem de nenumărate ori. *Te-a atacat prin surprindere. Te-ai împotrivit.*

— Vreau să văd locul, am spus, întorcându-mă din nou spre tata. Locul în care au găsit trupul, vreau să-l văd.

Tata își dăduse acordul sub semnătură ca să mă înscriu în programul pentru tineri talentați ai agentului Briggs, dar habar n-avea ce fel de „educație” primesc. Nu știa în ce constă de fapt programul. Nu știa ce pot să fac. Ucigași și victime, AN și cadavre – acesta era limbajul meu. *Al meu.* Și tragedia care se abătuse asupra mamei?

Și aceea era a mea.

— Nu cred că-i o idee bună, Cassie.

Nu e decizia ta, m-am gândit, fără s-o spun cu voce tare. Nu avea rost să mă cert cu el. Dacă voiam să obțin acces la locul în care fusese descoperit trupul, la fotografii, la orice altă probă găsită, oricât de mărunță, trebuia să vorbesc cu altcineva decât cu Vincent Battaglia.

— Cassie? a spus, ridicându-se și făcând nehotărât un pas spre mine. Dacă vrei să vorbim...

M-am întors și am clătinat din cap.

— Sunt bine, i-am spus, refuzându-i propunerea și înghițind nodul care mi se pusese în gât. Vreau doar să mă întorc la școală.

„Școală” era mult spus. În total, în programul Înzestrații erau înscriși cinci elevi, iar lecțiile noastre includeau ceea ce s-ar putea numi „aplicații practice”. Nu eram doar elevi. Eram instrumente care trebuiau folosite.

O echipă de elită.

Fiecare dintre noi avea câte un talent, câte o aptitudine perfecționată în mediul în care copilărise.

Niciunul dintre noi n-a avut o copilărie normală. Acestea erau cuvintele pe care le repetam în gând iar și iar patru zile mai târziu, în timp ce așteptam în capătul aleii casei bunicii să sosească șoferul. *Altfel, n-am fi fost Înzestrați.*

În loc să mă gândesc la circumstanțele în care crescusem, mutându-mă din oraș în oraș cu mama, care-i păcălea pe oameni în așa fel încât să creadă că are puteri metapsihice, m-am gândit la ceilalți – la tatăl psihopat al lui Dean și la faptul că Michael fusese nevoit să învețe să citească emoțiile ca să poată supraviețui. La Sloane și la Lia și la ceea ce bănuiam despre copilăriile lor.

Gândul la colegii mei Înzestrați mi-a provocat un dor de casă anume. Îi voiam aici – pe toți sau pe oricare dintre ei – atât de tare, încât aproape că mi se tăia respirația.

„*Dansează până-ți trece.*” Puteam auzi vocea mamei în gând. Am revăzut-o cu ochii minții, înfășurată într-un șal de un albastru-viu, cu părul roșcat umed de frig și de zăpadă, pornind radioul mașinii și mărinind volumul.

Acesta fusese ritualul nostru. De fiecare dată când ne mutam – dintr-un oraș în altul, de la o țință la alta, de la un spectacol la altul – puneam muzică și dansam pe scaune până când uitam de toate și de toți cei pe care-i lăsam în urmă.

Mama fusese genul de persoană care nu accepta să ducă dorul nimănui multă vreme.

— Pari îngândurată.

O voce gravă și serioasă m-a adus cu mintea înapoi în prezent.

M-am împotrivit amintirilor – și năvalei de emoții care încercau să mă copleșească odată cu ele.

— Bună, Judd.

Bărbatul angajat de FBI ca să ne poarte de grijă m-a privit un moment, apoi mi-a luat geanta și a urcat-o în portbagaj.

— Nu-ți iei rămas-bun? a întrebat, arătând cu capul spre verandă.

M-am întors și am văzut-o pe *nonna*. Mă iubea. Pătimaș. Fără ezitare. *Încă din clipa în care m-ai cunoscut*. Eram datoră măcar să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Cassandra? a spus vioaie când m-am apropiat. Ai uitat ceva?

Ani la rând crezusem că ceva s-a frânt în mine, că puterea mea de a iubi – pătimaș, fără ezitare, în mod liber – murise odată cu mama.

Ultimele luni îmi demonstraseră că mă înșel.

Am luat-o în brațe pe bunica și m-a îmbrățișat și ea, strângându-mă din răspuțuri.

— Trebuie să plec, am spus după o clipă.

Mi-a lovit obrazul cu puțin mai multă putere decât ar fi fost nevoie.

— Să mă suni dacă ai nevoie de ceva! a ordonat. Orice!

Am încuviințat din cap. A ezitat o clipă.

— Îmi pare rău, a spus cu delicatețe. Pentru mama ta.

Nonna nu o cunoscuse. Nu știa nimic despre ea. Nu le spusese rudelor din partea tatei despre râsul ei, despre jocurile prin care mă învățase să citesc oamenii, despre faptul că-mi spunea „orice-ar fi!” în loc de „te iubesc!”, pentru că nu doar că mă iubise – mă iubise la nesfârșit, orice-ar fi.

— Mulțumesc, i-am spus bunicii, ușor răgușită.

Am înăbușit durerea care-mi creștea în inimă. La un moment dat, avea să mă ajungă din urmă.

Mereu mă pricepusem mai curând să-mi împart sentimentele în compartimente, în loc să scap cu totul de emoțiile nedorite.

Întorcând spatele ochilor iscoditori ai *nonnei* și mergând înapoi la Judd și la mașină, n-am putut să-mi alung din minte vocea mamei:

Dansează până-ți trece!

CAPITOLUL 3

Judd a condus în tăcere. M-a lăsat pe mine să-i pun capăt, dacă și când eram pregătită.

— Polițiștii au găsit un trup, am spus, după zece minute în care m-am chinuit să împing cuvintele printre buze. Cred că e al mamei.

— Am auzit, a spus Judd simplu. Briggs a primit un telefon.

Agentul special Tanner Briggs era unul dintre cei doi agenți FBI care supravegheau programul Înzestrații. El mă recrutase, folosindu-se de cazul mamei.

Bineînțeles că primise un telefon.

— Vreau să văd trupul, i-am spus lui Judd, privind fix la drumul din față.

Puteam să mă împac cu situația mai târziu. Puteam să jelesc mai târziu. Răspunsuri, date, *astea* îmi trebuiau acum.

— Fotografii cu locul descoperirii, am continuat, vreau să văd tot ce reușește Briggs să obțină de la localnici.

Judd a așteptat o clipă.

— Asta-i tot?

Nu. Asta nu era tot. Voiam, cu disperare, ca trupul găsit de poliție să nu fie al mamei. Și voiam să fie al ei. Și nu avea importanță că dorințele astea se contraziceau. N-avea importanță că mă puneam în situația de a pierde, oricum ar fi.

Am strâns din dinți, mușcându-mi interiorul obrazului. După o clipă i-am răspuns la întrebare cu voce tare.

— Nu. Asta nu-i tot. Vreau să prind persoana care i-a făcut asta.

Măcar acest lucru era simplu. Era clar. Mă înscrisesem în programul Înzestrații ca să trimit ucigași după gratii. Mama merita să i se facă dreptate. Și eu meritam să mi se facă dreptate, după câte pierdusem.

— Ar trebui să-ți spun că vânarea persoanei care a omorât-o n-o să ți-o aducă înapoi.

Judd a schimbat banda, părând mai atent la drum decât la mine. Nu m-a păcălit. Fusesse lunetist în infanteria marină și mereu era conștient de ce se petrece în jur.

— Ar trebui să-ți spun, a continuat, că obsesia față de cazul acesta n-o să-ți ușureze durerea.

— Dar n-o s-o faci, am remarcat.

Știi cum e să ți se sfărâme lumea. Știi cum e să te trezești în fiecare zi cu gândul că monstrul care a sfărâmat-o încă umblă liber și poate să-și repete crima oricând.

Judd n-avea să-mi spună să-i dau pace. Nu putea.

— Ce ai face, am spus încet, dacă ar fi vorba despre Scarlett? Dacă ar fi apărut un indiciu, oricât de mic, legat de cazul ei?

Nu mai rostisem numele fiicei lui de față cu el. Până de curând, nici nu știusem despre existența ei. Nu știam mai nimic despre ea în afară de faptul că fusese victima unui ucigaș în serie cunoscut ca Nightshade.

Știam doar cum s-ar fi simțit Judd dacă ar fi apărut informații noi legate de cazul respectiv.

— Pentru mine a fost diferit, a răspuns în cele din urmă, privind fix la drum. S-a descoperit cadavrul. Nu știu dacă asta a fost mai bine sau mai rău. Mai bine, probabil, pentru că n-am rămas cu întrebări fără răspuns, a observat, încheștându-și dinții o clipă. Mai rău, a continuat, pentru că niciun tată n-ar trebui să vadă vreodată așa ceva.

Am încercat să-mi imaginez prin ce trecuse când văzuse trupul fiicei lui și imediat mi-am impus să-mi opresc închipuirea. Judd era în stare să îndure multă suferință și chipul îi ascundea mare parte din emoții. Dar, când îi găsisese trupul, probabil că nu avusese unde să se ascundă, nu avusese cum să strângă din dinți – îi rămăsese doar uruitul din urechi și o disperare pe care o cunoșteam prea bine.

Dacă ar fi fost găsit trupul lui Scarlett, și nu al mamei, dacă colierul descoperit ar fi fost al ei, n-ai sta cu mâinile în sân. N-ai putea – indiferent de consecințe.

— Le spui lui Briggs și Sterling să-mi facă rost de dosar? l-am rugat.

Judd nu era agent FBI. Prima și singura lui prioritate era sănătatea fizică și mintală a resurselor umane adolescente ale agenției. Avea ultimul cuvânt în privința implicării noastre în orice anchetă.

Inclusiv în cazul mamei.

Mă înțelegi, mi-am spus, privindu-l atent. Vrei, nu vrei – mă înțelegi.

— Poți să citești dosarul, mi-a spus Judd, oprind mașina pe o pistă de decolare particulară și privindu-mă cu subînțeles. Dar n-o faci de una singură.

CAPITOLUL 4

Avionul privat avea locuri pentru doisprezece pasageri, dar, când am urcat la bord, doar cinci dintre ele erau ocupate. Agenții Sterling și Briggs stăteau în față, de o parte și de alta a culoarului. Ea se uita printr-un dosar. El se uita la ceas.

O atmosferă strict profesională, m-am gândit. Totuși, dacă ar fi avut o relație strict profesională, n-ar fi avut nevoie de distanța oferită de culoar.

În spatele lor, Dean stătea cu spatele la intrarea în avion. În fața lui era o masă și, pe ea, un pachet cu cărți de joc. În colțul opus am văzut-o pe Lia, întinsă pe două scaune. Sloane era cocoțată pe masă, cu picioarele încrucișate, cu părul blond-alburiu strâns în creștet într-o coadă așezată într-o parte. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, mi-aș fi făcut griji serioase că o să cadă, dar, așa cum o știam, probabil că deja făcuse toate calculele matematice relevante pentru poziția ei actuală și luase toate măsurile necesare pentru ca legile fizicii să se manifeste în favoarea ei.

— Ia te uită! a spus Lia, adresându-mi un rânjel leneș. Cine s-a îndurat în sfârșit să ne onoreze cu prezența!

N-au aflat. Am înlemnit când am înțeles că Briggs nu le spusese celorlalți din echipă despre mama – despre trupul ei. Dacă le-ar fi spus, Lia nu m-ar fi înțepat de formă; m-ar fi împuns cu sete. Unii oameni caută să-ți aline durerea. Lia se mândrea cu priceperea cu care știa să-ți distragă atenția de la probleme – dar nu în așa fel încât să vrei să-i mulțumești.

Presupunerea mi-a fost confirmată când Dean s-a întors spre mine.

— N-o lua în seamă, a spus. E țâfnoasă pentru că am bătut-o la Șerpi și Scări.

Un zâmbet mic îi juca în colțurile buzelor. Nu străbătea avionul. Nu-și așeza mâna liniștitoare pe umărul sau pe ceafa mea. Ceea ce însemna că *sigur* nu aflase.

În momentul acesta nu voiam să afle.

Zâmbetul de pe fața lui, felul în care o tachinează pe Lia – Dean se vindeca. Cu fiecare zi în care eram împreună, barierele mai cădeau puțin. În fiecare zi mai ieșea puțin din umbră și devenea tot mai mult el însuși.

Voiam să continue așa.

Nu voiam să se gândească la faptul că mama fusese o victimă. Că tatăl lui fusese ucigaș.

Nu voiam să-i dispară zâmbetul acela.

— Șerpi și Scări? am repetat.

Liei i-au sclipit ochii.

— Varianta mea e *mult* mai interesantă.

— Un gând îngrijorător din multe motive, am spus.

— Bine ai revenit! mi-a urat agentul Briggs.

De cealaltă parte a culoarului, agenta Sterling și-a ridicat ochii din dosarul pe care-l citea și mi-a întâlnit privirea. Fosta soție a lui Briggs era profiler. Și mentorul meu.

Dacă Briggs a aflat, a aflat și Sterling. Într-o fracțiune de secundă, am privit spre dosarul din mâna ei.

— Ia loc, m-a invitat.

Am înțeles mesajul: *Vorbim mai târziu.* Mă lăsa pe mine să hotărăsc ce să le spun celorlalți – și când. Știam că n-o să pot păstra secretul la nesfârșit. Specialitatea Liei era detectarea minciunilor. Ieșea din discuție să mint și oricât de mult aș fi încercat să ignor problema, în curând Dean avea să-și dea seama că s-a întâmplat ceva.

Trebuia să le spun. Dar poate că reușeam să amân momentul câteva ore – mai ales pentru că singura persoană care ar fi observat imediat că ceva nu-i în regulă nu se afla în avion.

— Unde-i Michael? am întrebat, strecurându-mă pe scaunul de lângă Dean.

— La douăzeci și cinci de kilometri de Westchester, la nord de golful Long Island.

Sloane și-a înclinat capul într-o parte, parcă sub povara părului strâns în coada ușor descentrată.

— S-a dus acasă de Crăciun, a tradus Dean.

Sub masă, mâna lui a găsit-o pe a mea. Nu-i era ușor să inițieze contactul fizic, dar, treptat, începuse s-o facă din ce în ce mai des.

— Michael s-a dus acasă de Crăciun? am repetat.

Ochii mi-au zburat la ai Liei. Ea și Michael fuseseră când împreună, când despărțiți cu mult înainte să fi apărut eu în peisaj. Știam amândouă – știau *toți* din avion – că „acasă” nu era un loc potrivit pentru el.

— A vrut să-și viziteze familia, a intervenit Briggs în conversație, apropiindu-se pe culoar până în spatele lui Sloane. La cererea și din dorința lui.

Bineînțeles că așa a fost. Am simțit un gol în stomac. Michael îmi

spusese cândva că, atunci când nu poți să împiedici pe cineva să te lovească, trebuie să-l *faci* să te lovească. Când suferea, când exista o șansă cât de mică să sufere, căuta să provoace conflicte.

Faptul că îl alesesem pe Dean fusese ca o palmă pentru el.

— A vrut să-și revadă mama, a ciripit Sloane cu un aer candid. A spus că n-a mai văzut-o de foarte mult timp.

Noi, ceilalți, înțelegeam oamenii. Sloane înțelegea date concrete. Indiferent ce i-ar fi spus Michael, l-ar fi crezut.

— I-am dat o listă cu fraze pentru început conversații, mi-a spus cu toată seriozitatea. În caz că el și mama lui au nevoie de subiecte de discuție.

Așa cum o știam, probabil că-l încurajase să spargă gheața informându-și familia că ultimul cuvânt din dicționar e interjecția *zvr*.

— Michael va fi bine, a spus Briggs.

Faptul că și-a încheștat maxilarul mi-a dat de înțeles că avusese grijă ca tatăl lui Michael să știe că libertatea lui depinde de starea de sănătate a fiului său.

Fiecare dintre noi ajunsese în programul Înzestrații pe o cale proprie. Tatăl lui Michael – care-l învățase ce înseamnă să fii lovit – îl dăduse FBI-ului la schimb pentru imunitatea față de consecințele infracțiunilor economice.

— Gata, gata, a intervenit Lia pe un ton sec, nimeni n-a pățit nimic, e numai pace pe lume. Dacă am terminat cu ritualul zilnic de liniștire a lui Cassie, ce-ar fi să trecem la un subiect mai puțin plictisitor?

Un lucru bun se putea spune despre Lia: nu te lăsa să-ți faci griji pentru multă vreme.

— Decolăm în cinci minute, a replicat Briggs. Și, Sloane...

Experta noastră rezidentă în materie de numere și-a dat capul pe spate, privindu-l de jos.

— Probabilitatea e mare că-mi vei cere să mă dau jos de pe masă, a spus. Briggs *aproape* că a zâmbit.

— Dă-te jos de pe masă.

CAPITOLUL 5

Zburam de vreo douăzeci de minute când Briggs și Sterling au început să ne explice unde mergem – și de ce.

— Avem un caz, a spus Sterling cu o voce calmă și rece.

Nu cu mult timp în urmă, ar fi insistat că nu ne ocupăm de aceleași lucruri, că minorii – oricât de talentați ar fi – n-au ce căuta în anchetele FBI-ului.

Nu cu mult timp în urmă, programul Înzestrații se limita la cazuri vechi, nerezolvate.

Se schimbaseră multe.

— Trei cadavre în trei zile, a spus Briggs, continuând firul început de Sterling. Polițiștii locali și-au dat seama că au de-a face cu un singur AN abia după autopsia făcută celei de-a treia victime, în dimineața asta. Au cerut imediat ajutorul FBI-ului.

De ce? Am lăsat întrebarea să-mi acapareze gândurile. De ce n-au făcut legătura dintre primele două victime? De ce au cerut ajutorul FBI-ului atât de repede după apariția celei de-a treia? Cu cât îmi ocupam mintea mai mult, cu atât îmi era mai ușor să nu revin cu gândul la trupul găsit de poliție.

La cele o mie și una de amintiri legate de mama.

— Victimele noastre par să aibă foarte puține în comun, a continuat Briggs, pe lângă apropierea în spațiu și ceea ce pare să fie cartea de vizită a AN-ului.

Profilerii folosesc termenul *modus operandi* – sau MO – pentru a se referi la aspectele necesare și practice ale crimelor. Dar „cărțile de vizită”? Acelea nu țineau de niciun scop practic. Nu erau necesare. Motiv pentru care făceau parte din semnătura Autorului nostru Necunoscut.

— Ce fel de carte de vizită? a întrebat Dean încet, cu un murmur în voce, suficient de pronunțat încât să-mi dau seama că deja începea să gândească lucrurile ca un profiler.

Detaliile mărunte – în ce consta cartea de vizită, unde o găsiseră polițiștii în fiecare caz, ce informații conținea, dacă conținea vreuna – erau cele care ne permiteau să înțelegem autorii necunoscuți. Ucigașul nostru își semna opera sau transmitea un mesaj? Își însemna victimele cu peceti care să anunțe că-i aparțin sau deschidea o cale de comunicare cu poliția?

Agentă Sterling a ridicat o mână ca să ne oprească întrebările.

— Să revenim puțin, a spus, privind spre Briggs. Ia-o de la început.

Agentul a dat scurt din cap și a apăsător un buton. Un ecran plat s-a aprins lângă partea din față a avionului. Briggs a apăsător încă un buton și ecranul a afișat o poză de la locul crimei. A unei femei cu părul negru și lung, întinsă pe caldarâm. Buzele ei aveau o tentă albăstrie. Ochii îi erau sticloși. Rochia udă learcă îi stătea lipită de trup.

— Alexandra Ruiz, a explicat agenta Sterling. Douăzeci și doi de ani, studentă la Universitatea din Arizona, urmând cursuri pregătitoare pentru studiul terapiei ocupaționale. A fost descoperită la douăzeci de minute după miezul nopții, de Anul Nou, plutind cu fața în jos în piscina de pe acoperișul cazinoului Apex.

— Cazinoul Apex, a spus Sloane, clipind de câteva ori. În Las Vegas, Nevada.

Am așteptat să ne spună suprafața în metri pătrați a cazinoului sau anul în care fusese construit. N-a zis nimic.

— Scump, a intervenit Lia, umplând golul. Asta dacă victima stătea la hotelul cazinoului.

— Nu stătea acolo.

Briggs a afișat încă o fotografie lângă cea cu Alexandra, a unui bărbat trecut de patruzeci de ani. Avea păr negru, presărat doar din loc în loc cu fire cărunte. Era un instantaneu. Bărbatul nu se uita la cameră, dar am avut senzația clară că e conștient de prezența ei.

— Thomas Wesley, ne-a spus Briggs. Fost mogul al tehnologiei internetului, actual campion mondial la poker. Se află în oraș pentru a participa la un turneu de poker care va avea loc în curând și a închiriat apartamentul de la ultimul etaj al Apexului, cu acces exclusiv la piscina de pe acoperiș.

— Bănuiesc că prietenului nostru Wesley îi place să petreacă? a întreat Lia. Mai ales în ajunul Anului Nou?

Mi-am luat atenția de la poza lui Thomas Wesley, pentru că privirea mi-a fost atrasă spre cea a Alexandrei, de deasupra. *Te-ai gândit cu prietenii că ar fi fain să petreceți Anul Nou în Vegas. Ai fost invitată la o petrecere. Poate chiar la Petrecere, cu P mare. Rochia ei era de culoare turcoaz. Pantofii erau negri, cu tocuri înalte. Unul se rupsese. Cum ți-ai rupt tocul?*

Ai fugit? Te-ai luptat cu atacatorul?

— Avea vreo vânătaie? am întreat. Vreun semn că ar fi fost ținută sub apă?

Vreun semn că s-a împotrivit?

Agenta Sterling a clătinat din cap.

— Nu s-a găsit niciun indiciu cum că ar fi avut loc vreo luptă. Avea alcoolemia atât de mare, încât polițiștii au presupus că a murit accidental. O tragedie, dar nu o crimă.

Așa se explica de ce poliția nu făcuse legătura între primele două victime. Nici nu-și dăduseră seama că Alexandra *este* o victimă.

— De unde știm că *n-a* fost o moarte accidentală?

Lia și-a întins picioarele peste latura scaunului, lăsându-le să atârne liber.

— Din cauza cărții de vizită, am răspuns eu și Dean într-un glas.

Mi-am întors gândurile de la Alexandra la AN. *Ai creat impresia că s-a produs un accident, dar ai lăsat ceva care să le indice polițiștilor că n-a fost așa. Dacă erau suficient de inteligenți, dacă reușeau să unească piesele puzzle-ului, aveau să-și dea seama. Să înțeleagă ce faci. Să observe eleganța metodei tale.*

Să vadă cât de subtil ești.

— Despre ce e vorba? am întrebat, așa cum întrebese Dean mai devreme. Ce a lăsat AN-ul?

Briggs a apăsat butonul din nou și pe ecran a apărut încă o poză, imaginea unei încheieturi fotografiate de aproape. *A Alexandrei.* Brațul îi zăcea pe dale cu palma în sus. Sub piele i se vedeau vasele de sânge și chiar deasupra lor, pe latura încheieturii opusă degetului mare, am zărit patru cifre înscrise caligrafic: 3213. Cerneala era de un brun-închis, cu o ușoară tentă portocalie.

— Henna, a sugerat Sloane, jucându-se cu marginea mâneicii, evitând cu grijă să ne privească în ochi. O substanță obținută din planta cu flori *Lawsonia inermis* și folosită ca vopsea. Tatuajele făcute cu henna sunt temporare și, în orice moment dat, sunt mai puțin răspândite decât cele permanente în raport de aproximativ unu la douăzeci.

Alături, l-am simțit pe Dean cum introduce informația în calculele sale. Privea fix la fotografie, de parcă ar fi putut s-o forțeze prin puterea voinței să-i relateze întreaga situație.

— Tatuajul de pe încheietură, a spus. Asta-i cartea de vizită?

Nu doar că lași mesaje. Le întipărești chiar pe trupurile victimelor.

— Putem afla când a fost făcut? am întrebat. AN-ul a însemnat-o și apoi a înecat-o sau a înecat-o și a însemnat-o după aceea?

Briggs și Sterling au schimbat priviri.

— Nici una, nici alta, a răspuns agenta. Prietenii ei susțin că și l-a făcut din proprie inițiativă.

În timp ce ne gândeam la informația asta, Briggs a golit ecranul și a afișat o poză nouă. Am încercat să-mi feresc privirea, dar n-am putut. Cadavrul de pe ecran era acoperit cu bășici și arsuri. Nu-mi era clar dacă e o femeie sau un bărbat. O singură porțiune din piele era nevătămată.

Încheietura mâinii drepte.

Briggs a mărit imaginea.

— 4-5-5-8, a citit Sloane cu voce tare. 3-2-1-3. 4-5-5-8.

A tăcut, dar și-a mișcat buzele în continuare, repetând cifrele iar și iar.

În timpul acesta, eu și Dean priveam fotografia acaparați.

— De data asta n-am folosit henna, a spus el. De data asta, am înfierat pielea țintei mele.

Eu preferam să fac profiluri gândind la persoana a doua. Mă *adresam* criminalului și victimelor. Dar când Dean se strecura în mintea AN-ului, se *identifica* cu ucigașul. În mintea lui, *comitea* omorul.

Având în vedere ce fel de persoană e tatăl lui – și faptul că Dean nu reușea să scape de teama că moștenise o urmă din firea lui monstruoasă –, nu era niciun motiv de mirare. De fiecare dată când făcea profilul cuiva, își înfrunta teama fățiș.

— Bănuiesc c-o să ne spuneți că victima numărul doi și-a înfierat singură brațul cu cifrele alea? l-a întrebat Lia pe Briggs.

Se pricepea de minune să se arate neafectată de imaginea macabră, dar știam că nu-i așa. Lia era expertă când se punea problema să-și mascheze reacția adevărată și arăta lumii doar ce voia.

— Într-un anumit sens.

Briggs a prezentat încă o fotografie, pe care a așezat-o lângă cea cu încheietura. Părea să fie vorba despre un fel de brățară elastică. În materialul ei gros erau întipărite patru cifre metalice: 4558, dar orientate invers – ca într-o imagine oglindită a numărului de pe pielea victimei.

Agentă Sterling ne-a dat lămuriri.

— E un material ignifug. Flăcările nu l-au încălzit când au cuprins victima, au încins doar metalul cifrelor și astfel au lăsat o pecete lizibilă pe pielea de dedesubt.

— Sursele noastre susțin că victima a primit brățara împreună cu niște scrisori de la fani, a continuat Briggs. Plicul în care a fost livrată a dispărut.

— Scrisori de la fani? am repetat. Deci victima... cine e?

Ca răspuns la întrebarea mea, pe ecran a apărut încă o poză, întruchipând un tânăr de douăzeci și ceva de ani. Era chipeș, cu fața bine cizelată în unghiuri ascuțite, contrastând cu ochii violeți – probabil lentile de contact.

— Sylvester Wilde, a spus Lia, așezându-și picioarele pe podea. Un Houdini al zilelor noastre, iluzionist, hipnotizator, meșter bun la toate, a continuat și, după o clipă de tăcere, a tradus și pentru noi: E un magician și, ca aproape toți cei din tagma lui, un mincinos *excellent*.

Din partea Liei, acuzația era un compliment.

— Ținea spectacole în fiecare seară, a spus Briggs, la Wonderland.

— Alt cazinou, a observat Dean îngândurat.

— Alt cazinou, a confirmat agenta Sterling. Domnul Wilde își ținea spectacolul în seara de 2 ianuarie când – după toate aparențele – și-a dat foc singur.

— Încă un *accident*.

Dean și-a aplecat ușor capul și părul i-a căzut peste față. Deja se concentra atât de intens, încât i-am observat încordarea în umeri și pe spate.

— Așa au crezut autoritățile, a spus agentul Briggs. Până când...

O ultimă fotografie, o ultimă victimă.

— Eugene Lockhart. Șaptezeci și opt de ani. Era un client obișnuit al cazinoului Desert Rose. Îl vizita o dată pe săptămână cu un grup mic de la un azil din apropiere.

Nu ne-a spus nimic despre modul în care murise.

Nu era nevoie.

Bătrânul avea o săgeată înfiptă în piept.

CAPITOLUL 6

Cum putea să treacă vreun ucigaș de la înscenarea omorurilor la săgetarea cuiva în plină zi?

Asta era întrebarea la care am revenit iar și iar în timp ce avionul ateriza în Las Vegas. Instructajul nu se încheiase cu poza în care Eugene Lockhart apărea străpuns în inimă, dar aceea fusese clipa în care începusem să-mi schimb toate presupunerile legate de criminal.

Alături, simțeam că și Dean se gândește la cele aflate. Faptul că eram înzestrați presupunea, în parte, că nu puteam să oprim acea zonă a creierului nostru care funcționa diferit de a celorlalți. Lia nu putea înceta să recunoască minciuni. Sloane continua să vadă numere oriunde ar fi privit. Michael nu se putea abține să observe toate microexpresiile care apăreau pe chipurile oamenilor.

Iar eu și Dean îi analizam compulsiv, reconstruindu-i bucată cu bucată, ca pe niște puzzle-uri.

Nu m-aș fi putut opri nici dacă aș fi încercat – și, știind unde mi s-ar fi întors mintea dacă aș fi încetat să mă gândesc la anchetă, nu m-am împotrivit impulsurilor.

Comportament. Personalitate. Mediu. Chiar și comportamentul celor mai monstruoși ucigași avea noima lui. Descifrarea motivațiilor lor implica asumarea perspectivei AN-ului, a modului în care vedea lumea el sau ea.

Ai vrut ca poliția să știe că Eugene Lockhart a fost omorât, am gândit, pornind de la concluzia evidentă. Oamenii nu erau străpunși cu săgeți de vânătoare în mijlocul cazinourilor aglomerate în mod „accidental”. Spre deosebire de crimele anterioare, cea din urmă avea în mod clar scopul de a atrage atenția. *Ai vrut ca autoritățile să observe. Ai vrut să vadă. Să vadă ce faci. Să te vadă pe tine.*

Ești obișnuit să treci neobservat?

Te-ai săturat de situația asta?

M-am gândit din nou la informațiile aflate. Pe lângă numărul de patru cifre care fusese scris cu marker permanent pe încheietura bătrânului, medicul legist găsisese și un mesaj însemnat pe săgeata care-l omorâse.

Tertium.

În latină înseamnă „a treia oară”.

Motiv pentru care poliția cercetase din nou toate omorurile și decesele

accidentale recente și descoperise cifrele tatuate pe încheietura Alexandrei Ruiz și cele întipărite cu fierul aprins pe încheietura lui Sylvester Wilde.

De ce în latină? Am cântărit și întrebarea asta în gând. *Te consideri un intelectual? Sau poate că folosirea latinei e un ritual pentru tine?* Un fior discret mi-a alunecat pe șira spinării când m-am gândit la posibilitatea asta. *Ce fel de ritual?*

Fără să vreau, m-am rezemat de trupul lui Dean. Mi-a întâlnit privirea cu ochii lui căprui și m-am întrebat la ce se gândește. Dacă pătrunderea în mintea acestui ucigaș îi dă și lui fiori.

Dean și-a lăsat mâna pe brațul meu, plimbându-și degetul mare pe dosul încheieturii mele.

Așezată față în față cu noi, Lia a pus ochii pe mâinile noastre și, cu un aer melodramatic, și-a dus propria mână la frunte.

— Sunt un profiler mohorât și neliniștit, a spus. Nu! a contrat în falset, ridicându-și cealaltă mână. *Eu* sunt un profiler mohorât și neliniștit. Dragostea noastră s-a născut sub o stea nenorocoasă!

L-am auzit pe Judd tușind în fața avionului. Am avut bănuiala că-și acoperă un râset.

— Nu ne-ați spus de ce poliția locală a sunat atât de repede la FBI, i-am atras atenția lui Briggs, îndepărtându-mă încet de Dean și încercând să redirecționez atenția Liei, înainte să ne pună în scenă *întreaga* relație.

Avionul a aterizat. Lia s-a ridicat și s-a întins, arcuindu-și spatele, apoi a mușcat momeala.

— Ei? i-a îndemnat pe agenți. Nu vreți să le spuneți și celorlalți copii din clasă?

Briggs a răspuns scurt și la obiect.

— Trei crime la trei cazinouri diferite în trei zile. Evident, proprietarii sunt îngrijorați.

Lia și-a apucat geanta și și-a suit-o grațios pe umăr.

— Ce înțeleg, a observat ea, este că mai-marii cazinourilor s-au gândit că omorurile ar putea să nu le priască afacerilor și și-au folosit capitalul politic considerabil pentru a-i îndupleca pe oamenii legii din zonă să apeleze la experți.

Un zâmbet periculos i s-a întins încet pe buze.

— Să îndrăznesc, oare, să sper că aceiași patroni de cazinou vor avea grijă să primim tratamentul Las Vegas pentru VIP-uri?

Mai că vedeam cluburile de noapte și camerele VIP care-i dansau Liei în

cap.

Probabil că și Briggs s-a gândit la același lucru, pentru că s-a strâmbat.

— Nu-i un joc, Lia. N-am venit aici ca să ne jucăm.

— Și apoi, a adăugat agenta Sterling cu asprime, ești minoră.

— Prea tânără ca să petrec, suficient de matură încât să particip la investigarea crimelor în serie alături de autoritățile federale, a spus Lia, oftând îndelung. Povestea vieții mele...

— Lia!

Dean a țintit-o cu propria variantă a privirii lui Briggs.

— Știu, știu, nu-i speria pe dragii agenți FBI, a replicat ea, făcându-i cu mâna s-o lase în pace, deși s-a mai liniștit. Măcar ne oferă camere gratuit? a întrebat.

Briggs și Sterling au schimbat priviri scurte.

— FBI-ul a primit în mod gratuit un apartament la hotelul Desert Rose, a spus Judd, intervenind pentru a răspunde în locul lor. Dar eu am rezervat două camere la un hotel modest aflat chiar lângă bulevardul principal^{2}.

Cu alte cuvinte: Judd voia să păstreze o oarecare distanță între noi și centrul de comandă al FBI-ului. Din moment ce fusesem răpită nu de unul, ci de *doi* AN în ultimele șase luni, nu aveam chiar nimic împotriva ideii de a păstra o vizibilitate cât mai mică.

— Sloane, a spus Dean deodată, atrăgându-mi atenția spre ea. Ești bine?

Prietena noastră își arăta dinții în ceea ce se prea poate să fi fost cel mai mare și mai fals zâmbet din câte văzusem vreodată. A încremenit ca o căprioară surprinsă de farurile unei mașini care se apropie vertiginos.

— Nu exersezi zâmbitul, s-a grăbit să spună. Așa fac fețele oamenilor uneori.

La auzul acestei lămuriri, absolut toți din avion au amuțit.

A schimbat repede subiectul.

— Știați că New Hampshire are mai mulți hamsteri pe cap de locuitor decât oricare alt stat?

Eram obișnuită ca Sloane să turuie statistici aleatorii, dar, din moment ce ne pregăteam să debarcăm în Vegas, m-aș fi așteptat la informații mai relevante din punct de vedere tematic. Atunci am înțeles – *Vegas*.

Sloane se născuse și copilărise în Las Vegas.

Dacă am fi avut parte de copilării normale, n-am fi Înzestrați. Nu știam mare lucru despre trecutul ei, dar aflasem câte ceva de ici, de colo. Nu fusese acasă de Crăciun. Ca în cazul Liei și al lui Dean, asta însemna că nu

are unde să se ducă.

— Ești bine? am întrebat-o încet.

— Afirmativ, a ciripit. N-am nimic.

— Ba ai ceva, a spus Lia răspicat, apoi s-a întins spre ea și a ridicat-o în picioare. Dar o să-ți treacă dacă mă lași să iau decizii pentru tine în următoarele câteva zile.

A punctat cuvintele cu un zâmbet sclipitor.

— Din punct de vedere statistic, istoricul deciziilor tale e cam neliniștitor, i-a răspuns Sloane sec. Dar sunt dispusă să-ți iau propunerea în considerare.

Briggs și-a dus o mână la tâmplă. Sterling a deschis gura – probabil ca să declare că Lia nu are voie să ia decizii pentru *nimeni* în Las Vegas, nici măcar pentru ea însăși –, dar Judd i-a surprins privirea și a clătinat discret din cap. Ținea la Sloane în mod special și era evident pentru toți pasagerii din avion că n-o încânta gândul de a se întoarce acasă.

Acasă nu e un loc, Cassie. Amintirea mi-a venit pe nesimțite. Acasă constă în oamenii care te iubesc cel mai mult, care te vor iubi veșnic, la nesfârșit, orice-ar fi.

M-am ridicat și mi-am înăbușit amintirea. Nu puteam să zăbovesc cu gândul asupra mamei. Veniserăm la Vegas cu un scop precis. Aveam o misiune.

Ușa avionului s-a deschis. Agentul Briggs s-a întors spre Sterling.

— După tine!

TU

Trei e numărul. Numărul laturilor unui triunghi. Un număr prim. Un nume sfânt.

Trei.

Trei ori trei.

Trei ori trei ori trei.

Îți plimbi vârfurile degetelor pe muchia unui vârful de săgeată. Țintești bine. Știai că așa va fi. Dar uciderea bătrânului nu ți-a adus nicio bucurie. Preferi jocul de lungă durată, planificarea atentă, alinierea pieselor de domino în spirale și șiruri până când nu mai e nevoie decât să dobori una singură...

Fata din piscină.

Flăcările care i-au mistuit pielea numărului doi.

Perfect. Elegant. Mult mai frumos decât străpungerea bătrânului.

Dar există o anumită ordine. Anumite reguli. Și trebuia să se întâmple așa. 3 ianuarie. Săgeata. Un bătrân aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Oare le-ai captat atenția?

Pui vârful săgeții în buzunar. În altă viață, în altă lume, trei ar fi fost suficiente. Te-ai fi mulțumit cu trei.

Trei e un număr bun.

Dar în viața asta, în lumea asta, trei nu ajung. Nu poți să te oprești. N-o să te oprești.

Dacă încă nu le-ai captat atenția, o s-o faci în curând.

CAPITOLUL 7

Îmi petrecusem cea mai mare parte a copilăriei în moteluri și blocuri de apartamente în care chiria se plătea săptămânal. Față de locurile în care ne cazam eu și mama, hotelul în care ne găsisse camere Judd arăta destul de bine – era doar ușor dărăpănat.

— E exact ca în visurile mele, a oftat Lia fericită.

Pe lângă faptul că sesiza minciuni, se pricepea și să le spună. Cu o aparență de sinceritate desăvârșită, privea exteriorul clădirii ca și cum ar fi dat peste un iubit de mult pierdut.

— Nu-i așa de rău, i-a spus Dean.

Ca și când ar fi fost apăsat un comutator, Lia a renunțat la jocul scenic și și-a dat părul lung și negru peste umăr.

— Suntem în Las Vegas, Dean. Ținteam puțin mai sus de „nu-i așa de rău”.

Judd a pufnit.

— E suficient, Lia.

— Dacă v-aș spune că nu-i nevoie să fie suficient?

Întrebarea a venit din parcare din spatele nostru. Am recunoscut vocea imediat.

Michael.

Întorcându-mă spre el, m-am întrebat pe care Michael o să-l văd. Pe băiatul care mă recrutase în program? Pe acel Michael vulnerabil și deschis, care-mi arătase frânturi din rănilor lui cele mai vechi? Pe acela nepăsător și indiferent care în ultimele trei luni se purtase de parcă nimic și nimeni n-ar putea să-l atingă?

Eu, în niciun caz.

— Townsend! a spus Dean, salutându-l. Frumoasă mașină!

— Nu ești cam tânăr pentru criza vârstei de mijloc? a întrebat Lia.

— Îmi place să trăiesc în viteză, a venit răspunsul lui Michael. Și-n viață trebuie să ții pasul cu inflația.

M-am uitat întâi la mașina nouă, apoi la Michael. Era un model clasic – o decapotabilă vopsită într-un roșu-intens, cu o înfățișare pe care aș fi asociat-o mai curând stilului anilor 1950 sau 1960. Era în stare perfectă. Și Michael părea să fie așa. Nu avea nicio vânătăie pe față, nicio urmă pe brațul întins pe tetiera locului pentru pasageri.

Privirea i-a zăbovit pe chipul meu, doar o clipă.

— Nu te teme, Colorado, mi-a spus, cu un zâmbet tăios întinzându-i colțurile buzelor. Sunt întreg.

Nu-mi mai răspunsese la o întrebare nerostită de săptămâni întregi. Era prima dată când se purta de parcă aş fi meritat să-mi citească expresia.

— De fapt, a anunţat, mă simt de parcă am renăscut. În ipostaza unui bărbat incredibil de generos şi cu incredibil de multe relaţii.

A aruncat o privire spre ceilalţi, oprindu-se asupra lui Judd.

— Sper că nu te superi, a spus, dar şi eu am făcut o rezervare pentru noi.

Rezervarea lui Michael era făcută la Majesty, cel mai scump hotel de lux cu cazinou din oraş. Sloane a ezitat când ne-am apropiat de intrarea maiestuoasă, clătinându-se uşor înainte şi-napoi, ca un magnet respins de un câmp invizibil. Mişcând repede din buze, turuia în şoaptă cifrele numărului pi.

Unii copii îşi găsesc consolarea în forma unei păture preferate. Eram aproape sigură că Sloane crescuse la adăpostul unui număr preferat.

În timp ce mă întrebam ce anume din aspectul hotelului îi provocase acest episod, experta noastră în statistică s-a forţat să-şi oprească mişcările buzelor şi să-i traverseze pragul. Lia mi-a întâlnit privirea şi a ridicat dintr-o sprânceană. Era clar că nu doar eu observasem comportamentul bizar al lui Sloane. Michael nu-l sesizase doar pentru că era la câţiva metri în faţa noastră, înaintând relaxat prin lobbyul hotelului.

Urmându-l alături de ceilalţi, am ridicat privirea spre tavanul înălţat la douăzeci de metri. Judd nu se împotrivise propunerii de a ne muta. Profilerul din mine ajunsese la concluzia că tutorele nostru a observat că Michael are nevoie de asta – nu de luxul oferit de hotel.

De sentimentul de control.

— Domnule Townsend, l-a salutat recepţionarul cu formalitatea unui diplomat care salută un şef de stat străin. Suntem nespuse de încântaţi de vizita voastră! Apartamentul Renoir e unul dintre cele mai elegante din hotel.

Michael a făcut un pas spre el. După luni întregi de când fusese împuşcat în picior, încă şchiopăta vizibil. Nici n-a încercat să se ascundă, ci şi-a dus mâna la coapsă, provocându-l pe recepţionar să coboare privirea.

— Sper că se poate ajunge acolo cu liftul, a spus.

— Desigur, a răspuns agitat recepţionarul. Desigur!

Am surprins privirea lui Dean. Buzele i-au tresărit ușor. Michael se amuza pe seama bietului om – și se distra cam prea mult.

— Dacă nu mă înșel, apartamentul Renoir are acces la un lift particular, nu-i așa, domnule Simmons?

În conversație a intervenit discret un tânăr sub treizeci de ani, venind lângă recepționar. Purta o cămașă vișinie – din mătase, după cum arăta – sub un sacou sport negru. Cercetându-l pe Michael din cap până-n picioare, cu ochii săi albaștri și iscoditori, și-a încheiat încet primii doi nasturi de sus ai hainei – nu un tic nervos, ci mai curând un gest care m-a dus cu gândul la un soldat care se pregătește de luptă.

— Preiau eu de aici, i-a spus recepționarului.

Acesta a răspuns dând ușor din cap. Interacțiunea dintre ei mi-a dezvăluit câteva lucruri. În primul rând, recepționarul asculta fără ezitare de ordinele unui bărbat mai tânăr decât el cu cel puțin douăzeci de ani. În al doilea rând, bărbatul respectiv nu ezita să dea ordine.

— Aaron Shaw.

S-a prezentat întinzându-i mâna lui Michael, care i-a strâns-o. Privindu-l mai atent, mi-am dat seama că Aaron e mai tânăr decât crezusem inițial – avea douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani.

— Dacă mă urmați, a spus, îmi va face plăcere să vă conduc chiar eu la apartament.

Mintea mea a aranjat și rearanjat ce știam despre Aaron Shaw. *Comportament. Personalitate. Mediu.* Tânărul sărise în ajutorul recepționarului. Înaintând prin lobby, a dat din cap și le-a zâmbit mai multor oameni, atât angajaților hotelului, cât și musafirilor. Era clar că știe să se orienteze în locul acesta.

Cu fiecare pas, lumea se dădea la o parte din calea lui.

— Familia ta deține cazinoul? am întrebat.

Și-a întrerupt ritmul pașilor, doar o clipă.

— E atât de evident?

— Din cauza cămășii de mătase, i-a șoptit Michael conspirativ. Și a pantofilor.

Aaron s-a oprit în dreptul unui lift cu pereții de sticlă.

— Dat de gol de încălțăminte, a spus cu umor. S-a dus și viitoarea mea carieră de spion.

Ai pretenția ca ceilalți să te ia în serios, am gândit, dar ești capabil să faci haz pe seama ta.

Alături, Sloane se holba la fiul de hotelier de parcă tocmai și-ar fi băgat mâna în pieptul ei și i-ar fi smuls inima.

— Ideea cu spionajul era o glumă, i-a spus Aaron, cu un zâmbet mult mai sincer decât cele pe care i le oferise lui Michael. Jur.

Sloane a apelat la bogăția de tehnici euristice din mintea ei, în căutarea unui răspuns adecvat.

— Hotelul acesta are 4097 de camere, i-a spus, cu o speranță bizară în voce. Și servește peste 29.000 de mese în fiecare zi.

M-am întors spre Aaron, pregătindu-mă să intervin ca mediatore, dar el nici n-a clipit la încercarea lui Sloane de a face „conversație”.

— Ai mai stat la noi? a întrebat-o.

Dintr-un motiv neînțeles, întrebarea i-a produs un șoc. A clătinat din cap în tăcere. Și-a amintit, cu întârziere, să-i zâmbească – cu zâmbetul acela dureros de mare pe care-l exersase în avion.

Te străduiești atât de mult! am gândit. Dar nu reușeam nici în ruptul capului să ghicesc ce anume se străduia să facă.

Ușile liftului s-au deschis. Aaron a intrat și le-a ținut deschise și pentru noi. După ce l-am urmat cu toții, s-a uitat la Sloane.

— E totul în regulă, domnișoară?

Ea a dat scurt din cap. Când ușile s-au închis, mi-am lovit ușor șoldul de al ei. După o clipă, m-a privit șovăitor cu coada ochiului și m-a înghiontit la rândul ei.

— Știați, a spus ea, veselă, încercând din nou să înceapă o discuție, că lifturile omoară doar în jur de douăzeci și șapte de persoane în fiecare an?

CAPITOLUL 8

Mult lăudatul apartament Renoir avea cinci dormitoare și o cameră de zi atât de mare, încât ar fi încăput în ea aproape toți membrii unei echipe de fotbal american. Un perete era format din ferestre din podea până-n tavan, care ne ofereau o perspectivă panoramică asupra bulevardului principal din Las Vegas, ale cărui neoeane scliffeau chiar și în timpul zilei.

Lia s-a cocoțat pe teigheaua barului și a privit în jur, legănându-și picioarele deasupra podelei.

— Nu-i rău, i-a spus lui Michael.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești, a răspuns degajat. Ci tatălui meu.

Neliniștea mi-a răscolit stomacul. Nu voiam să-i mulțumesc tatălui lui Michael pentru nimic – și, în mod obișnuit, n-ar fi vrut nici el. Fără niciun alt cuvânt, a pornit agale spre dormitorul cel mai mare, revendicându-l.

Dean s-a apropiat din spate și și-a lăsat ușor brațul pe umărul meu.

— Ceva nu-i în regulă, i-am spus încet.

— Da, a spus el, privind după Michael. Nu e.

Am ajuns să stau în aceeași cameră cu Sloane. Privind pe fereastra spre balcon, m-am întrebat când o să-mi spună ce o supără.

Eu când o să-i spun? Când o să le spun tuturor? Mi-am amuțit întrebările.

— Ai avut multe coșmaruri cât ai stat acasă? m-a întrebat încet Sloane, venind lângă mine.

— Câteva, am mărturisit.

Urma să am mai multe de acum, după descoperirea legată de cazul mamei. Și Sloane avea să-mi fie alături. Înșiruindu-mi informații aleatorii și statistici până când o să adorm.

Acasă nu e un loc, m-am gândit. Mi s-au încordat mușchii gâtului.

— Am dormit în aceeași cameră 44% din ultimul an calendaristic, a spus Sloane gânditoare. Deocamdată, anul acesta suntem la zero.

M-am întors spre ea.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Sloane.

A tăcut câteva secunde, apoi și-a coborât privirea la picioare.

— Voiam să mă placă, a recunoscut, ca și când ar fi fost ceva îngrozitor.

— Aaron? am întrebat.

În loc de răspuns, s-a dus la o poliță plină cu obiecte de decor din sticlă suflată și a început să le sorteze, de la cel mai mare la cel mai mic, împărțindu-le pe culori pe cele de dimensiuni apropiate. *Roșu. Portocaliu. Galben.* Se mișca cu eficiența unui jucător rapid de șah. *Verde. Albastru.*

— Sloane? am spus.

— E fratele meu! a izbucnit deodată.

Apoi, ca nu cumva să înțeleg greșit ce spune, s-a silit să se oprească din sortat, s-a întors spre mine și mi-a dat lămuriri.

— Frate vitreg. Mascul. Coeficientul înruderii e de 40%.

— Aaron Shaw e fratele tău vitreg?

M-am străduit să-mi lămuresc situația. Ce șanse erau să se ajungă aici? Nu era de mirare că Sloane se purtase atât de ciudat în preajma lui. La rândul lui, o observase și Aaron. Îi zâmbise, îi vorbise, dar ea ar fi putut să fie oricine. Ar fi putut să fie o străină pe care o întâlnește pe stradă.

— Aaron Elliott Shaw, a spus ea. E mai în vârstă decât mine cu 1433 de zile, a continuat, întorcându-se spre obiectele de sticlă ordonate perfect în fața oglinzii. În toată viața mea, l-am văzut fix de unsprezece ori, m-a informat, înghițind în sec. E doar a doua oară când mă vede el.

— Nu știe? am întrebat și Sloane a clătinat din cap.

— Nu. Nu știe.

Numele ei de familie nu e Shaw.

— 41% din copiii născuți în America sunt ilegitiimi, a spus Sloane, trecându-și încet degetul arătător peste marginea poliței. Dar puțini dintre aceștia sunt rezultatul unui adulter.

Mama lui Sloane nu era soția tatălui ei. Tatăl ei e proprietarul cazinoului. Fratele ei vitreg nici nu știe că ea există.

— Nu suntem obligați să rămânem aici, i-am spus. Putem să ne întoarcem la celălalt hotel. Michael ar înțelege.

— Nu! a izbucnit, făcând ochii mari. Nu trebuie să-i spui lui Michael, Cassie. Nu trebuie să spui nimănui!

Nu mai auzisem ca Sloane să păstreze vreun secret. Nu prea îi funcționa filtrul dintre creier și gură și, atât cât mergea, se defecta cu totul sub influența celui mai mic strop de cafea. Faptul că nu voia să mai afle nimeni în afară de mine m-a făcut să mă întreb dacă cuvintele acelea sunt ale ei sau dacă porniseră de la altcineva.

Nu trebuie să spui nimănui!

— Cassie...

— N-o să spun, am asigurat-o. Îți promit.

Uitându-mă la ea, mi-a fost greu să nu mă întreb de câte ori i se spusese în copilărie că existența ei e un secret. M-am întrebat de câte ori îi urmărise de departe pe Aaron sau pe tatăl lui.

— Probabilitatea e mare că-mi faci profilul, a declarat Sloane.

— Defect profesional, i-am spus. Apropo de defecte profesionale – numerele de pe încheieturile victimelor: ai vreo părere?

Creierul lui Sloane funcționa în moduri greu de înțeles pentru majoritatea oamenilor. Voiam să-i amintesc că aici, alături de noi, faptul acesta e o calitate.

A mușcat momeala.

— Numerele primelor două victime sunt 3213 și 4558, a început, prinzându-și buza de jos între dinți și continuând: Un număr par, unul impar. Patru cifre. Niciunul nu e prim. 4558 are opt divizori: 1, 2, 43, 53, 86, 106, 2279 și, bineînțeles, 4558.

— Bineînțeles, am spus.

— Pe de altă parte, 3213 are șaisprezece divizori, a continuat Sloane.

Până să apuce să mi-i spună pe toți șaisprezece, am întrebat:

— Și a treia victimă?

— Așa, a spus, întorcându-se și începând să se plimbe prin cameră. Numărul de pe încheietura celei de-a treia victime a fost 9144.

Ochii ei albaștri au căpătat expresia aceea distantă a lor, care m-a prevenit să nu mă aștept la nicio frază descifrabilă în viitorul apropiat.

Numerele sunt importante pentru tine, am gândit, îndreptându-mi gândul spre ucigaș. *Numerele sunt elementele cele mai importante.*

Foarte puține aspecte ale MO-ului AN-ului de față rămăseseră neschimbate. Victimologia dădea rezultate echivoce. *Ai omorât o femeie și doi bărbați. Primele două victime aveau între douăzeci și treizeci de ani. A treia avea aproape optzeci.* Fiecare omor a fost comis într-un loc diferit și printr-o metodă diferită.

Singura constantă era apariția numerelor.

— Să fie date calendaristice? am întrebat-o pe Sloane.

S-a oprit din mers.

— 4558. 5 aprilie 1958. A căzut într-o sâmbătă, a spus și am înțeles că-și scormonește cunoștințele enciclopedice în căutarea unor detalii legate de data respectivă. Pe 5 aprilie 1951, cuplul Rosenberg a fost condamnat la moarte sub acuzația că spionează pentru sovietici. Pe aceeași dată, în 1955,

Churchill a demisionat din funcția de prim-ministru al Angliei, dar în 1958 – a clătinat din cap –, nimic.

— Cioc, cioc! și-a anunțat Lia sosirea, așa cum făcea întotdeauna, fără să dea cuiva răgaz să se împotrivească înainte de a intra agale în cameră. Aduc vești.

Lia își schimba personalitățile cu ușurința cu care majoritatea oamenilor își schimbau hainele. Din momentul sosirii, îmbrăcase o rochie roșie. Cu părul strâns la spate într-o împletitură complicată, părea o persoană sofisticată și ușor periculoasă.

Nu era de bun augur.

— Veștile, a continuat cu un zâmbet leneș, constau în anumite *revelații fascinante* privind modul în care draga noastră Cassandra Hobbes și-a petrecut vacanța de Crăciun.

Aflase. *Despre mama mea. Despre cadavru.* Mi-am simțit pieptul încleștat într-o menghină, care s-a strâns centimetru cu centimetru, până când n-am mai putut să respir decât superficial.

După câteva secunde, Lia a pufnit.

— Pe bune, Cassie. Ai lipsit doar două săptămâni și parcă deja ai uitat tot ce te-am învățat.

A mințit, mi-am dat seama. *Când a spus că veștile au legătură cu mine, a mințit.* Poate că nici nu avea să ne dea vreo veste.

— E interesant totuși, a continuat, privindu-mă cu ochi ageri de șoim, că m-ai crezut. Pentru că asta sugerează că *s-a petrecut* ceva interesant pe parcursul vizitei tale acasă.

N-am spus nimic. În prezența Liei, era mai bine să tac decât să mint.

— Și *ai* vreo veste? a întrebat-o Sloane curioasă. Sau încercai doar să faci conversație?

Se poate spune și așa.

— Categorie am o veste, a declarat, întorcându-ne spatele și ieșind pe ușă.

M-am uitat la colega mea de cameră și împreună ne-am grăbit s-o ajungem din urmă. Când am trecut de colț, Lia ne-a destăinuit în sfârșit secretul.

— Avem o musafiră, a spus cu un aer afectat. Și vestea e că *e foarte nemulțumită*.

CAPITOLUL 9

Agenta Sterling stătea în mijlocul uriașei camere de zi a apartamentului Renoir, cu sprâncenele ridicate atât de mult, încât, practic, îi dispăreau sub linia părului.

— Așa ți-ai închipuit tu că arată discreția? l-a întrebat pe Judd.

Acesta a intrat în bucătărie și a început să-și facă o cafea. O cunoștea pe Sterling de când era mică.

— Liniștește-te, Ronnie, a spus. Nimeni n-o să facă legătura între FBI și cinci adolescenți răzgâiați cazați împreună cu un bătrân într-un apartament hotelier de patru mii de dolari pe noapte.

— Considerând salariul anual mediu al agenților FBI, a intervenit Sloane înainte ca agenta Sterling să poată spune ceva, mi se pare adevărat.

Michael a intrat în bucătărie cu pași mari, îmbrăcat cu ceea ce părea să fie un costum de baie și un halat alb și pufos.

— Agentă Sterling! a exclamat, salutând-o cu o plecăciune a pălăriei sale imaginare. Cât mă bucur că ai venit, a spus, măsurând-o repede din ochi. Ești iritată, dar și îngrijorată și ți-e puțin foame, a declarat, traversând camera și ridicând un bol cu fructe. Vrei un măr?

Sterling l-a fixat cu o privire grea.

Michael a luat mărul pentru sine și și-a înfipt dinții în el.

— N-ai de ce să-ți faci griji în privința paravanului nostru, a spus, moment în care Dean a intrat în cameră și Michael l-a arătat cu degetul, gesticulând apoi spre ceilalți. Sunt un VIP. Ei sunt anturajul meu.

— Patru adolescenți și un fost pușcaș marin, a lămurit Sterling, încrucișând brațele. Ți-a anturajul tău.

— Domnii de la Majesty nu *știu* că sunt adolescenți, a contrat Michael. Despre Dean și Lia se poate crede că au trecut de douăzeci de ani. Și, a adăugat el, e posibil să le fi dat de înțeles că Judd e majordomul meu.

Singura reacție a fostului lunetist a fost să ridice ușor dintr-o sprânceană, după care și-a turnat cafea în cană, fără să răspundă.

— Dacă te întreabă cineva, te cheamă Alfred! i-a strigat Michael.

Agenta Sterling a părut să înțeleagă că a pierdut controlul asupra situației. În loc să se certe cu Michael, a traversat încăperea și s-a așezat pe brațul canapelei. A arătat cu capul spre locurile libere și a așteptat să ne supunem ordinului nerostit. Ne-am așezat. Datorită poziției pe care o ocupa,

se înălța deasupra noastră și ne privea de sus.

Probabil că nu întâmplător.

— Persoanele de interes, a spus, așezând un dosar gros pe măsuța de cafea din fața ei și băgând din nou mâna în servietă. Planurile locurilor în care au fost comise primele două crime, a continuat, dându-mi-le mie, ca să i le dau mai departe lui Sloane.

În sfârșit, a scos un DVD.

— Filmările camerelor de securitate din cazinoul hotelului Desert Rose, înregistrate în ora dinaintea și în ora de după săgetarea lui Eugene Lockhart.

— Asta-i tot? Atât ne-ai adus? a întrebat Lia, rezemându-se de spătarul scaunului pe care stătea și ridicându-și picioarele pe măsuța de cafea din mahon. Parcă ai *vrea* să-mi cauți distracții singură.

Probele tocmai primite de la Sterling erau suficiente ca s-o țină ocupată pe Sloane. Eu și Dean puteam parcurge informațiile adunate despre persoanele de interes. Până și Michael putea urmări înregistrările video în căutarea vreunei persoane cu stări emoționale neobișnuite.

Dar Lia avea nevoie de interogatorii luate martorilor – sau măcar de transcrierile lor.

— Ne ocupăm, i-a spus agenta Sterling. Eu și Briggs vom face interogatorii proprii. Voi avea grijă să le înregistrăm. Dacă va fi nevoie să ne consultăm cu cineva, te vom anunța imediat. Până atunci – s-a ridicat și a privit în jur, la apartamentul uriaș –, bucurați-vă de locul ăsta și feriți-vă de probleme.

Lia a privit-o cu o expresie perfect nevinovată – și mult prea convingătoare.

Sterling a pornit spre ușă. Înainte de a ieși s-a oprit ca să vorbească cu Judd. După un scurt schimb de cuvinte, s-a întors și mi-a strigat:

— Cassie? Putem vorbi?

Mult prea conștientă că toți ceilalți ne urmăresc, m-am dus la ea, lângă ușă. Mi-a pus în mână un stick USB.

— Aici găsești tot ce s-a mai descoperit în legătură cu cazul mamei tale, a spus încet.

Orice-ar fi. Nu-mi mai îngăduisem să-mi amintesc cuvintele astea de ani întregi. Și acum abia reușeam să mă gândesc la altceva. *La nesfârșit, orice-ar fi.*

— Ai citit dosarul? am întrebat-o, simțind că mi se uscă gura.

— Da.

Mi-am încordat pumnul și mai mult în jurul stick-ului, ca și când o parte din mine s-ar fi temut c-o să-l ia înapoi.

— Înțeleg că Judd te-a rugat să nu-l parcurgi singură. Dacă vrei să-ți fiu alături când îl citești, ai numărul meu, Cassie.

Cu aceste cuvinte, a ieșit fără zgomot, lăsându-mă să înfrunt inchizitorii de una singură.

M-am silit să ignor privirile pe care mi le adresau Michael și Lia, privirea cu care mă urmărea Dean. O parte din mine voia să trec pe lângă ei, să mă închid în camera mea și să cercetez conținutul stick-ului din mână, să-l citesc, să-l memorez, să-l devorez în totalitate.

O parte din mine nu era convinsă că sunt pregătită să aflu adevărul.

Străduindu-mă din răputeri să împiedic gândurile astea să-mi apară pe chip, m-am întors la ceilalți și la documentele pe care ni le adusese Sterling legate de ancheta actuală.

— Să ne punem pe treabă.

CAPITOLUL 10

FBI-ul adunase notițele polițiștilor locali privind cinci persoane de interes pentru moartea Alexandrei Ruiz și a lui Sylvester Wilde. Am început cu primul fișier.

— Thomas Wesley, am spus, sperând ca ceilalți să-mi urmeze exemplul și să se concentreze asupra anchetei.

Am pus degetul pe fotografia lui – aceeași pe care o afișase pe ecran agentul Briggs în avion.

— Încântat de sine, a declarat Michael, privind-o scurt, extrem de atent la ce se petrece în jur.

Reținându-i observațiile pentru viitor, am frunzărit fișierul și am aflat că Wesley fondase și vânduse nu mai puțin de trei start-up-uri concentrate pe servicii online. Activul lui net era o sumă de opt cifre, aproape nouă. Juca poker la nivel profesionist cam de un deceniu – și în ultimii trei ani urcase în ierarhie, câștigând mai multe competiții internaționale.

Inteligent. Competitiv. Am observat ținuta lui din poză și m-am gândit la verdictul lui Michael. *Îți place să câștigi. Îți plac provocările.*

Judecând după petrecerea pe care o dăduse în Ajunul Anului Nou, îi plăceau și femeile, excesul și luxul.

— Ce părere ai? l-am întrebat pe Dean.

Îmi era alături, o prezență caldă și solidă, citea privind peste umărul meu și se abținea să pună întrebările care știam sigur că-i trec prin minte cu privire la discuția dintre mine și Sterling.

— Cred că AN-ului nostru îi plac provocările, a răspuns Dean încet.

Exact ca lui Thomas Wesley.

— Câte dintre persoanele noastre de interes au venit la Vegas ca să participe la turneul de poker? am întrebat.

Identificarea suspectilor era mult mai ușoară când exista o variație între persoanele cărora le făceam profilul. Prin definiție, toți oamenii capabili să joace poker la nivel de elită sunt foarte inteligenți, se pricep să-și ascundă emoțiile și sunt dispuși să-și asume riscuri calculate.

Lia a căutat repede prin dosar.

— Patru din cinci, a spus. Și a cincea e Tory Howard, o iluzionistă. Patru care joacă la cacealma și o iluzionistă, a conchis, zâmbind. O provocare pe gustul meu!

Ești metodic, am gândit, revenind cu gândul la AN. Mereu ai planificați următorii șase pași. Îți face o mare plăcere să privești cum planurile tale dau roade.

În majoritatea cazurilor la care lucraserăm în ultimele șase luni, ucigașii își manifestaseră dominația asupra victimelor în mod direct. Acestea fuseseră imobilizate cu forța. Fuseseră alese și urmărite și muriseră cu ochii la chipurile ucigașilor lor.

AN-ul de față era diferit.

— Persoanele de interes 2, 3 și 4, a spus Michael, aducându-mă cu mintea înapoi în prezent și răsfirând documentele unul câte unul pe măsuta de cafea. Sau, după cum îmi place mie să le spun, a continuat, privind mai puțin de o secundă la fotografia fiecăruia, Intens, Ochi-Holbați și Îți-Uneltește-Moartea.

Persoana pe care o poreclise „Îți-Uneltește-Moartea” era singura femeie. Avea un păr blond-roșcat, ușor ondulat, și ochi care păreau mult prea mari pentru chipul ei. La prima vedere, s-ar fi putut crede că e adolescentă, dar dosarul m-a informat că are douăzeci și cinci de ani.

— Camille Holt, am spus, tăcând apoi o clipă. De ce-mi pare cunoscut numele?

— Pentru că nu e doar o jucătoare profesionistă de poker, a răspuns Lia. E și actriță.

Dosarul confirma spusele Liei. Camille primise o educație clasică în artele dramatice, avea o diplomă de licență în domeniul literaturii shakespeariene și jucase roluri mici, dar apreciate de critici, în câteva filme mainstream.

Nu prea se încadra în tiparul jucătorului tipic de poker profesionist.

Nu vrei să fii clasificată ușor. Conform dosarului, acesta era al doilea turneu important de poker la care participa. În cel dintâi avansase suficient încât să întreacă așteptările, dar nu câștigase.

M-am gândit la ceea ce spusese Michael despre expresia ei. Cineva mai puțin perspicace ar fi spus că nu uneltește nimic. Părea *simpatică*.

Vrei să fii subestimată. M-am gândit la asta în timp ce am parcurs următoarele două documente, citind repede informațiile adunate de FBI despre doctorul Daniel de la Cruz (Intens) și Beau Donovan, care se presupunea că holbează ochii, dar care mi se părea mai curând că privește încruntat.

De la Cruz era profesor de matematică aplicată. Întocmai cum sugerase

Michael, părea să abordeze atât domeniul său de studiu, cât și pokerul cu o putere de concentrare zdrobitoare și o intensitate neegalată de competitorii lui.

Producând un contrast maxim, Beau Donovan era un spălător de vase de douăzeci și unu de ani care participase la turneul de calificare organizat aici, la Majesty, cu două săptămâni în urmă. Câștigase, obținând locul rezervat jucătorilor amatori în campionatul care se apropia.

— Ce ziceți să jucăm pe roluri? a propus Lia. Eu o interpretez pe actriță. Dean ar putea să fie spălătorul de vase născut în pătura de jos a societății. Sloane e profesorul de matematică și Michael e playboyul miliardar.

— Evident, a răspuns el.

Am luat ultimul document, despre Tory Howard, singura persoană de interes care *nu* era o jucătoare profesionistă de poker.

Iluzionista.

— Sunt plictisită și mă apropii de stadiul *foarte plictisită*, a anunțat Lia când s-a lămurit că niciunul dintre noi n-are de gând să-i accepte propunerea de a juca teatru. Și cred că înțelegem cu toții că nu-i de bine.

S-a ridicat, și-a netezit rochia roșie cu o mână și cu cealaltă a luat DVD-ul.

— Măcar în filmările camerelor de supraveghere s-ar putea chiar să se *întâmple* ceva.

A băgat DVD-ul într-un player din apropiere. Așezată pe podea, Sloane a ridicat privirea exact când a început să se deruleze înregistrarea video. Ecranul era împărțit în opt chenare, arătând filmările făcute de opt camere. Sloane s-a ridicat, mutându-și repede privirea înapoi și-ncoace, urmărind sute de persoane, dintre care unele rămâneau pe loc și altele se deplasau dintr-un cadru în altul.

— Acolo!

A întins mâna după telecomandă și a oprit derularea. Mi-a luat o clipă să înțeleg ce observase.

Eugene Lockhart.

Stătea așezat în fața unui slot-machine. Sloane a dat înregistrarea pe repede înainte. L-am urmărit atent pe Eugene. A rămas pe loc, jucând la același aparat iar și iar.

Dar apoi ceva s-a schimbat. S-a întors.

Sloane a pus DVD-ul să se deruleze cu încetinitorul. M-am uitat repede la toate celelalte cadre. O dâră neclară a traversat iute întâi unul, apoi altul.

Săgeata.

Sub ochii noștri, s-a înfipt în pieptul bătrânului. Nu mi-am îngăduit să-mi feresc ochii.

— Unghiul incident, a șoptit Sloane, dispunerea camerelor de supraveghere...

A dat filmul înapoi și i-a dat play din nou.

— Stop! a izbucnit Michael și, văzând că Sloane nu oprește derularea, s-a întins el însuși după telecomandă și a dat înapoi puțin câte puțin. Vedeți vreo persoană cunoscută?

Am cercetat diversele cadre.

— Jos, în dreapta, a spus Dean, zărind-o primul. Camille Holt.

CAPITOLUL 11

Am petrecut următoarele șase ore cu nasul în dosar. Sloane și Michael au revăzut înregistrările iar și iar. Eu și Dean am parcurs și ultimul fișier, apoi le-am reluat pe toate de la început, citindu-le mai atent. Am căutat tot ce se putea găsi pe internet despre Camille Holt. Am urmărit mai multe interviuri cu ea. Sustinea că e o adeptă a interpretării metodice, că-și întrupează personajele pe toată durata filmărilor.

Îți place să probezi identitățile unor oameni diverși. Te fascinează modul în care funcționează mintea umană, felul în care cedează, te intrigă modul în care anumite persoane supraviețuiesc unor experiențe cărora n-ar trebui să le poată supraviețui nimeni.

Se vedea după rolurile pe care și le alegea: o femeie bolnavă mintal condamnată la moarte, o mamă abandonată care suferă din cauza pierderii singurului ei copil, o adolescentă fără cămin care se transformă în justițiară în urma unui atac.

Așadar, Camille, m-am întrebat, *ce rol joci acum?* Conform dosarului, fusese prezentă la petrecerea la care murise Alexandra. Înseamnă că fusese de față la comiterea a cel puțin două dintre cele trei crime.

— Ajunge!

În mare parte, Judd ne lăsase să lucrăm în liniște, supraveghindu-ne, dar fără să ne deranjeze. Acum s-a întins după telecomandă și a oprit televizorul.

— Creierii voștri au nevoie de timp ca să proceseze informațiile, a spus aspru. Și stomacurile voastre au nevoie de mâncare.

Am protestat. Nu ne-a reușit.

După ce ne-am despărțit, cu chiu, cu vai, de documente, Lia ne-a „propus” mie și lui Sloane să ne schimbăm înainte de masă, sugestie pe care am interpretat-o drept o amenințare că-mi va alege chiar ea ținuta dacă nu mă supun. Pentru că nu doream să sfidez soarta – și simțul Liei în materie de modă –, mi-am pus o rochie. Când mi-am împăturit blugii, stickul USB primit de la Sterling a căzut din buzunar. M-am aplecat ca să-l ridic de pe jos, așteptându-mă ca Sloane să iasă deodată din baie și să mă surprindă asupra faptului.

Nu s-a întâmplat așa.

M-am silit să deschid pumnul și să privesc stickul. Indiferent cât efort și

timp aş fi dedicat cazurilor din Vegas, problema asta n-avea să-şi piardă deloc din greutate. Îmi dorisem să văd dosarul – *simţisem nevoia urgentă să-l văd* –, dar acum, când ţineam răspunsurile în mână, eram paralizată.

Când oamenii mă întreabă de ce mi-am ales profesia asta, mi-a şoptit vocea lui Locke din amintire, *le spun că m-am alăturat FBI-ului pentru că mi-a fost omorâtă o persoană apropiată*.

Am fost orbită de informaţii senzoriale: lumina reflectată de lama cuţitului, sclipirea din ochii agentei Locke. Nu reuşeam mereu să-mi explic ce-mi provoacă amintirile astea – şi nu puteam decât să aştept să-mi treacă.

Eu ar fi trebuit s-o omor, a continuat Locke în amintirea mea pe un ton isteric, furioasă din cauza faptului că nu apucase să-i curme viaţa mamei cu mâna ei. *Eu trebuia s-o fac*.

M-am cutremurat. Când am revenit cu mintea în prezent, cu palmele transpirate şi lipicioase, nu m-am putut abţine să mă strecur în mintea lui Locke. *Dacă ai fi fost aici, dacă ai fi avut acces la date noi legate de cazul mamei, ţi-ai fi propus să-l găseşti pe cel care a omorât-o. L-ai fi ucis pentru că a ucis-o*.

Mi-am înăbuşit emoţiile care-mi răsăreau în piept, mi-am luat calculatorul şi am ieşit din cameră. Judd îmi interzisese să studiez dosarul mamei de una singură. *Nu sunt singură*, mi-am spus. Niciodată nu eram singură cu adevărat.

O parte din mine avea să rămână veşnic în cabina aceea împrăscată cu sânge, alături de mama. O parte din mine avea să rămână mereu în casa conspirativă, alături de Locke.

Am ajuns la uşa apartamentului şi am început s-o deschid, vrând să ies pe hol.

Vreau doar să mă uit câteva minute la... – gândul mi s-a întrerupt subit când am descoperit că holul de la ieşirea din apartamentul nostru era deja ocupat.

Lia stătea rezemată de un perete, încălţată cu pantofi cu tocuri înalte de zece centimetri, cu gleznelor încrucişate.

— Ştim amândoi că, atunci când i-ai spus lui Cassie că eşti întreg, ai minţit.

Din poziţia mea, privind prin uşa întredeschisă, nu-l vedeam pe Michael, dar mi-am imaginat precis expresia cu care a răspuns:

— Ți se pare că m-am rupt în mai multe bucăţi?

Rămânând rezemată de perete, Lia şi-a despărţit gleznelor.

— Dă-ți jos cămașa.

— Sunt măgulit, a răspuns el. Sincer.

— Dă-o naibii jos, Michael!

A urmat o clipă de tăcere. Am auzit un foșnet vag, apoi Lia a ieșit din câmpul meu vizual.

— Ei bine, a spus, pe un ton atât de senin, încât am simțit fiori pe șira spinării. Asta-i...

— O monedă de schimb, a completat Michael.

Lia avea obiceiul să vorbească despre problemele cele mai importante cu un aer nepăsător. Am deschis ușa încă puțin, atât cât să văd cum Michael își încheie din nou nasturii cămășii.

Sub ea, pieptul și abdomenul lui erau acoperite cu vânătăi.

— O monedă de schimb, a repetat Lia încet. Tu n-o să-i spui lui Briggs și, la schimb, tatăl tău...

— E foarte generos.

Cuvintele lui m-au străpuns ca un cuțit. Mașina pe care o conducea, hotelul în care stăteam – ăsta era prețul pe care-l impusese pentru rănila provocate de tatăl lui?

Îl faci să plătească pentru că poți. Pentru că, în felul acesta, măcar ai o oarecare valoare.

Mi-am înghițit durerea și furia care-mi răsăreau în gât și m-am dat înapoi de lângă ușă. Mi-am dat seama că trag cu urechea la conversația lor abia când am auzit ceva ce n-aveam niciun drept să aud.

— Îmi pare rău, am auzit-o pe Lia spunând.

— Să nu-ți pară, i-a spus Michael. Nu-ți șade bine.

Am închis ușa cu un *clic* stins. M-am holbat la ea nemișcată, până când cineva a apărut în spatele meu. Fără să mă întorc, am știut că e Dean.

Știam mereu când e Dean.

— Amintiri? m-a întrebat cu blândețe.

Recunoștea semnele, așa cum și eu îmi dădeam seama când se pierde în propriile amintiri sângeroase.

— Acum câteva minute, am recunoscut.

Nu m-a atins, dar i-am simțit căldura trupului. Voiam să mă întorc spre el, spre căldura aceea. Nu aveam dreptul să dezvălui secretul lui Michael. Dar puteam să i-l spun lui Dean pe al meu – doar de așa fi reușit să mă întorc. De mi-aș fi forțat gura să rostească acele cuvinte.

M-a copleșit o amintire, pentru că mă gândeam la mama. Mă gândeam

la mama, pentru că poliția a găsit un cadavru.

— Te pricepi să le fii alături oamenilor la nevoie, a șoptit din spatele meu. Dar îți cam lipsește antrenamentul când vine vorba să-i lași pe alții să te ajute.

Îmi făcea profilul. Nu l-am oprit.

— Când erai mică, a continuat pe un ton grav și măsurat, mama ta te-a învățat să observi oamenii. Mai mult, te-a învățat să nu te atașezi de ei.

Nu-i spuseseam asta – nu în cuvinte. În sfârșit, m-am întors spre el. Ochii lui căprui i-au privit îndelung pe ai mei.

— Mama ta reprezenta întreaga lume pentru tine, alfa și omega, și apoi a dispărut, a spus, plimbându-și cu blândețe degetul mare pe obrazul meu. Ar fi fost cea mai îngrozitoare trădare dacă i-ai fi lăsat pe tatăl tău și pe familia lui să te ajute. Ar fi fost o trădare să lași pe *oricine* să te ajute.

Aterizasem într-o familie de străini – zgomotoși, afectuoși, indiscreți și *străini*. Nu am putut să le arăt suferința mea. Nici lor, nici altora.

Dar n-o faci de una singură. De data asta, cuvintele lui Judd nu mi-au mai sunat chiar ca un ordin. Intenția lor era doar să-mi amintească un anumit lucru. Nu mai aveam doisprezece ani. Nu eram singură.

M-am lăsat în voia atingerii lui Dean. Am închis ochii și, în sfârșit, am spus cuvintele.

— Au găsit un cadavru.

CAPITOLUL 12

Vocea lui Dean a tremurat când a spus:

— Dacă aş putea să-ţi uşurez durerea, aş face-o.

Şi el cunoştea locuri întunecate şi avea amintiri înfiorătoare. Şi el avea cicatrici – atât vizibile, cât şi ascunse.

Mi-am aşezat mâna pe o latură a gâtului său şi i-am simţit pulsul, lent şi stabil.

— Ştiu.

Ştiam că ar fi suportat durerea în locul meu dacă ar fi putut.

Ştiam că înţelege că nu se poate pune problema niciunei uşurări.

Dean nu putea să şteargă urmele lăsate asupra mea de trecut, cum nici eu nu puteam să le şterg pe ale lui. Nu putea să-mi alunge suferinţa, dar o vedea.

Mă vedea pe mine.

— Cina?

Sloane a apărut deodată în cameră, fără să observe emoţiile profunde de pe chipul meu, de pe chipul lui Dean.

Mi-am coborât mâna într-o parte, m-am uitat în ochii întunecaţi ai lui Dean încă un moment şi am dat din cap.

— Cina.

Când amfitrioana ne-a condus la masa noastră, în restaurantul de sushi de cinci stele al hotelului, am încercat să-mi şterg de pe chip orice indiciu legat de conversaţia cu Dean.

Lia s-a aşezat prima la masă, plimbându-şi alene degetul în jurul piciorului unui pahar de vin gol. Michael s-a dus lângă ea. Amândoi aveau un aer firesc de neînfricare şi stăpânire de sine, ca şi când, dacă cineva le-ar fi aruncat o cobră în mijlocul mesei, n-ar fi avut nicio reacţie: Lia ar fi continuat să-şi învârtă degetul în jurul paharului şi Michael ar fi rămas tolănit pe scaun.

Am luat loc faţă în faţă cu ei, sperând că Michael n-o să-mi întâlnească privirea. După ce auzisem întâmplător conversaţia lui cu Lia şi-i spuseseam lui Dean despre descoperirile noi în cazul mamei, mă simţeam secătuită, pustie, având în trup doar un ghem încordat de emoţii, unele pe care abia reuşeam să mi le reţin în burtă, ca şi când ar fi fost o grenadă.

Stăpânește-te, Cassie. Dacă simți ceva, o să observe. Deci nu simți nimic!

— Îmi dați voie să vă prezint specialitățile zilei? a întrebat o chelneriță, ivindu-se lângă masa noastră.

Toți șase am reușit să comandăm și mâncare, și băutură înainte ca Michael să-și întoarcă atenția spre partea mea a mesei. Simțeam cum își plimbă ochii în sus și-n jos pe fața mea. S-a uitat scurt la Dean, apoi iar la mine.

— Ei bine, Colorado, a gândit cu voce tare. O ușoară încordare în gât și-n maxilar, ochii plecați, sprâncenele strânse discret.

Mă simțeam goală sub privirea lui, cu totul despuiată.

Sunt furioasă. Furioasă că poliția a găsit un trup, furioasă că le-au trebuit cinci ani ca să-l găsească. Sunt furioasă când mă gândesc ce ți-a făcut tatăl tău.

— Ești tristă și furioasă și ți-e milă de mine.

În voce i s-a strecurat o notă de încordare. Nu accepta ca alții să-i plângă de milă.

Nimic nu te poate răni fără voia ta.

— Iar tu, a continuat, arătându-l alene pe Dean cu un bețișor de lemn, treci prin unul dintre episoadele acelea care-ți sunt atât de tipice: antipatie de sine și inadecvare, *bifat*. Dor și frică, *bifat*. Furie constantă, clocotitoare, care fierbe chiar sub suprafață...

— Când răătăcești telecomanda televizorului, în 4% din cazuri o găsești în congelator! a izbucnit Sloane zgomotos.

Michael s-a uitat la ea. Nu știu ce a observat pe chipul ei, dar s-a convins că nu e momentul potrivit să caute ceartă cu mine și cu Dean. S-a întors spre Judd și a spus:

— Mi se pare că replica ta e: „Din cauza asta nu ne simțim bine niciodată”.

Lângă mine, Dean a pufnit și atmosfera încordată din jurul mesei s-a destins.

— Fiți atenți cine a venit! a spus Lia, făcându-ne semn spre bar.

M-am întors ca să văd despre cine e vorba. *Camille Holt*. Stătea la bar, îmbrăcată cu pantaloni scurți și negri și un tricou care-i lăsa spatele descoperit, vorbind cu o femeie și sorbind dintr-o băutură roșie.

— Persoana de interes numărul 5, a șoptit Dean, cu ochii la prietena lui Camille. Tory Howard.

Alături de Camille, Tory Howard – iluzionista și rivala celei de-a doua victime – bea bere dintr-o sticlă. Părul ei negru era umed și ondulat, ca și când ar fi venit aici direct de la duș. *Simplu și curat*. Am încercat să împac observația asta cu faptul că e o femeie de spectacol, o iluzionistă care făcea scamatorii incredibile.

— Din cauza *asta*, a mormăit Judd, nu ne simțim bine niciodată.

Încercase să ne ia de la muncă – și iată munca la bar!

— Domnule Shaw!

Vocea amfitrioanei mi-a întrerupt gândurile. M-am întors spre intrarea în restaurant, așteptându-mă să-l văd pe Aaron. Dar am văzut un bărbat care arăta așa cum avea să arate Aaron peste treizeci de ani. Părul lui des și blond avea o ușoară tentă argintie. Buzele îi erau încremenite sub forma unui zâmbet permanent strâmb. Purta un costum din trei piese cu lejeritatea cu care alți oameni poartă un tricou și blugi.

Tatăl lui Aaron. Mi s-a strâns stomacul, pentru că, dacă acela e tatăl lui Aaron, atunci e și tatăl lui Sloane.

Alături de el am văzut o femeie cu părul șaten prins la ceafă. Ținea în brațe o fetiță care nu putea să aibă mai mult de trei sau patru ani. Era coreeană, cu păr și ochi negri, frumoși, care priveau curioși totul din jur. *Fiica lor*, am înțeles. *Sora mai mică a lui Aaron*. Când amfitrioana i-a condus la o masă din apropiere, m-am întrebat dacă Sloane știe că tatăl ei adoptase un copil.

Am surprins clipa exactă în care i-a văzut. A înmărmurit. I-am căutat mâna pe sub masă. Mi-a cuprins-o pe a mea și a strâns-o atât de tare, încât m-a durut.

Câteva minute mai târziu ne-a fost adusă mâncarea. Cu un mare efort, Sloane mi-a eliberat mâna și și-a luat privirea de la grupul fericit, tocmai când Aaron s-a așezat pe scaunul liber de la masă, alăturându-se familiei lui.

A lui. Nu a ei.

Am încercat să-i surprind privirea lui Sloane, dar evita să se uite la mine. Și-a concentrat toată atenția asupra sushiului din fața ei, desfășurându-l cu grijă și împărțind fiecare rulou în componentele sale. *Avocado*. *Somon*. *Orez*.

La bar, Camille și Tory și-au terminat băuturile. Când și-au adunat lucrurile și s-au întors spre noi, am constatat două lucruri. Primul a fost lanțul gros, de argint, pe care Camille îl purta petrecut de mai multe ori pe după gât.

Al doilea a fost faptul că Aaron Shaw a observat-o.

CAPITOLUL 13

La cinci minute după ce Camille Holt și Tory Howard au ieșit din restaurant, Aaron s-a ridicat de la masa familiei lui și a plecat. După încă jumătate de oră, domnul Shaw a traversat sala purtând-o în brațe pe fetița lui încântată, ca să ia o cireășă de la bar. Când tatăl și fiica s-au întors la locurile lor, am văzut că Shaw observă prezența lui Sloane. Nu s-a poticnit, nu și-a schimbat ritmul pașilor nicio clipă.

Dar instinctul mi-a spus că a recunoscut-o.

Bărbatul acesta emana putere și control. După cum își educase fiul, eram dispusă să pariez că știe tot ce se petrece în hotelul-cazinou. *Aaron poate că nu știe că Sloane e fiica ta, dar tu știi. Ai știut întotdeauna.*

Alături, Sloane părea atât de vulnerabilă, încât m-au usturat ochii cu gândul la durerea ei.

— Sloane? a spus Michael încet.

Colega mea de cameră s-a forțat să-și înalțe colțurile buzelor, făcând o încercare curajoasă de a zâmbi.

— Diger, i-a spus lui Michael. Așa arată fața mea când diger, asta-i tot.

El n-a insistat, așa cum ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de mine, de Dean sau de Lia.

— Și ce plăcută e fața ta când diger! a declarat.

Lângă mine, Sloane a devenit foarte preocupată de poala ei. Când a venit desertul, își plimba degetul înainte și-napoi pe suprafața fustei. Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că schițează numere.

3213. 4558. 9144.

M-am întrebat în ce măsură își dezvoltase fascinația față de numere în asemenea momente, când deveneau simple în comparație cu relațiile ei cu ceilalți oameni.

— Ei bine, a spus Lia, băgând în gură o lingură de înghețată de mentă. Eu, una, sunt gata de culcare. De asemenea, mă gândesc să mă alătur unei mănăstiri de maici și n-am nici cea mai mică intenție să mă plimb prin magazine.

— Nu merg cu tine la cumpărături, a spus Dean încruntat.

— Pentru că ți-e teamă că aș putea să-ți introduc niște culori adevărate în garderobă? a întrebat ea cu un aer nevinovat.

Alături, Sloane încă își agita degetul, desenându-și numere nesfârșite pe

fustă.

— Câte magazine sunt în Las Vegas? a întrebat Lia. Știi, Sloane?

Întrebarea era un gest de bunăvoință – deși nu i-ar fi convenit s-o consider o persoană binevoitoare.

— Sloane? a repetat.

Colega mea de cameră a ridicat privirea din poală.

— Șervețele, a spus.

— Nu vă mint, a intervenit Michael. Habar n-aveam că există un asemenea număr.

— Îmi trebuie șervețele. Și un pix.

Judd a scos unul din buzunar și i l-a întins. Dean a luat niște șervețele de la bar.

3213. 4558. 9144. În clipa în care Dean i le-a dat, Sloane a scris numerele pe ele, câte unul pe fiecare șervețel.

— Nu e trei, a spus. E treisprezece. El a tăiat cifra unu. Nu știu de ce a tăiat cifra unu.

El, adică AN-ul. Sloane nu era profiler. Nu fusese instruită să gândească la persoana întâi sau a doua.

— De aceea nu le-am descifrat până acum, a spus, adăugând o linie verticală în stânga primului număr. Nu e 3213, a continuat. E 13213, a declarat, trecând la următorul șervețel. 4558. 9144.

Folosind pixul, a început să separe cifrele în perechi.

— Treisprezece. Douăzeci și unu. Treizeci și patru. Cincizeci și cinci. Optzeci și nouă, a spus și, la final, a încercuit ultimele trei cifre. O sută patruzeci și patru, a citit, apoi a ridicat privirea de la șervețele cu sclipiri în ochi, ca și când tocmai ar fi lămurit totul. E șirul lui Fibonacci.

A urmat o pauză lungă.

— Și, mai exact, ce e șirul lui Fibonacci? a întrebat Lia.

Sloane s-a încruntat. Clar, nu-i trecuse prin minte că poate noi, ceilalți, nu știm ce e șirul lui Fibonacci.

— E un șir de numere obținut cu ajutorul unei formule înșelător de simple, prin care fiecare număr din secvență e calculat prin adunarea celor două numere anterioare, a explicat, trăgând aer în piept și turuind mai departe: Șirul lui Fibonacci se observă în toată lumea biologică: în dispunerea conurilor de pin, în arborele genealogic al albinelor, în cochiliile nautililor, în petalele florilor...

În celălalt capăt al sălii, un bărbat îmbrăcat cu costum și purtând în

ureche o cască cu microfon a năvălit pe lângă amfitrioană. Chiar dacă n-aș fi petrecut ultimele luni interacționând cu FBI-ul, mi-aș fi dat seama oricum că e un agent de securitate.

Oamenii au un mers diferit când știu că, dintre toate persoanele din încăpere, sunt singurii care poartă arme.

— Șirul lui Fibonacci e peste tot, spunea Sloane în continuare.

Bărbatul cu casca în ureche s-a apropiat de domnul Shaw și s-a aplecat ca să-i șoptească ceva la ureche. Patronul de cazinou și-a controlat expresia cu multă atenție, dar, când Michael mi-a urmărit privirea, probabil că a observat ceva ce mie îmi scăpase. A ridicat deodată din sprâncene.

— E superb, a continuat Sloane. E perfecțiunea întruchipată.

I-am întâlnit privirea lui Michael peste masă. S-a uitat în ochii mei câteva secunde, apoi a ridicat un deget.

— Nota, vă rog!

CAPITOLUL 14

Cartea de vizită a AN-ului tocmai căpătase un sens cu totul nou. Bănuisem că numerele ar putea avea o semnificație personală pentru ucigaș. Dar, dacă chiar făceau parte dintr-un șir matematic faimos, poate că scopul lor nu era atât să satisfacă o nevoie emoțională a ucigașului, cât să comunice un mesaj.

Ce mesaj? Mi-am netezit rochia cu mâna când am pornit pe drumul lung înapoi spre aripa principală a hotelului-cazinou. Că faptele tale nu pornesc dintr-un impuls emoțional? Că sunt la fel de fixe precum numerele dintr-o ecuație matematică?

Abia am observat luminile și zgomotele care ne-au bombardat simțurile când am ajuns în cazinou.

Că faci parte din ordinea naturală a lumii, precum conurile de brad, cochiliile și albinele?

Judd, Dean și Sloane au luat-o la stânga spre lobby. Michael a pornit spre dreapta.

— Cumpărături? a întrebat-o pe Lia.

Din cine știe ce motiv, nu prea aveam încredere că Michael și Lia, lăsați de capul lor în Orașul Păcatelor, și-ar fi petrecut timpul cutreierând magazinele. Probabil că și lui Judd i-a venit același gând, pentru că le-a adresat o privire grea.

— Află că sunt foarte interesat de modă, i-a spus Michael.

Ai observat ceva când agentul de pază s-a dus la tatăl lui Sloane, Michael. Ai cerut nota de plată imediat după aceea. Nu te duci la cumpărături.

Dean mă cunoștea suficient încât să observe când făceam profilul cuiva.

— Mă duc cu Sloane ca să-i sunăm pe Sterling și pe Briggs, mi-a spus.

Am auzit ce nu a spus explicit: *Du-te!*

Nu știam ce au de gând să facă Michael și Lia, dar voiam să mă implic – și, dacă unul dintre motivele mele era faptul că întoarcerea la etaj ar fi însemnat revenirea la informațiile care mă așteptau pe stickul USB, Dean nu mi-o lua în nume de rău.

Avea să-mi fie alături când mă voi simți pregătită.

— Vă avertizez, a spus Lia, fixându-ne cu privirea pe mine și pe Dean și întorcându-se apoi spre Judd. Dacă mă silești să urc în apartament chiar

acum, sunt șanse mari să pun în scenă întregul spectacol *Balada lui Cassie și Dean*. Cu tot cu secvențele muzicale.

— Și sunt șanse foarte mari, a adăugat Michael, să mă văd nevoit să contribui la respectivele secvențe muzicale cu demonstrații incredibile de dans interpretativ.

Probabil că Judd s-a hotărât că ar fi în interesul colaborării armonioase a echipei noastre ca respectivul spectacol să fie evitat cu orice preț.

— O oră, le-a spus lui Michael și Liei. Nu părăsiți clădirea. Nu vă despărțiți. Nu abordați nicio persoană relevantă pentru anchetă.

— Mă duc și eu cu ei, m-am oferit.

Judd s-a uitat la mine o clipă. Apoi a dat scurt din cap.

— Ai grijă să nu dea foc hotelului.

După fix treizeci de secunde din clipa în care ne-am separat de ceilalți, Michael mi-a confirmat presupunerea că nu se simte copleșit de nevoia de a cutreiera magazinele. S-a oprit când am ajuns la marginea zonei cu jocuri de noroc. Preț de câteva secunde a rămas pe loc, analizând toate grupurile de oameni din jur.

— Ce cauți? l-am întrebat.

— Curiozitate. Iritare, a spus, oprindu-se deodată cu ochii asupra unui grup de femei care venea spre noi. Expresia aceea îmbunătățită care le apare oamenilor pe chip când li se oferă băuturi gratuite drept compensație după niște neplăceri, a continuat, pornind spre dreapta. Pe aici.

Eu și Lia l-am urmat și el a continuat să cerceteze fețele oamenilor din jur. Trecând de sectorul cu slot-machine și, ajungând la mesele de poker, am sesizat o schimbare emoțională în atmosferă, dar n-am reușit s-o identific precis, așa cum putea să facă Michael.

— Păzea! i-a șoptit Liei.

După câteva secunde, un agent de pază s-a oprit lângă noi și ne-a privit încruntat.

— Cărțile de identitate, vă rog, a spus bărbatul. Trebuie să aveți peste douăzeci și unu de ani ca să pătrundeți în zona asta.

— Din fericire, i-a spus Lia, întâmplarea face că tocmai azi împlinesc douăzeci și unu de ani.

A spus cuvintele cu un zâmbet cochet, acompaniat de un entuziasm discret, perfect proporționat.

— Și prietenii tăi? a întrebat-o bărbatul.

Lia l-a luat de braț pe Michael.

— *Noi*, a spus, tocmai ne-am cunoscut. Cât despre domnișoara Drăgălașă-și-Chipurile-Nevinovată pe care o vedeți, știu bine că pe internet circulă poze destul de incriminatoare de la aniversarea *ei* de douăzeci și unu de ani, motiv pentru care *eu* în seara asta n-am de gând să mă despart de haine.

Am auzit bine? Obrajii mi s-au înroșit când mi-am dat seama că, da, Lia tocmai lăsase să se înțeleagă că aniversarea mea fictivă de douăzeci și unu de ani luase o întorsătură deosebit de aventuroasă.

Agentul de pază s-a înclinat într-o parte ca să mă privească mai bine. Rușinea de pe fața mea mai curând confirma povestea Liei.

— Pun eu mâna pe tine, i-am mormăit.

— Nu poți să pui mâna pe mine, mi-a întors-o senin. E ziua mea.

Bărbatul a zâmbit larg.

— La mulți ani! i-a urat Liei.

Punct pentru mincinoasa profesionistă.

— Totuși, trebuie să vă verific cărțile de identitate, a spus agentul, întorcându-se din nou spre Michael. E politica hotelului.

El a ridicat din umeri. A băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos un portofel. I-a arătat o carte de identitate agentului de pază, care a cercetat-o atent. Am presupus că a trecut testul, pentru că bărbatul s-a întors apoi spre mine și Lia.

— Domnișoarelor?

Lia și-a deschis poșeta și i-a dat nu una, ci *două* cărți de identitate. Agentul s-a uitat la ele și, întorcând din nou privirea spre Lia, a ridicat din sprâncene.

— Nu-i ziua ta, a spus.

Lia a dat delicat din umeri.

— Ce haz ar avea să împlinești douăzeci și unu de ani doar o dată?

Pufnind, bărbatul i-a dat cărțile înapoi.

— Zona asta se închide, a spus. Pentru lucrări de mentenanță. Dacă vreți să jucați poker, puteți să mergeți la mesele din aripa sudică.

Îndepărtându-ne câțiva metri, Michael s-a întors spre Lia.

— Ei?

— Nu știu de ce se închide zona asta, a spus, dar e clar că nu pentru lucrări de mentenanță.

Am încercat să cuprind cu mintea faptul că Lia avea cărți de identitate false pentru *amândouă*, apoi am zărit ceva cam la o sută de metri de noi.

— Acolo, i-am spus lui Michael. Lângă semnul pe care scrie *toaile*.
Câțiva agenți de pază redirectionau clienții.

— Haideți, a spus Michael, pornind înapoi, ca să ajungem la zona cu acces restricționat din capătul opus.

— Când eram la restaurant, cineva s-a dus la patronul hotelului, am spus, lămurindu-mi situația din mers. Pun pariu pe o mie de dolari că era un agent de pază particular.

A urmat o clipă de tăcere, în care am crezut că poate Michael n-o să-mi răspundă.

— Agentul era preocupat, dar calm, a spus într-un final. Pe de altă parte, Shaw senior a părut înfiorat, îngândurat și a făcut o mutră de parcă cineva i-ar fi servit o farfurie cu friptură stricată, în ordinea asta.

Am părăsit sectorul cu slot-machine prin capătul opus. Din unghiul acesta se vedea clar că agenții îi redirectionează pe clienți cu mult înainte să se apropie de toaile.

1 Ianuarie, m-am gândit deodată. 2 ianuarie. 3 ianuarie.

— Trei cadavre în trei cazinouri diferite în trei zile consecutive, am remarcat și mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare abia când am simțit că Michael și Lia se holbează la mine. Azi e patra zi.

Parcă pentru a-mi accentua cuvintele, agenții de pază s-au dat în lături ca să-i facă loc domnului Shaw. Nu era singur. Chiar și de la distanța asta, am recunoscut cuplul îmbrăcat în costume care-l acompania.

Sterling și Briggs.

TU

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

Te dezbraci și intri în cabina de duș, lăsând jetul opăritor să te lovească în piept. Apa nu-i suficient de fierbinte. Ar trebui să te doară. Ar trebui să te ardă.

Nu-i așa.

De data asta, a curs sânge.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

E vina ei. Dacă ar fi făcut ce trebuia, n-ar fi fost nevoie să curgă sânge.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

E vina ei că și-a dat seama ce urmărești.

E vina ei că s-a împotrivit.

Închizi ochii și-ți amintești cum te-ai apropiat de ea din spate. Îți amintești cum ai strâns mâinile pe lanț. Îți amintești cum s-a zbatut.

Îți amintești clipa în care s-a oprit.

Îți amintești sângele. Și, când deschizi ochii și privești acel roșu-aprins al propriei piei, înțelegi că apa ar trebui să fie suficient de fierbinte încât să te doară. Ar trebui să te ardă.

Dar nu te arde.

Zâmbetul ți se întinde încet pe față.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

Nimic nu te poate răni. În curând, vor vedea. Vor vedea cu toții.

Şi vei deveni o zeitate.

CAPITOLUL 15

Am stat trează până la două dimineața, așezată pe canapea, cu telefonul pe măsuta de cafea, așteptând să sune Sterling și Briggs, să ne spună ce au găsit în baie.

Lucrări de mentenanță, spusese agentul de pază.

N-ați chemat FBI-ul pentru lucrări de mentenanță.

M-am dus cu gândul la AN. *Faci totul după un program stabilit. N-ai de gând să te oprești. O să omori câte o persoană pe zi, în fiecare zi, până când o să te prindem.*

— Nu poți dormi? m-a întrebat încet o voce.

Am ridicat privirea și am zărit profilul lui Dean în cadrul ușii.

Purta un tricou alb și jerpelit, atât de subțire și atât de strâmt, încât vedeam cum i se înalță și-i coboară pieptul sub el.

— Nu pot să dorm, i-am răspuns ca un ecou.

Nici tu nu poți, am gândit. Pelicula subțire și lucioasă de transpirație de pe fața lui mi-a indicat că făcuse genuflexiuni sau flotări sau alte exerciții fizice care, repetate, deveneau suficient de chinuitoare încât să amuțească șaptele propriilor amintiri.

Cuvintele pe care i le spusese iar și iar tatăl lui, un ucigaș în serie.

— Mă tot gândesc că probabil era un cadavru în baia aia, am spus, împărtășindu-i cauza nopții mele nedormite ca să-i distrag atenția de la insomnia lui. Mă tot gândesc că Briggs și Sterling o să ne sune.

Dean a venit spre mine, ieșind din umbră.

— Avem voie să lucrăm la anchete active, a spus, apropiindu-se, dar asta nu înseamnă că sunt obligați să apeleze la noi.

Dean a spus-o atât pentru mine, cât și pentru el. Când făceam profilul cuiva, aveam senzația că-i îmbrac pielea. Când Dean făcea un profil, gândirea lui urma un șablon pe care i-l întipăriseră în minte experiențele din copilărie, ceda unei neguri pe care o ținea ferecată în suflet. Niciunul dintre noi nu știa cum să facă un pas în spate. Niciunul nu știa cum să aștepte cu răbdare.

— Mă tot gândesc la primele trei victime, am spus răgușită. Mă tot gândesc că, dacă nu ne-am fi dus să luăm cina, dacă am fi lucrat mai mult, dacă aș fi...

— Dacă ai fi făcut ce?

Îi simțeam alături căldura trupului.

— *Ceva*, mi s-a smuls cuvântul din gură.

Agentă Sterling îmi spusese cândva că prezint cele mai multe riscuri din echipă, pentru că eu sunt cea care simte lucrurile cu adevărat. Michael și Lia erau experți când trebuia să-și mascheze emoțiile și să se forțeze să rămână indiferenți. Dean trecuse prin experiențe oribile la vârsta de doisprezece ani, care îl convinseseră că-i o bombă cu ceas, că, dacă ar fi simțit ceva cu adevărat, ar fi putut să se transforme într-un monstru, ca tatăl lui. Și, cu toate că Sloane avea o inimă deschisă, mereu va vedea mai întâi tipare și abia apoi oameni.

Dar eu simțeam pierderea fiecărei victime. Îmi simțeam propriile neajunsuri de fiecare dată când un AN comitea o crimă, pentru că, de fiecare dată când nu reușeam să-l împiedic, de fiecare dată când nu întrevedeam ce va urma, de fiecare dată când ajungeam prea târziu...

— Dacă ai fi făcut ceva, a spus Dean încet, poate că mama ta ar fi fost încă în viață.

Știam ce-l împiedică să doarmă noaptea, iar el știa ce gândesc înaintea mea. Știa de ce simt pe mâinile mele greutatea sângelui vărsat, de fiecare dată când pierdeam o victimă pentru că nu eram destul de inteligentă sau rapidă.

— Știu că-i o prostie, am spus și gâtul mi s-a încheștat în jurul cuvintelor. Îmi dau seama că nu sunt vinovată pentru ce a pățit mama.

Dean m-a luat de mână, a ținut-o și a adăpostit-o într-a lui.

— *Știu* asta, Dean, dar n-o cred. N-o s-o cred niciodată.

— Crede-mă, a spus simplu.

Mi-am răsfirat degetele pe pieptul lui. Mi-a acoperit palma cu mâna lui, ținându-și-o aproape, ținându-mă pe mine aproape.

— N-a fost vina ta, a spus.

Simțeam cum mă îndeamnă în gând să-l cred. Mi-am strâns pumnul, mototolindu-i tricoul între degete și trăgându-l spre mine. I-am acoperit gura cu a mea.

Cu cât îl sărutam mai apăsător, cu atât mă săruta mai pătimăș. Cu cât micșoram mai mult distanța dintre noi, cu atât simțeam nevoia să-l trag mai aproape.

Nu poți să dormi, nici eu nu pot să dorm și stăm aici, în toiul nopții...

I-am prins buza între dinți.

Dean era blând. Dean era gingaș. Dean era reținut și mereu stăpân pe

sine – dar în noaptea asta și-a strecurat mâinile în părul meu și mi-a tras capul pe spate. Mi-a capturat gura cu a lui.

Crede-mă, spusese.

Și am crezut că înțelege ce înseamnă să fii defect. Am crezut că nu sunt defectă în ochii lui.

— Încă te gândești la scena pe care ai văzut-o la parter.

Dean și-a trecut încet degetele prin părul meu, peste capul pe care-l sprijineam pe pieptul lui. Pânza subțiată a tricoului lui era moale sub obrazul meu, victimă a prea multe spălări.

Priveam în tavan.

— Da.

Bătăile inimii lui au umplut tăcerea. M-am întrebat dacă le aude pe ale inimii mele.

— Dacă „lucrările de mentenanță” de la hotelul Majesty chiar erau un alt cadavru, ar însemna că au fost comise patru omoruri în patru zile.

Ce-o să se întâmple în ziua a cincea? Amândoi știam răspunsul.

— De ce șirul lui Fibonacci? am întrebat în schimb.

— Poate că sunt o persoană căreia îi place ordinea, a spus Dean. Fiecare număr din șirul lui Fibonacci coincide cu suma dintre cele două numere anterioare. Poate că tot ce fac este parte a unui tipar – fiecare crimă o întrece pe cea dinainte.

— Îți place? m-am întrebat cu voce tare. Îți place ce faci? Îți face plăcere?

Degetele lui Dean mi s-au oprit în păr.

Îți face plăcere?

Atunci mi-am dat seama cum îi sună, probabil, întrebarea mea. M-am ridicat în capul oaselor și m-am întors spre el.

— Nu ești deloc ca el, Dean.

I-am mângâiat obrazul. Teama lui cea mai mare era că moștenise ceva de la tatăl său. Psihopatia. Sadismul.

— Știu, mi-a spus.

Știi, am gândit, dar n-o crezi.

— Crede-mă, am șoptit.

M-a cuprins de gât cu o mână și a dat din cap – o singură dată, discret. Mi s-a încordat pieptul, dar înăuntrul meu a cedat încă ceva.

Nu ești deloc ca tatăl tău.

Nu sunt vinovată pentru ce a pățit mama.

Cu inima cât un purice, m-am ridicat în picioare. M-am dus să iau stickul cu dosarul mamei. Apoi m-am întors în cameră și i l-am pus în mână.

— Deschide tu fișierele, i-am spus poticnit, pe un ton grav. Deschide-le tu, pentru că eu nu pot.

CAPITOLUL 16

Scheletul e învelit cu un șal albastru-intens.

Stăteam în fața laptopului, alături de Dean, și treceam de la o poză la alta, simțindu-mi degetul tot mai împovărat după fiecare click.

Între oasele mâinii stângi e așezată o floare de mult veștejită.

Colierul îi e petrecut pe după gât, lăncișorul i s-a încurcat între coaste.

Orbitele goale se holbau la mine dintr-un craniu complet jupuit. Priveam fix la conturul trupului, așteptând să mi se aprindă în minte vreo scânteie de recunoaștere, dar nu simțeam decât fierea care-mi răbufnea pe gât.

I-ai curățat carnea de pe oase. Analizele indicau că trupul fusese supus respectivului proces post-mortem, dar gândul acesta nu m-a liniștit deloc. Ai distrus-o. Ai eradicat-o.

Dean mi-a așezat mâna pe ceafă. *Sunt aici.*

Am înghițit valul de greață care amenința să mă copleșească. O dată. De două ori. De trei ori – apoi am trecut la fotografia următoare. Erau zeci de poze: ale drumului nepietruit sub care fusese îngropată. Ale uneltelor de construcție cu care se descoperise sicriul simplu din lemn.

I-ai înfășurat oasele cu o pătură. Ai îngropat-o cu flori. I-ai dăruit un coșciug...

M-am forțat să respir și am trecut de la fotografii la raportul oficial.

Din câte observase medicul legist, scheletul avea o creștătură pe exteriorul unuia dintre oasele brațelor, o urmă lăsată când mama se apăruse de o lovitură de cuțit care-i ajunsese, la propriu, până la os. Rezultatele analizelor de laborator confirmau că oasele fuseseră tratate cu o substanță chimică înaintea îngropării. Din acest motiv, resturile cadavrului nu puteau fi datate cu exactitate, dar cercetările efectuate la fața locului indicau că trupul fusese îngropat la câteva zile după dispariția mamei.

Ai omorât-o, apoi ai suprimat-o. I-ai jupuit totul de pe oase. I-ai smuls tot părul de pe cap. N-ai lăsat nimic.

Degetele lui Dean îmi masau ușor mușchii cefei. Mi-am întors privirea de la ecranul laptopului la el.

— Ce observi?

— Grijă, a răspuns, tăcând apoi o clipă. Dorința de a o cinsti. Remușcări.

Mi-a venit să-i spun că nu vreau să știu dacă ucigașul a simțit remușcări. Nu mă interesa că mama fusese suficient de importantă pentru el încât să

nu-i fi aruncat cadavrul într-o prăpastie.

N-ai dreptul s-o îngropi. N-ai dreptul s-o cinstești, nemernic bolnav ce ești!

— Crezi că se cunoștea cu el? am întrebat și vocea mi-a sunat distantă în propriile urechi. Așa s-ar explica ce vedem, nu? A omorât-o din cauza unei crize și apoi și-a regretat fapta.

Cabina împrăscată cu sânge din amintirea mea sugera dorința de dominație și furie, dar, după cum observase Dean, locul în care o înmormântase indica dorința de a o cinsti și o atitudine grijulie. Două fețe ale aceleiași monede – care, luate împreună, trimiteau spre concluzia că atacul nu fusese întâmplător.

Ai luat-o cu tine. Știusese mereu că ucigașul mamei o scosese din cameră. Poliția nu putuse să spună sigur dacă fusese sau nu în viață în momentul respectiv, dar știuseră încă din prima zi că mama pierduse atât de mult sânge, încât șansele ei de supraviețuire fuseseră aproape inexistente. *Ai luat-o pentru că trebuia neapărat s-o ai alături. Nu puteai s-o lași în urmă, ca s-o îngroape altcineva.*

— Poate că o cunoștea el pe ea.

Vocea lui Dean m-a adus înapoi în prezent. Am observat că de data asta, în cazul acesta, nu vorbea la persoana întâi.

— Sau poate că o urmărise de la distanță și se amăgise cu ideea că între ei ar avea loc o interacțiune reciprocă. Că ea ar ști c-o urmărește. Că el o cunoaște așa cum n-avea s-o mai cunoască nimeni.

Mama își câștigase existența în postura de „metapsihică”. La fel ca mine, se pricepuse să citească oamenii – suficient încât să-i convingă că are o legătură directă cu „lumea cealaltă”.

Oare ai apelat la serviciile ei? Ai participat la vreunul dintre spectacole?

Mi-am scotocit memoria, dar în public am găsit doar o masă amorfă de chipuri. Mama avusese mulți clienți. Dăduse multe spectacole. Ne mutaserăm atât de frecvent, încât n-avusese rost să ne facem cunoștințe noi. Prieteni. O familie.

Nu existase niciun bărbat în viața ei.

— Cassie, uită-te aici.

Dean mi-a atras atenția înapoi la ecran. A mărit una dintre fotografiile făcute coșciugului. Pe suprafața lemnului era cioplit un model: șapte cercuri mici care formau un heptagon în jurul unui simbol care părea să

întruchipeze semnul plus.

Sau, mi-am spus, gândindu-mă la problema remuşcărilor, la ritualurile de înmormântare şi la monstrul care cioplise simbolul acela, *o cruce*.

CAPITOLUL 17

Somnul m-a găsit în mijlocul nopții. Am visat ochii mamei, depărtați și încercuiți cu dermatograful în așa fel încât să pară imposibil de mari. Am visat cum mă alungase din cabină în ziua aceea.

Am visat sângele și a doua zi, dimineața, m-a trezit ceva lipicios care-mi picura pe frunte, strop cu strop. Am deschis brusc ochii.

Lia stătea deasupra mea, cu un pai într-o mână și o doză de suc acidulat în cealaltă. Și-a ridicat scurt degetul de pe capătul paiului și a lăsat încă un strop de suc să-mi cadă pe frunte.

M-am șters și m-am ridicat în capul oaselor, atentă să nu-l trezesc pe Dean, care stătea întins lângă mine pe canapea, îmbrăcat cu hainele de aseară.

Lia și-a băgat paiul în gură și a supt lichidul rămas, apoi l-a strecurat înapoi în doza cu suc. Cu un zâmbet larg, s-a uitat la chipul adormit al lui Dean și, întorcându-se din nou spre mine, a ridicat dintr-o sprânceană. Văzând că nu obține nicio reacție, m-a țâțâit scurt cu limba. M-am ridicat în picioare, mișcare care a silit-o să facă un pas înapoi.

— Nu e ce crezi, i-am șoptit.

Lia a învârtit îngândurată paiul între degetul mijlociu și cel mare.

— Adică n-ați stat treji până la primele ore ale dimineții cercetând informațiile de pe stickul acela pe care ți l-a dat agenta Sterling?

— De unde...?

Lia mi-a tăiat vorba întorcând spre mine laptopul încă deschis.

— O lectură fascinantă!

Mi-a apărut o senzație apăsătoare în adâncul abdomenului. *Lia a aflat. A citit dosarul și a aflat.*

Am așteptat să mai spună ceva despre fișierele de pe laptop. N-a făcut-o. A pornit direct spre dormitorul pe care pusese stăpânire. După un lung moment, m-am dus după ea, exact așa cum își dorea. Am ajuns afară, pe balcon.

A închis ușa în spatele nostru, apoi s-a cocoțat pe balustradă. Ne aflam la etajul patruzeci și ea stătea așa, perfect echilibrată, fixându-mă cu o privire sfredelitoare.

— Ce e? am întrebat.

— Dacă-i sufli vreo vorbă lui Dean despre ce urmează să-ți spun, voi

nega că am purtat conversația asta.

Îmi vorbea pe un ton degajat, dar am crezut-o pe cuvânt. M-am pregătit pentru un atac.

— Îl faci fericit, a spus Lia, mijind ușor ochii. Atât cât poate el să fie, a completat. Ar trebui s-o întrebăm pe Sloane ca să aflăm cifrele exacte, dar estimez că nivelul melancoliei lui a scăzut cu 200% de când ați început... *chestia* asta a voastră.

Dean era familia ei. Dacă ar fi avut de ales între a-i salva pe toți ceilalți oameni de pe planetă și a-l salva pe Dean, l-ar fi ales pe Dean.

A sărit de pe balustradă și m-a apucat ușor de braț.

— Îmi place de tine.

Și-a încordat mâna, ca și când mărturisirea asta i-ar fi provocat o ușoară indispoziție.

Și mie-mi place de tine, a fost cât pe ce să-i spun, dar nu voiam să risc să-i dau impresia că ocolesc puțin adevărul.

— Mi-a fost dor de tine, am spus în schimb – așa cum îi spuseseam lui Sloane. De tine, de Michael, de Sloane, de Dean. Voi sunteți căminul meu.

Lia m-a privit o clipă.

— Mă rog, a spus, înăbușind emoțiile pe care i le-or fi stârnit cuvintele mele, cu o ridicare delicată din umeri. Ideea e că nu te urăsc, a continuat cu mărinimie, așa că, atunci când îți spun să-ți pui chiloții de femeie și să te maturizezi, ți-o cer cu cele mai bune intenții cu putință.

— Ce? am spus, smulgându-mi brațul din strânsoarea ei.

— Ai probleme nerezolvate cu mămica ta. Pricep, Cassie. Pricep că ți-e greu și că ai tot dreptul să lămurești chestiunea asta cu apariția cadavrului așa cum crezi și când crezi de cuviință. Dar, ori că-i corect, ori că nu-i corect, nimeni de aici n-are lățimea necesară de bandă emoțională ca să-și bată capul cu Nefericirea Neîntreruptă a Morții Mamei lui Cassie.

Parcă m-ar fi lovit în gât cu podul palmei. Dar, în aceeași clipă în care am încasat lovitura, am înțeles că Lia îmi vorbește așa dintr-un motiv precis. *Nu ești crudă. Nu în stilul ăsta.*

— Sloane și-a strecurat două perechi de bețișoare în mânecă aseară, la sfârșitul mesei, a spus, confirmându-mi intuiția. Nu dintre acelea de unică folosință. Din alea luxoase, aranjate pe mese.

Pe lângă rolul ei de statisticiană, Sloane era totodată cleptomana noastră de serviciu. Data trecută când se întâmplase să fure ceva, fusese stresată cu gândul la înfruntarea agenților FBI. În cazul ei, degetele lipicioase erau un

simptom al scurtcircuitelor care-i sfârâiau în creier din cauza unor emoții pe care nu reușea să le gestioneze.

— Pe asta s-o numim proba A, a propus Lia. Proba B ar fi Michael. Ai idee cum îi sucesc mințile vizitele acasă?

Mi-am amintit conversația dintre ei pe care o auzisem întâmplător cu o zi în urmă.

— Da, am spus, răsucindu-mă din nou spre ea și privind-o în ochi. Știu.

A urmat o clipă de tăcere, în care s-a împăcat cu adevărul pe care l-a auzit în cuvintele astea.

— Ai impresia că știi, a spus încet. Dar n-ai cum.

— V-am auzit vorbind ieri, am mărturisit.

Mă așteptam să sară ca arsă la auzirea răspunsului meu, dar n-a fost așa.

— Odată ca niciodată, a spus cu măsură, întorcându-se și privind bulevardul de dedesubt, cineva îmi făcea cadouri când eram cuminte, așa cum Michael primește „cadouri” de la tatăl lui. Poate că-ți imaginezi că înțelegi ce se petrece în capul lui în clipa de față, dar nu înțelegi. În privința asta, profilurile nu te ajută cu nimic. N-ai cum să descifrezi puzzle-ul.

M-a ținut din nou cu o expresie nonșalantă.

— Ceea ce încerc să-ți spun e că-i de ajuns ca Michael să mai ia o singură decizie neinspirată, indusă de cercul lui vicios, ca să fugă de mână cu o dansatoare, iar Sloane se poartă ciudat – chiar și pentru ea – încă de la sosire. Am atins în mod oficial cota maximă de probleme personale, Cassie. Așa că te rog să mă ierți, dar nu-ți permiți să-ți pierzi capul în momentul de față, a încheiat, lovindu-mi ușor vârful nasului cu degetul. Nu e rândul tău!

CAPITOLUL 18

Dacă Lia i-ar fi făcut lui Michael ceea ce tocmai îmi făcuse mie, el ar fi ripostat. Dacă i-ar fi făcut-o lui Sloane, ar fi fost distrusă – dar eu nu eram. Mai devreme sau mai târziu, durerea avea să mă ajungă din urmă. Dar Lia îmi dăduse un motiv să o amân și mai mult. Nu se înșela în privința lui Michael. Nu se înșela în privința lui Sloane. Cineva trebuia să-i sprijine. Cineva trebuia să-i sprijine pe *toți*.

Și simțeam nevoia să fiu eu acea persoană.

Instinctul îmi spunea că Lia știe asta. *Ai fi putut să pui problema într-un mod mai prietenos*, am gândit – dar, dacă ar fi făcut așa, n-ar mai fi fost Lia.

Am rămas încă zece minute pe balcon după ce a plecat agale. Când în sfârșit am intrat înapoi, Michael, Lia și Dean erau adunați în jurul mesei din bucătărie – alături de agentul Briggs. Era îmbrăcat în civil, ceea ce mi-a indicat că FBI-ul se străduiește să ne viziteze cu cât mai multă discreție. Faptul că ținuta de civil a lui Briggs îl făcea *oricum* să arate ca un polițist îi reflecta personalitatea: extrem de dedicat și ambițios.

Juca cu intenția să câștige.

— A avut loc încă o crimă.

Părea că așteptase să apar eu înainte de a face anunțul. Niciunul dintre noi patru n-a încercat să pară surprins.

— Prin urmare, cineva a comis omoruri la Apex, la Wonderland, la Desert Rose și la Majesty în numai patru zile. E posibil să avem de-a face cu o persoană pornită împotriva cazinourilor sau a oamenilor care profită de pe urma lor.

Dean s-a uitat la un dosar pe care Briggs îl ținea în mână.

— Victima cea mai recentă?

Briggs l-a aruncat pe masă. L-am deschis. Doi ochi albaștri și sticloși s-au holbat la mine, imposibil de mari în comparație cu fața în formă de inimă.

— Asta-i...? a început să spună Michael.

— Camille Holt, am încheiat, fără să-mi pot feri privirea.

Vrei să fii subestimată, Camille, am gândit amorțită, întinzând mâna și atingând marginea fotografiei. *Te fascinează modul în care funcționează mintea umană, modul în care cedează, te intrigă modul în care anumite persoane supraviețuiesc unor experiențe cărora n-ar trebui să le poată*

supraviețui nimeni.

Pielea ei avea o tentă cenușie și macabră; albul ochilor depărtați era împânzit de pete roșii – vase capilare care se spărseseră când se împotrivise atacatorului.

Te-ai zbatut. Ai luptat. Zăcea pe spate pe pardoseala de marmură albă, cu părul blond-roșcat răsfirat ca un nimb în jurul capului – dar am înțeles instinctiv că se luptase, în chip fioros, cu o putere aproape sălbatică, la care atacatorul probabil că nu se așteptase.

— Asfixiere, a remarcat Dean. A fost sugrumată.

— Arma crimei? am întrebat.

Exista o diferență între sugrumarea unei persoane cu un cablu și sugrumarea ei cu o funie.

Briggs a scos o poză făcută unei pungi pentru probe. Înăuntru era un colier – lanțul gros de metal pe care Camille îl purtase petrecut de două ori în jurul gâtului seara trecută.

Am revăzut-o cu ochii minții, așezată la bar, cu un picior atârnat peste marginea scaunului. Am văzut cum se întoarce spre noi și pornește spre ieșire.

Am văzut cum Aaron Shaw o privește plecând.

— Ați face bine să vorbiți cu fiul patronului cazinoului.

Gândurile lui Michael urmau același fir ca ale mele.

— Aaron Shaw, a continuat el. Avea un interes mai mult decât profesional în persoana domnișoarei Holt.

— Ce ai văzut? l-a întrebat Briggs.

A ridicat din umeri.

— Atracție. Afecțiune. O notă ascuțită de încordare.

Ce fel de încordare? N-am apucat să pun întrebarea, pentru că Sloane a intrat deodată în bucătărie și s-a dus să-și toarne cafea. Briggs a privit-o neliniștit. Tendința ei de a trăncăni în viteză sub efectul cofeinei era legendară.

— Te-am sunat azi-noapte, i-a spus ea cu reproș. Te-am sunat și iar te-am sunat și n-ai răspuns. În consecință, am dreptul la cafea și n-ai dreptul să te plângi.

M-am gândit la bețișoarele pe care le furase seara trecută. *Ai simțit neapărat nevoia ca Briggs să-ți răspundă. Ai simțit nevoia să te ia în seamă. Să fii auzită.*

— A avut loc încă o crimă, i-a spus Briggs.

— Știu, a răspuns Sloane, cu ochii la cafeaua din mâini. Doi. Trei. Trei. Trei.

— Ce-ai spus? a izbucnit deodată agentul.

— Numărul înscris pe cadavru. E 2333, a spus ea, așezându-se în sfârșit la masă, alături de noi. Nu-i așa?

Briggs a scos încă o fotografie din dosar. Încheietura lui Camille era crestată cu cifrele 2333. La propriu. Numerele însângerate erau ușor colțuroase. *De la un tatuaj cu henna s-a ajuns aici.* Scopul lor fusese încă de la început să transmită un mesaj – dar acum? Acum se ajunsese la o formă de violență îndârjită. La ceva personal.

— Era în viață când AN-ul i-a făcut asta? am întrebat.

Briggs a clătinat din cap.

— Post-mortem. Victima avea o pudrieră în poșetă. Credem că AN-ul i-a spart oglinda și a folosit unul dintre cioburi ca să-i cresteze numerele pe încheietură.

Am trecut de la perspectiva lui Camille la cea a atacatorului. *Ești un bun planificator. Dacă asta ți-ar fi fost intenția de la început, ai fi adus cu tine un instrument cu care să-ți faci treaba.*

Îmi rămânea să răspund la două întrebări: În primul rând, *care* fusese planul? Apoi de ce deviasе AN-ul de la el?

Ce n-a mers? l-am întrebat în gând pe ucigaș. *Ți-a dejucat planul cumva? A fost mai greu de manipulat decât ceilalți?* M-am gândit la faptul că Holt fusese în apropiere în momentul comiterii a două dintre omoruri. *O cunoșteai?*

— E ceva personal, a spus Dean, ogîndindu-mi concluzia. Poate că celelalte ținte au fost alese din motive pragmatice. Dar nu și asta.

— Așa s-a gândit și agenta Sterling, a spus Briggs, întorcându-se apoi spre Sloane. Ai decodat numerele?

Ea i-a luat un pix din buzunar, a închis dosarul și a început să scrie numere pe copertă, vorbind în același timp.

— Șirul lui Fibonacci e o serie de numere întregi în care fiecare se obține însumându-le pe cele două dinainte. Majoritatea oamenilor cred că a fost descoperit de Fibonacci, dar cele mai timpurii apariții au fost găsite în texte sanscrite scrise cu secole întregi înaintea epocii lui.

Sloane a lăsat pixul. Scrisese cincisprezece numere pe copertă:

0 1 1 2 3 5 8 13 21 34 55 89 144 233 377

— Nu mi-am dat seama inițial. Secvența noastră începe în mijlocul unuia dintre numere.

— Prefă-te o secundă, i-a pus Lia, că toți am fi foarte, foarte tari de cap.

— Nu prea știu să mă prefac, i-a spus Sloane cu seriozitate. Dar cred că în cazul ăsta o să reușesc.

Michael a râs înfundat.

Sloane a luat pixul din nou și l-a poziționat sub numărul treisprezece.

— Începe de aici, a spus, subliniind patru cifre, introducând o bară oblică și repetând procesul.

0 1 1 23 5 8 13 21 3/4 55 8/9 144/ 233 377

2333. Imaginea încheieturii lui Camille mi-a răsărit în minte ca un înecat care se ridică la suprafața unui lac. *Spargi sticla. Îi apeși carnea cu muchia tăioasă, ciopliind numerele.*

— De ce secvența asta? am întrebat. Și de ce a făcut în așa fel încât s-o observăm atât de greu? De ce n-a pornit de la capăt, începând *cu 0112*?

— Pentru că, a spus Dean încet, numai cei vrednici trebuie să observe.

Briggs s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi.

— Eu și agenta Sterling vom petrece după-amiaza vorbind cu potențiali martori. Dacă vreți să mai adăugați vreun nume pe listă – în afară de Aaron Shaw –, acum ar fi momentul să-mi spuneți.

Auzind numele lui Aaron, Sloane și-a încheștat mâinile pe cana de cafea. Michael și-a înclinat capul într-o parte și a privit-o atent. După o clipă, a observat că-l urmăresc și a ridicat dintr-o sprânceană, provocându-mă pe mutește.

Știi că Sloane are ceva, am gândit, și știi că știu despre ce e vorba.

— Bănuiesc că ați aflat că Holt s-a întâlnit cu Tory Howard aseară? l-a întrebat Dean pe Briggs.

Agentul a dat scurt din cap.

— Am vorbit puțin cu ea ieri. Azi o s-o abordăm din nou, apoi o să continuăm cu celelalte nume de pe listă.

— N-ați vrea să mă luați cu voi când vă duceți să vorbiți cu mulțimea asta selectă de indivizi cu posibile porniri ucigașe? a întrebat Lia, fluturând galeș din gene.

Briggs a scos patru căști audio mici din buzunar și le-a așezat pe masă.

După o clipă, lângă ele a pus o tabletă scoasă din servietă.

— Pentru semnal audio și video, ne-a spus. Eu și agenta Sterling purtăm microfoane și aparate de filmat. Pe o rază de șase kilometri, veți vedea tot ce vedem noi. Veți auzi tot ce auzim. Dacă sesizați ceva care se poate să ne fi scăpat, puteți să ne scrieți mesaje sau să ne sunați. Altfel, vreau să ne urmăriți tehnicile de interogare și să învățați din ele.

Eu, Lia, Michael și Dean am întins mâinile după căști în același timp.

Sloane s-a întors spre Briggs.

— Și eu? a întrebat încet.

Căștile erau în număr de patru și noi eram cinci.

— Patru cazinouri în patru zile, a spus agentul. Am nevoie de tine – a pus destul accent pe cuvinte încât să înțeleg că-i observase nota de vulnerabilitate din voce – să lămurești unde va avea loc următorul atac al ucigașului.

TU

Ruleta se învârte. Jucătorii o urmăresc cu sufletul la gură. Tu îi urmărești pe jucători. Ca furnicile dintr-un terariu, acționează previzibil.

Unii pariază pe negru.

Alții pariază pe roșu.

Unii ezită. Alții sunt convinși că soarta favorizează persoanele îndrăznețe.

Ai putea să le spui precis care le sunt șansele de câștig. Ai putea să le spui că întâmplarea nu favorizează pe nimeni. Că-i roșu, că-i negru, n-are importanță.

Casa câștigă mereu.

Expiri încet și lung. N-au decât să se distreze. Să creadă că norocul ar putea să le zâmbească. Să-și vadă mai departe de jocurile astea de noroc.

Jocul tău – pe care nici nu-și dau seama că-l pui în aplicare – ține de pricepere.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

Știi ce urmează. Cunoști ordinea. Cunoști regulile. Jocul e mai complicat decât ar putea să-și imagineze vreodată furnicile din terariu.

Nimeni nu poate să te oprească.

Ești Moartea.

Ești casa. Și casa câștigă mereu.

CAPITOLUL 19

Lia stătea pe spătarul canapelei, cu un picior întins pe lungimea lui și cu celălalt atârnat într-o parte. Dean era așezat în fața ei, cu antebrațele sprijinite pe genunchi, cu ochii la tableta pe care o puseserăm înclinată pe măsuta de cafea.

— S-a mai întâmplat ceva? am întrebat, luând loc lângă el. Dean a clătinat din cap.

— Acolo.

Lia nu s-a clintit, dar ochii i-au scânteiat. Pe tabletă, imaginea unei mâini a acaparat ecranul când Briggs a reorientat camera în formă de pix pe care o ținea în buzunarul hainei.

— Michael... am început să strig.

A apărut înainte să mai pot spune ceva.

— Să ghicesc, a răspuns, scoțând o sticlă de buzunar și bând din ea. Începe spectacolul.

Privirea mi-a zăbovit asupra sticlei de buzunar.

Dean mi-a așezat o mână pe genunchi. Dacă și eu, și Lia observaserăm că Michael dă târcoale hotarelor întunericului, era aproape cert că și Dean remarcase. Îl cunoștea de mai mult timp decât mine și-mi atrăgea atenția să nu insist.

Fără niciun alt cuvânt, mi-am potrivit în ureche casca primită de la agentul Briggs și mi-am întors din nou atenția asupra filmării.

Pe ecran am văzut ce vedea el – o scenă flancată de coloane imense. Când s-a apropiat, am recunoscut persoana care stătea în fața scenei, inspectând reflectoarele.

Tory Howard purta un maiou negru și blugi și avea părul legat la spate într-o coadă pe care nu și-o fixase nici sus, nici jos. *Simplu și curat*. Ori nu-i păsa ce impresie le face celor din jur, ori avea grijă să-și creeze o imagine centrată pe idealul respectiv.

Când l-a văzut pe Briggs, și-a șters mâinile de blugi și l-a întâmpinat pe culoarul central.

— Domnilor agenți, a spus. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Agenți, la plural. Însemna că și Sterling e acolo, chiar în afara cadrului.

— Am vrea doar să-ți mai punem câteva întrebări în legătură cu cele întâmplate aseară.

Briggs părea să fi luat inițiativa de data asta – ceea ce însemna că Sterling se hotărâse să stea deoparte și să urmărească discuția. Ea fiind profilerul, nu era de mirare. Probabil că voia s-o înțeleagă pe Tory înainte să aleagă abordarea potrivită.

— V-am spus deja, i-a răspuns ea lui Briggs, cu o ușoară notă de încordare în glas, eu și Camille am ieșit să bem ceva. Am jucat câteva partide de poker și apoi m-am hotărât să mă retrag devreme. Camille avea chef să petreacă. Eu nu. Am spectacol azi și vreau să am mintea limpede.

— Din câte înțeleg, spectacolele tale au început să umple sala, a remarcat agentul Briggs.

— Vorbește deschis, i-a replicat, scrutându-l fățiș – și parcă ar fi ținut aceeași privire rece și asupra noastră. Spectacolele mele au început să umple sala de când Wonderland le-a întrerupt pe ale lui.

De când s-a ales scrumul, la propriu, de victima numărul doi, am corectat-o în gând.

— Observ că ai o atitudine defensivă.

Agenta Sterling a fost cea care spusese cuvintele. O cunoșteam suficient încât să înțeleg că alesese momentul acela să vorbească – și să facă acea observație – dintr-un motiv bun.

— E a doua oară când mă interogați în ultimele douăsprezece ore, i-a întors-o Tory. Ați venit la locul meu de muncă. N-o cunoșteam pe Camille de mult timp, dar îmi era simpatică. Așa că, da, când văd că veniți, chipurile, ca să-mi cereți să-mi completez mărturia de aseară, dar faceți și aluzii nu-tocmai-subtile legate de rivalul meu decedat, cam simt nevoia să mă apăr.

— Nu simte doar atât, și-a dat Michael cu părerea.

Nu ne-a spus ce a mai observat pe chipul ei.

— Nu i-am făcut nimic lui Camille, a spus Tory fără ocoliș. Și lui Sylvester Wilde nu i-aș fi dedicat nicio secundă din viața mea. Îmi pare rău că ea a murit. Nu-mi pare rău că a murit el. Am terminat?

Lia a fluierat încet.

— Se pricepe.

— La mințit? am întrebat, gândindu-mă care anume dintre afirmațiile ei fusese falsă.

— Încă n-a mințit, a spus Lia. Dar o s-o facă. Cei mai buni mincinoși încep prin a te convinge ori că spun mereu ce gândesc, ori că nu știu să mintă. Ea a ales prima abordare. Și, repet, e foarte, foarte pricepută.

Tory era iluzionistă. Nu-mi era greu să accept că pregătea scena astfel încât Briggs și Sterling să nu observe clipa disimulării.

Agenta a schimbat tactica.

— Bănuiești cine ar fi putut să-i vrea răul lui Camille? Cunoști vreo persoană care-i poartă pică?

Pe chipul lui Tory a apărut o notă scurtă de durere. Și-a înăbușit reacția. *Simplu și curat.*

— Camille era singura femeie care ar fi putut să se califice în etapa finală a unei competiții cu mize mari dominate de orgolii și bărbați. Avea încredere în sine, știa să manipuleze oamenii și-i plăcea să câștige.

Te identifici cu ea, mi-am dat seama în timp ce vorbea.

— Mai era și frumoasă, se putea considera aproape faimoasă și era în stare să refuze oamenii fără nicio reținere, a continuat Tory fără să clipească. Probabil că mulți voiau să-i facă rău.

Vorbea pe un ton atât de deschis și de ferm, încât m-am convins: *Ai fost rănită – de o persoană sau de mai multe.* Știa ce înseamnă să fii considerată slabă, știa ce înseamnă să fii supusă cu forța. Am înțeles de ce-și propusese Camille să-și petreacă timpul cu ea. Dacă ar fi fost un personaj fictiv, Tory Howard ar fi fost exact tipul pe care Camille Holt ar fi ales să-l joace.

— Ți-a vorbit vreodată Camille despre Aaron Shaw? a întrebat Briggs, schimbând din nou direcția interogatoriului.

— Interesant, a mormăit Michael, aplecându-se asupra ecranului – și asupra lui Tory.

— Eu și Camille ne-am cunoscut la o petrecere de Anul Nou, a răspuns ea. Ne-am înțeles bine. Am ieșit să bem de câteva ori. Nu eram confidenți ei.

M-am întors spre Lia. *Iar îi bombardează cu adevăruri.*

— O ultimă întrebare, a spus agenta Sterling. Tu și Camille ați fost la Majesty aseară.

— La noul restaurant cu sushi, a lămurit-o Tory.

Încă un adevăr, care poate fi dovedit ușor.

— Cine a ales restaurantul? a întrebat Sterling.

Tory a ridicat din umeri.

— Ea.

În spatele meu, Lia și-a luat picioarele de pe canapea și s-a ridicat.

— Asta a fost, ne-a spus. Asta-i minciuna.

CAPITOLUL 20

Dean s-a întins după telefon.

— Îi scriu lui Sterling.

Poate că agenții sesizaseră minciuna, dar sigur voiau confirmarea Liei.

— Aveți ceva de adăugat? a întrebat, începând să tasteze.

Printr-un miracol, Michael a reușit să-și stăpânească vechea tendință de a-i răspunde mereu lui Dean cu înțepături obraznice.

— Două lucruri, a spus. În primul rând, atitudinea defensivă nu-i o emoție. E o combinație de emoții care se manifestă în mod diferit la persoane diferite, în situații diferite. În cazul de față, avem de-a face cu un cocktail apetisant de furie, grija de a prezenta o anumită imagine a propriei persoane și vinovăție.

Tory se simte vinovată. Am încercat să împac aspectul acesta cu celelalte lucruri pe care le știam despre ea. Îmi părea o fire pragmatică. Asemenea lui Camille, ajunsese în topul unui domeniu de activitate stăpânit de bărbați. Din moment ce avea propriul spectacol în Las Vegas, sigur e ambițioasă.

Nu părea o persoană care-și îngăduie să se simtă prost multă vreme, indiferent de cauză.

— Și al doilea lucru? a întrebat Dean.

— Reacția ei la pomenirea lui Aaron Shaw, am spus, luându-i vorba din gură lui Michael, care a încuviințat ușor din cap.

— Încremenirea temporară a mușchilor feței, a spus el, sprâncenele care se împotriveau impulsului de a se apropia, buzele care s-au întins discret, încordate.

Și-a trecut ritmic sticla de buzunar dintr-o mână în alta, apoi a clarificat:
— Frică.

De ce ți-e frică, Tory? De ce ai evitat să răspunzi deschis când Briggs și Sterling te-au întrebat dacă Camille ți-a vorbit despre Aaron Shaw?

M-am dus cu gândul la tot ce știam despre fratele vitreg al lui Sloane. Crescuse într-o familie obișnuită cu averea și cu puterea. Probabil că fusese educat astfel încât să-i urmeze tatălui său. Unor asemenea oameni nu le era greu să se familiarizeze cu ambiguitățile morale. Dar dovedise și o anumită blândețe când interacționase cu Sloane, fapt care-mi dădea de gândit.

Oare de tine îi e frică lui Tory? m-am întrebat, proiectându-mi în minte chipul lui Aaron. *Sau de tatăl tău?*

Dean a trimis mesajul. După un moment am auzit cum agenta Sterling se retrage din discuție. Dean a primit un răspuns în mai puțin de un minut.

— Altceva? a citit cu voce tare. Cassie?

Faptul că agenta îmi adresase întrebarea sugera că așteaptă un anumit răspuns – să-i confirm o bănuială sau să atrag atenția asupra unui aspect al personalității lui Tory pe care aveam șanse mai mari să-l observ decât Dean.

— Nu știu sigur, am spus încet, dar e posibil să fi fost abuzată. Verbal, fizic, sexual – sau poate că doar trăiește sub amenințarea continuă a agresiunilor ăstora.

Vorbind astfel, am avut senzația că înșel încrederea cuiva. Michael probabil că mi-a observat reticența din voce, pentru că s-a întins pe deasupra lui Dean și mi-a întins sticla de buzunar. M-am uitat la el și am ridicat dintr-o sprânceană. A dat din umeri.

— Nu pot să vă ajut.

Tonul ridicat mi-a atras din nou atenția spre tabletă. Era clar că Tory își pierduse răbdarea.

— Dacă mai aveți întrebări, puteți să le adresați avocatului meu.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Sterling, alăturându-se din nou conversației și apărând în cadru.

Briggs și-a dres glasul.

— Am întrebat-o pe doamna Howard dacă există cineva care ar putea să confirme unde s-a dus după ce s-a despărțit de doamna Holt.

Iar ea și-a adus în discuție avocatul. Briggs a lăsat nerostită a doua parte a frazei.

N-are încredere în oamenii cu autoritate. Și categoric n-are încredere în voi.

— Pot eu să confirm.

Vocea unui bărbat a răsunat prin microfon cu câteva secunde înainte ca posesorul ei să apară pe ecran, oprindu-se drept între agenții FBI și Tory. *Bărbat. Tânăr. Cel mult douăzeci și ceva de ani.* Creierul meu a început să-l clasifice din perspectivă demografică când, deodată, i-am recunoscut chipul.

— Beau Donovan, a spus Dean. Una dintre persoanele noastre de interes. Spălătorul de vase de douăzeci și unu de ani care a câștigat locul rezervat pentru amatori la turneul de poker.

— Tory a fost cu mine, a spus Beau pe ecran. Aseară, după ce s-a despărțit de Camille, a fost cu mine.

— Faină poveste! a șoptit Lia cu sarcasm. N-a fost deloc așa.

Minți. Concluzia a fost de ajuns ca Beau să-mi acapareze toată atenția. Avea aproximativ aceeași înălțime ca Tory, dar stătea ușor în fața ei. *O atitudine protectoare.*

— Tu și Beau ați fost împreună aseară? a întrebat-o Briggs.

— Chiar așa, a răspuns Tory, privindu-i sfidător. Am fost.

— *Chiar* că se pricepe! a comentat Lia. Și mie ar fi putut să-mi scape minciuna.

— Și voi doi de unde vă cunoașteți? a întrebat Sterling.

Beau a ridicat din umeri, arătând, preț de câteva clipe, ca un elev tolănit pe o bancă din spatele clasei, care nu urmărește mai deloc ce se discută în față.

— E sora mea.

A urmat o clipă de tăcere.

— Sora ta, a repetat agenta Sterling.

— Soră adoptivă, a completat Tory.

Era mai în vârstă decât Beau cu doi sau trei ani. Am intuit că atitudinea protectoare e reciprocă.

— Mai ai nevoie de ajutor cu reglarea reflectoarelor? a întrebat-o Beau, de parcă agenții FBI nici n-ar fi fost în sală. Sau nu?

— Domnule Donovan, a spus agenta Sterling, atrăgându-i din nou atenția, am putea să-ți punem câteva întrebări?

— N-aveți decât!

Tory nu e singura persoană căreia nu-i plac oamenii cu putere.

— Înțeleg că te-ai calificat în finalele turneului de poker organizat între cazinourile din Vegas, a spus agenta. Ai reușit să capeți destul de multă atenție!

— Tuturor le plac poveștile în care defavorizații ajung învingători, a răspuns Beau, ridicând iar din umeri. Mă bate gândul să-mi vând dreptul intelectual la Hollywood, a spus cu un umor sec. O să fie o poveste din alea inspiraționale.

— Beau, a spus Tory, cu o notă de avertisment în voce. Răspunde-le la întrebare.

Interesant! Nu voia să incite autoritățile și mai mult. Preț de o clipă, am avut senzația că-i privesc pe omologii Liei și ai lui Dean dintr-un univers paralel, unde ea era mai în vârstă decât el și el avea gura lui Michael.

— Fie, i-a spus Beau lui Tory, apoi s-a întors din nou spre Sterling. Ce

vrei să știi?

— De cât timp joci poker?

— De mai multă vreme.

— Presupun că te pricepi.

— Mai mult decât alții.

— Care-i secretul tău?

— Majoritatea oamenilor nu știu să mintă, a răspuns, făcând o scurtă pauză, pentru ca Sterling să priceapă ce spune. Și, deși n-am terminat liceul, sunt destul de bun la matematică.

Am sesizat că agenta reține informațiile pentru viitor și la fel am făcut și eu. Agentul Briggs a continuat întrebările în locul ei.

— Ai fost la petrecerea de Anul Nou de pe acoperișul hotelului Apex?

— Da, a spus Beau. Mi-am propus să văd cum trăiesc ăia de sus.

— Ai cunoscut-o pe Camille Holt? a întrebat Sterling.

— Da. Era o fată de treabă, a răspuns Beau.

— Minciună, a spus Lia.

— Bine... s-a corectat el, ca și când ar fi auzit-o. Camille s-a purtat frumos cu mine. Eram amândoi outsiders. Ea era femeie. Eu spăl vase, a explicat, oferindu-le agenților un zâmbet mic și pieziș. În mod normal, o tipă ca ea nici nu s-ar uita la cineva ca mine. Dar, după ce m-am înscris în turneu, s-a străduit să mă facă să mă simt binevenit.

— Încearcă să te citească.

Am înțeles ce urmărește agenta Sterling cu afirmația asta – să vadă cum reacționează Beau la ideea că a fost respins. *Spune-i că Holt s-a purtat frumos cu el doar ca să-l joace pe degete și vezi ce iese.*

Beau a ridicat din umeri.

— Evident.

— Punct ochit, punct ratat, a mormăit Michael.

Cu alte cuvinte, afirmația lui Sterling nu-l întăritase. Deloc.

— Camille avea spirit competitiv, a spus Beau. O admiram pentru asta. Și apoi s-a convins destul de repede că nu în privința mea trebuie să-și facă griji.

Agentă și-a înclinat capul într-o parte.

— Și din cauza *cui* își făcea griji?

Au răspuns și Beau, și Tory și amândoi au spus exact același lucru.

— A lui Thomas Wesley.

CAPITOLUL 21

În timp ce Briggs și Sterling s-au dus să-i ia urma lui Thomas Wesley, noi, ceilalți, a trebuit să ne găsim singuri ocupații.

Michael și-a scos casca din ureche și a aruncat-o pe covor cu neglijența cu care cineva ar scăpa de un șervețel mototolit.

— Chemați-mă când se reia spectacolul, a spus, luându-și sticla de buzunar și pornind spre camera lui.

Lia mi-a aruncat o privire care spunea: *Ți-am spus că am atins cota maximă. Vezi?*

Da, m-am gândit, privindu-l din urmă. Văd.

— Mă duc să văd ce face Sloane, am spus.

Michael probabil că n-ar fi suportat să vadă că-mi fac griji pentru el. Măcar Sloane poate că s-ar fi bucurat de compania mea.

Când am ajuns în camera noastră, am fost întâmpinată de o muzică tehno alertă. Am deschis ușa, așteptându-mă, parcă, s-o găsesc cu ochelari de protecție pe față, pregătindu-se să arunce ceva în aer. *Mă ajută să gândesc*, îmi explicase cândva, de parcă exploziile ar fi fost o formă de meditație.

Din fericire, pentru că nu avea acces la laboratorul ei de la subsol, alesese o soluție diferită – și mai puțin explozivă. Stătea întinsă pe pat, cu burta în sus și cu jumătatea superioară a trupului atârnată peste margine. Pe podea, în jur, erau răsfirate trei rânduri de planuri urbanistice, scheme și hărți desenate de mână.

— Treisprezece ore! a strigat pe deasupra muzicii, atârând în continuare, și, când m-am dus să dau muzica mai încet, a continuat pe un ton mai firav, mai vulnerabil. Dacă AN-ul omoară câte o persoană pe zi, ne-au rămas maximum treisprezece ore până când o să comită încă o crimă.

Briggs îi ceruse să-și dea seama unde va ataca AN-ul din nou. Era clar că se străduiește din răputeri să-și îndeplinească sarcina. *Vrei ca cineva să aibă nevoie de tine. Vrei să fii de folos. Vrei să contezi, oricât de puțin.*

Am ocolit hărțile pășind pe vârfuri și m-am întins pe pat lângă ea. Atârând cu capetele în jos, umăr lângă umăr, ne-am întors și ne-am privit.

— O să reușești, i-am spus. Și, chiar dacă nu reușești, o să te iubim oricum.

A urmat o clipă de tăcere.

— Purta o rochiță, a șoptit Sloane după o clipă. Fetița.

A clătinat ușor din cap, apoi a luat un pix și a început să noteze distanțe pe una dintre hărți, cu aceeași lejeritate cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost într-o poziție normală.

Mi s-a strâns inima. Puterea cu care ținea pixul strâns în mână mi-a arătat că nici cufundarea într-un asemenea proiect nu era de ajuns ca să-i șteargă din minte amintirea cu tatăl afectuos și fetița lui.

— Purta o rochiță albă, a spus abia auzit. Era curată. Ai observat?

— Nu, am spus încet.

— Copiii își pătează hainele albe în prima oră după ce le îmbracă, în cel puțin 74% din cazuri, a turuit. Dar nu și ea. Ea nu și-a distrus rochița.

Tonul cu care spusese „distrus” mi-a sugerat că nu vorbește doar despre *copiii* care-și pătează hainele. Vorbea despre ea însăși. Și hainele erau doar vârful aisbergului.

— Sloane...

— A dus-o la bar ca să ia o cireășă, a continuat, apoi mâna i s-a oprit din mișcare și s-a întors din nou spre mine. Mi-a adus și mie cireșe, a spus. O dată.

Ar fi putut să-mi spună câte cireșe îi adusese, data și ora exacte la care le adusese, numărul de ore care trecuseră de atunci – *vedeam* informațiile astea, vedeam cum i se învârt neconținut în cap.

— Te-ar ajuta dacă l-aș urî în numele tău? am întrebat.

Pe el. Adică pe tatăl ei.

— Ar trebui să mă ajute? a întrebat, încruntându-se și ridicându-se în capul oaselor. Nu-l urăsc. Cred că într-o bună zi, după ce o să mai cresc, poate că n-o să mă mai urască.

După ce o să mai crești – și o să fii mai bună și normală, a completat creierul meu. Sloane îmi zisese cândva că spune sau face ce nu trebuie în peste 84% din situații. Faptul că tatăl ei natural contribuise la întipărirea ideii ăsteia în capul ei – faptul că ea încă spera ca într-o bună zi să-i inspire un sentiment cât de mic de afecțiune, doar de-ar învăța să se poarte cum trebuie – mi-a provocat o durere fizică.

M-am ridicat în capul oaselor și am strâns-o în brațe. Sloane s-a rezemat de mine și și-a lăsat capul pe umărul meu câteva secunde.

— Să nu spui nimănui, m-a rugat. Despre cireșe.

— N-o să spun.

A mai zăbovit câteva clipe, apoi s-a dat înapoi.

— Cândva, Al Capone a donat doi cireși unui spital, drept mulțumire

pentru faptul că medicii îl trataseră de sifilis.

Cu aceste cuvinte memorabile, s-a întins din nou pe pat, atârând peste margine și privind hărțile și planurile pe care le adunase.

— Dacă nu pleci, m-a avertizat, probabilitatea e mare că voi începe să-ți spun statistici despre sifilis.

M-am rostogolit jos din pat.

— Am înțeles.

Revenind în camera de zi, am descoperit că Michael se îndurase să se întoarcă. Din motive de neînțeles, el și Lia făceau skanderbeg.

— Ce...? am început să spun, dar, înainte să pot pune întrebarea până la capăt, Dean ne-a strigat.

— Reîncepe spectacolul, a anunțat.

Lia a profitat de clipa de neatenție a lui Michael și i-a trântit mâna pe masă.

— Am învins!

Fără să-i dea răgaz să protesteze, și-a reluat locul pe spătarul canapelei. M-am așezat lângă Dean. Michael ne-a privit două, trei secunde, apoi și-a luat casca de pe jos și s-a dus în spatele Liei, rămânând în picioare.

Pe ecran am văzut cum o mână – probabil a lui Briggs – se întinde și bate în ușa unei camere de hotel. Mi-am potrivit casca în ureche la timp ca să aud cum asistentul lui Thomas Wesley deschide ușa.

— Pot să vă ajut?

— Suntem agenții Sterling și Briggs, am auzit-o pe Sterling spunând în afara cadrului. De la FBI. Am dori să vorbim cu domnul Wesley.

— Mă tem că domnul Wesley nu vă poate primi în momentul de față, a spus asistentul.

Expresia de pe fața Liei a semnalat o minciună.

— Aș putea să-i transmit un mesaj sau să vă pun în legătură cu avocatul lui.

— Dacă am putea să răpim doar câteva minute din timpul domnului Wesley... a încercat Briggs din nou.

— Mă tem că e imposibil, a răspuns asistentul, zâmbindu-i tăios.

— E în regulă, James! a strigat o voce.

După o clipă, pe ecran a apărut Thomas Wesley. Părul lui grizonant era ușor dezordonat. Purta un halat de mătase turcoaz și cam atât.

— Agentă Sterling. Agentule Briggs, a spus, salutându-i pe rând cu o plecăciune scurtă a capului, ca un monarh binevoitor care le acordă o clipă

de atenție supușilor săi. Cu ce vă pot ajuta?

— Avem doar câteva întrebări, a spus Sterling, legate de relația dumneavoastră cu Camille Holt.

— Desigur.

— Domnule Wesley, a spus asistentul – James –, pe un ton nemulțumit. Nu aveți nicio obligație să...

— ...răspund la vreo întrebare la care nu vreau să răspund a încheiat Wesley. Știu. Întâmplarea face că vreau să răspund la întrebările agenților. Iar eu, a spus, întorcându-și atenția înapoi spre ecran, sunt obișnuit să fac ce vreau.

În clipa aceea am avut senzația bizară că se adresează mai curând camerei decât lui Briggs.

— V-ați schimbat hotelul, a spus agentul, făcându-l să ridice privirea. De ce?

O întrebare nevinovată, al cărei singur scop era să-l împiedice să se uite prea atent la pixul din buzunarul lui.

— Celălalt era cu ghinion, a răspuns Wesley, având în vedere toată tevatura aceea cu omorul...

A spus-o pe un ton glumeț, dar... Michael a umplut golurile.

— E mai neliniștit decât lasă să se înțeleagă.

— Vă dați seama, i-a răspuns Sterling, că a avut loc...

— O crimă și aici, la Desert Rose? a încheiat el cu seninătate, ridicând din umeri. Patru cadavre în patru zile la patru cazinouri diferite. Între ideea de a mă caza la un al *cincilea* hotel în ziua a cincea și alegerea de a rămâne la unul dintre cele patru, am considerat că varianta a doua prezintă șanse mai favorabile.

Abordezi totul ca pe un joc de noroc, am gândit, privindu-l atent. *Și experiența ta în domeniul afacerilor arată că, de obicei, câștigi.*

— Ne dați voie să intrăm?

Sterling a pus întrebarea. Probabil că și ea cântărise șansele – mai precis, se gândise că ar fi mai puțin probabil ca Wesley, un afemeiat declarat, să refuze rugămintea unei agente.

— De fapt, domnul Wesley are mai multe obligații în dimineața aceasta, a început să spună asistentul.

— James, du-te și ordonează cabinetul cu băutură, a comandat Wesley relaxat. De data asta, în ordine alfabetică.

Aruncându-le agenților o ultimă privire furioasă, asistentul s-a supus

ordinului. Wesley a deschis și mai larg ușa de la intrarea în apartament și i-a poftit înăuntru.

— Vă rog! a spus. Intrați. Am o perspectivă *excelentă* asupra piscinei.

După trei secunde, Briggs și Sterling se aflau în apartament. Am auzit cum li se închide ușa în spate. Apoi ecranul s-a făcut negru.

CAPITOLUL 22

Zgomotul cârâitor al semnalului perturbat m-a asurzit. Mi-am smuls casca din ureche. La fel au făcut și ceilalți.

— Ce...?

În domeniul înjurăturilor, Lia avea și spirit inventiv, și formulare precisă. A lovit câteva butoane de pe tabletă.

Nimic.

Dean s-a ridicat.

— Ori sunt prea departe, ori cineva le bruiază semnalul.

Din moment ce start-up-ul cel mai recent al lui Thomas Wesley era specializat în tehnologia de *securitate*, bănuiam că e vorba de varianta a doua. Am încercat să-i dau un mesaj lui Sterling, dar am primit o informare că mesajul nu a putut fi trimis.

— Le-a fost blocat și semnalul de telefonie, am anunțat.

— Știți, a spus Michael, cu sclipiri în ochi, parcă aş face o plimbare. Poate în direcția hotelului Desert Rose?

— Nu, a spus Dean sec. Sterling și Briggs se descurcă cu Thomas Wesley și fără ajutorul nostru.

Lia și-a învățat gânditoare părul în jurul degetului arătător.

— Judd s-a dus să cumpere mâncare, a observat. Și am auzit că Desert Rose are cea mai mare piscină de interior din lume.

— Lia, a mârâit Dean. Stăm aici.

— Evident, i-a spus ea, lovindu-l ușor pe umăr. Și în niciun caz nu mi-am propus să mă duc indiferent ce ai zice, pentru că sunt mereu ascultătoare. Toți știu că nu țin deloc să iau decizii de una singură, a declarat însuflețită. Mai ales când tu ești cel care dă ordinele!

Ne-am dus la piscină.

Sloane s-a decis să rămână în apartament. Din moment ce ura să fie lăsată pe dinafară, am tras concluzia că ura și mai mult ideea de a nu găsi răspunsul cerut de Briggs.

— Nu-i rău, a declarat Lia, tolănindu-se pe un șezlong, cu fața înălțată spre cerul artificial.

Uriașa piscină interioară a hotelului Desert Rose era plină de oameni, atât de familii, cât și de cei care se adunaseră în spațiul rezervat adulților –

în ciuda faptului că încă nu venise amiaza.

Dean i-a aruncat Liei o privire folosită în exces, dar n-a spus nimic, cercetând împrejurimile în căutarea vreunui pericol. Am ocupat șezlongul de lângă Lia. Thomas Wesley spusese că apartamentul său are o perspectivă bună asupra piscinei. Am privit spre balcoanele orientate spre noi și mi-am dus mâna la casca ascunsă sub păr. Dădusem volumul mai mic, ca să nu surzesc din cauza cârâitului – dar încă nu se auzea nimic altceva.

— Ești frustrată.

Am ridicat ochii și am descoperit că Michael mă privește fix.

S-a așezat pe șezlongul aflat de cealaltă parte a Liei. Și-a dus mâinile la marginea cămășii, ca și când ar fi vrut să și-o dea jos. Apoi a renunțat la mișcare, trecându-și o mână prin păr și lăsând celălalt braț să atârne peste marginea șezlongului. Părea perfect liniștit, perfect relaxat.

Am făcut un efort cumplit ca să nu-mi imaginez vânătăile de pe abdomenul și pieptul lui.

— Nu te uita așa la mine, a spus încet. Nu tu, Cassie.

M-am întrebat ce văzuse mai exact pe fața mea. Oare mă dăduseră de gol ochii, buzele sau încordarea mușchilor gâtului?

Știe că știu de ce nu poate să-și dezbrace cămașa.

— Așa cum? am întrebat, silindu-mă să mă întind pe spate și să închid ochii.

Michael era expert în a se preface că nimic – și nimeni – nu-l afectează. Eu n-aveam priceperea lui, dar n-aveam de gând să-l forțez să vorbească cu mine despre problema asta.

Nu prea mai vorbim despre nimic.

Și-a dres glasul.

— Ei, acum s-ar putea să se întâmple ceva interesant.

Am mijit ochii. Michael a arătat spre zona pentru adulți a piscinei. *Daniel de la Cruz. Profesorul. Persoana de interes numărul 2.* L-am recunoscut cu o secundă înaintea Liei. După o clipă de gândire, Lia s-a ridicat de pe șezlong, aruncându-și peste umăr părul lung, prins în coadă.

În timp ce ea s-a îndepărtat agale și a trecut pe sub cordon, iar Dean a mormăit ceva suspect de asemănător cu *proastă idee*, am recapitulat ce știam despre Daniel de la Cruz. *Intens. Perfecționist.* Și totuși iată-l aici, cu băutura în mână, cu mult înaintea amiezii.

N-o bei, am descoperit după ce l-am privit câteva momente. Omul acesta știa precis cum îl vede lumea – și știa precis cum să manipuleze percepția

respectivă. A întâlnit privirea unei femei din apropiere.

Ea a zâmbit.

Pentru tine, totul e un algoritm. Totul poate fi prezis. N-am înțeles exact ce anume mi-a dat impresia asta – croiala costumului de baie? Privirea lui atentă? Ai un doctorat în matematică. Ce fel de profesor joacă poker pe lângă ocupația principală?

Până să-mi lămuresc răspunsurile, Lia s-a ciocnit de el. De la Cruz și-a prins băutura chiar înainte s-o verse pe ea. *Bune reflexe!*

Alături, aproape că-l *auzeam* pe Dean cum scrâșnește din dinți.

— N-o să pățească nimic, am șoptit, cu gândul la AN-ul nostru, la șirul lui Fibonacci, la grija cu care fuseseră planificate primele două crime.

— Ea n-o să pățească nimic, a bombănit. *Eu o să fac atac de cord.*

— Ce ți-am spus, Jonathan?

O voce aspră mi-a întrerupt gândurile. În stânga mea, un bărbat cu părul perfect aranjat și cu fața umbrită de o nemulțumire abia ascunsă s-a repezit cu pași lungi la un băiețel de șapte sau opt ani. N-am auzit ce i-a răspuns băiatul, dar tipul n-a fost încântat. A făcut încă un pas spre copil.

Lângă mine, Michael s-a crispat tot. După o clipă, a devenit atât de relaxat, încât am crezut că fusese o închipuire. S-a ridicat alene în picioare, și-a scuturat un fir invizibil de praf de pe cămașă și a pornit încet spre bărbat și copil.

— Dean! am spus alarmată.

Dean deja era în picioare.

— Stau eu cu ochii pe Lia, i-am spus. Du-te!

Michael s-a așezat la o masă de lângă băiat și tatăl lui. Zâmbea amabil, privind spre piscină, dar știam bine că nu-și alesese poziția la întâmplare. Învățase să citească emoțiile ca mecanism de apărare împotriva crizelor de nervi ale tatălui său aparent perfect. Furia era emoția care-l întărâta cel mai mult, dar furia care se ascundea în spatele unei măști, în mijlocul familiilor aparent perfecte?

Acesta nu era doar un factor declanșator. Era o bombă cu ceas.

Dean a luat loc la masa ocupată de Michael, care și-a urcat picioarele pe un scaun liber, ca și când n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Întocmai cum îi promisesem lui Dean, m-am silit să-mi întorc atenția înapoi la Lia și profesor.

— Văd că știți destul de bine în ce stadiu a ajuns ancheta noastră.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că sunetul revenise în cască. Vocea

lui Briggs se auzea clar, dar răspunsul a fost înăbușit. Aplecând capul și lăsându-mi părul să-mi cadă peste față, am reglat volumul.

— ...interesul meu să știu. Prima fată a murit la petrecerea mea și Camille îmi era prietenă, oarecum. Un om aflat în poziția mea trebuie să știe ce se întâmplă cu prietenii lui.

Am privit balcoanele din jur. Acolo, aproape de tavanul cupolei, am zărit trei siluete. Două dintre ele purtau costume. *Sterling și Briggs.*

Nu doar eu îi observasem. De cealaltă parte a piscinei, și profesorul pusese ochii pe Wesley și agenți. *Observi ce se petrece în jur, profesore. Te mândrești cu asta.*

I-am surprins privirea Liei și m-am uitat o clipă în ochii ei. I-a spus ceva lui de la Cruz și a pornit înapoi spre mine. Cu o mișcare unduitoare și îndelung exersată, și-a eliberat părul din elastic, lăsându-și pletele negre ca pana corbului să i se reverse pe spate. Așezându-se lângă mine, și-a pus și ea casca în ureche.

— Presupun că nu vă putem convinge să ne spuneți din ce sursă ați obținut informațiile despre ancheta morții lui Camille, a spus agenta Sterling.

Era bizar să-i aud vocea când îi deslușeam doar silueta pe balcon.

— Probabil că nu, a răspuns Wesley liniștit. Dar James ar fi încântat să vă prezinte alibiurile mele pentru fiecare dintre ultimele patru seri.

Chipul Liei exprima în mod elocvent scepticismul față de ideea că James ar fi *încântat* să ajute FBI-ul în vreun fel. M-am întors cu gândul să le atrag atenția băieților, dar nici Michael, nici Dean nu mai erau la masa la care stătuseră cu o clipă în urmă.

Și, privind mai bine, mi-am dat seama că dispăruseră și bărbatul și copilul.

I-am căutat prin mulțime, cu vocea agentei Sterling servindu-mi drept coloană sonoră.

— Sunteți un bărbat inteligent, îi spunea lui Wesley, încercând să-l măgulească. Ce credeți că a pățit Camille Holt?

În sfârșit, l-am zărit pe Michael, rezemat de peretele unui chioșc cu dulciuri în formă de cămilă. La câțiva pași de el, băiețelul și tatăl lui au ajuns în fruntea cozii. M-am uitat după Dean și am văzut că încearcă să-și facă drum spre Michael printr-o mulțime uriașă, de vreo patruzeci de femei, care-i apăruse în cale.

— Ce cred eu? a spus Wesley în cască. Cred că, în locul vostru, aș fi

interesat în mod special de setul deosebit de aptitudini al lui Tory Howard.

La câțiva pași de Michael, băiețelul a întins mâna spre un cornet cu înghețată. I-a zâmbit tatălui său, care i-a răspuns cu același zâmbet.

În sinea mea, am răsuflat ușurată. Dean s-a strecurat în sfârșit prin mulțime și s-a apropiat de Michael.

În clipa aceea s-au petrecut două lucruri. În cască, agentul Briggs l-a rugat pe Thomas Wesley să-și clarifice observația legată de aptitudinile lui Tory, iar lângă chioșcul cu dulciuri, băiețelul s-a împiedicat și înghețata i-a căzut din cornet.

Apoi a încremenit, iar pentru mine lumea a început să se miște cu încetinitorul. Tatăl s-a întins după el, l-a apucat de braț și l-a smucit deoparte cu brutalitate.

Michael s-a repezit la el. Într-o clipă era la vreo doi pași de Dean, iar în următoarea i-a smuls mâna tatălui de pe brațul copilului său și, încordându-și tot trupul, i-a tras un pumn în față.

— Mă mir că nu știți, a răsunat vocea lui Wesley, răzbind prin groaza mea. Tory Howard e o iluzionistă bunicică, dar talentul ei adevărat e hipnoza.

CAPITOLUL 23

Bărbatul pe care l-a pocnit Michael a ripostat întocmai. L-a culcat la pământ. Dar Michael n-a rămas la pământ.

Am țâșnit spre ei, dar Lia mi s-a pus imediat în cale.

— Se ocupă Dean.

Am încercat s-o ocolesc.

— Oprește-te, Cassie, mi-a spus încet, cu fața la câțiva centimetri de a mea. Ultimul lucru care le trebuie lui Michael și Dean este să fii prinsă în mijlocul unei bătăi.

M-a luat de braț. Pentru cei din jur, păream a fi cele mai bune prietene, dar strânsoarea ei era ca o menghină.

— Și apoi, a adăugat sumbru, cineva trebuie să-i apere de consecințe.

Atunci mi-am dat seama că semnalul sonor din cască se întrerupsese din nou. Balconul în care, cu o clipă în urmă, stătuseră Sterling, Briggs și Thomas Wesley... era gol.

Dean a trebuit să-l oprească cu forța pe Michael, trăgându-l înapoi pe colegul nostru Înzestrat și imobilizându-l de propriul trup. Au fost chemați agenții de pază. Michael abia a reușit să scape de arest.

Ar fi fost un eufemism să spun că supraveghetorii noștri n-au fost încântați de excursia noastră neautorizată. Afirmatia că au fost și *mai puțin* încântați de conflictul dintre Michael și autoritățile publice ar fi fost cel mai mare eufemism al secolului.

Judd ne-a întâmpinat în lobbyul hotelului. După cum stătea, cu picioarele ușor mai depărtate decât de obicei și cu brațele încrucișate la piept, mi-am dat seama că primise un telefon de la Sterling și Briggs.

Lângă mine, Michael s-a strâmbat. Nu din cauza buzei umflate sau a tăieturii suferite chiar deasupra unui ochi, care se învinețea repede, ci pentru că și-a dat seama precis, după semnele discrete de încordare de pe chipul lui Judd, în ce încurcătură ne aflăm.

Când am ajuns la el, Judd s-a întors fără niciun cuvânt și a pornit spre lift. L-am urmat îndeaproape. N-a spus nimic până nu s-au închis ușile liftului.

— Ai noroc că n-ai nevoie de cusături, i-a zis lui Michael.

După tonul lui, am înțeles că toți suntem oarecum mai puțin norocoși,

blocați fiind în lift cu un lunetist al forțelor marine care știe cum să omoare bărbați în toată firea folosindu-și doar degetul mic.

— Semnalul sonor pe care-l recepționam în căști s-a întrerupt când Briggs și Sterling îl interogau pe Thomas Wesley, a explicat Lia. Am încercat doar să rămânem în bătaia semnalului.

Am deschis gura, vrând să-i confirm spusele, dar Judd m-a oprit.

— Nu e nevoie, m-a asigurat. Suntem în Vegas. Sunteți adolescenți închiși într-un apartament de hotel. Dacă aș fi amator de pariuri, mi-aș da șanse excelente să ghicesc cum s-au petrecut lucrurile.

— Dacă ai fi amator de pariuri, a spus Michael liniștit, ai fi jos, în cazinou.

Judd a întins mâna și a tras de butonul pentru oprirea de urgență. Liftul s-a zdruncinat și a încremenit. S-a întors și l-a privit pe Michael cu o expresie deosebit de calmă, fără să-i spună nimic.

Secundele s-au adunat, apropiindu-se de un minut.

— Îmi pare rău, a spus Michael, adresându-se mai curând plăcilor din tavan decât lui Judd. Uneori, pur și simplu nu mă pot abține.

M-am întrebat dacă-și cere scuze pentru lipsa de respect sau pentru ce făcuse la piscină.

— Ce crezi c-o să se întâmple, a spus Judd încet, când bărbatul pe care l-ai lovit și familia lui se vor întoarce acasă diseară?

Întrebarea a înghițit tot oxigenul din aer. Judd a apăsat din nou pe butonul de oprire și liftul s-a pus iar în mișcare. N-am avut curajul să mă uit la Michael, pentru că tutorele nostru n-ar fi putut spune nimic – *nimic* – de natură să-l rănească mai mult decât atât.

În sfârșit, ușile liftului s-au deschis. Eu și Judd am coborât ultimii. Nu m-am putut abține să-i arunc o privire când am ieșit pe hol.

— 8 mai, a spus încet. Șase ani, în mai, a adăugat, așteptând doar atât cât să pricep data – să pricep la ce se referă –, ca apoi să continue: Dacă-i nevoie să fiu un ticălos ca să evit îngroparea încă unui copil, atunci o să fiu un ticălos, Cassie.

Mi s-au încordat mușchii gâtului. Judd a trecut pe lângă mine, pe lângă ceilalți, și a ajuns primul la ușa apartamentului nostru. A deschis-o și a înlemnit.

Cu inima bubuindu-mi în urechi, m-am grăbit să-l ajung din urmă. *Ce ar putea să surprindă cu desăvârșire un pușcaș marin călit în luptă?* În cele două secunde care s-au scurs până să văd situația cu ochii mei, mintea mea

a propus cel mai groaznic răspuns cu putință.

Sloane.

Am ajuns în pragul ușii. Lia, Michael și Dean stăteau nemișcați, la fel de încremeniți ca Judd. Primul lucru pe care l-am văzut a fost roșul.

Puncte roșii. Dâre roșii. Roșu pe geamuri.

Sloane s-a întors și ne-a zâmbit cu buzele până la urechi.

— Bună!

Mi-a luat o clipă ca să înțeleg că e aici, că e *teafără*. Au trecut alte câteva secunde înainte să pricep că roșul de pe geamuri forma un *desen*.

— Ce naiba, Sloane? a izbucnit Lia, recăpătându-și vocea înaintea noastră.

— Îmi trebuia o suprafață mai mare pe care să scriu, ne-a spus, scoțând și fixând la loc capacul markerului din mână cu pocnete surde. Se poate curăța. Asta dacă am luat markerul care se șterge cu buretele, și nu un Sharpie permanent.

Încercând încă să-mi lămuresc ce am înaintea ochilor, m-am dus la schema desenată de Sloane pe suprafața geamului panoramic.

— Probabilitatea e de 74% că se poate curăța, a spus ea, corectându-și afirmația anterioară. Vestea bună, a adăugat, întorcându-se și privindu-și opera, e că am aflat unde o să aibă loc următorul atac al ucigașului.

CAPITOLUL 24

— Am desenat o hartă la scară a bulevardului principal, marcând locurile în care au avut loc primele patru crime, a spus Sloane, precizând locurile respective și atingând pe rând fiecare *X* roșu. Piscina de pe acoperișul Apexului, scena sălii principale de spectacole de la Wonderland, locul exact în care stătea Eugene Lockhart când a fost săgetat și...

Sloane s-a oprit în dreptul ultimului *X*.

— Ultima baie pe direcție estică a cazinoul hotelului Majesty, a încheiat, privindu-ne cu entuziasm. Elementul comun nu este locul în care s-au desfășurat atacurile, adică în *cazinouri*. E vorba despre coordonatele lor precise!

Pe chipul lui Dean a apărut o expresie încordată.

— Coordonate, adică latitudine și longitudine?

Am simțit că începe să se cufunde în perspectiva criminalului, integrând informația nouă, până când Sloane a spus: — Nu latitudine. Nu longitudine.

A scos capacul markerului și a desenat o linie dreaptă între primele două victime. În același fel a legat apoi victima a doua de cea de-a treia și pe a treia de a patra. În final, a adăugat încă cinci însemne, înghesuite pe terenul hotelului Majesty. Le-a conectat la celelalte, unul după altul, apoi s-a întors spre noi cu sclipiri în ochi.

— Acum vedeți?

Vedeam.

— E o spirală, a observat Dean.

În răspuns, Sloane s-a întors spre desen și a tras arcuri de cerc de-a lungul fiecărui segment drept. Curba rezultată arăta ca o cochilie.

— Nu e *doar* o spirală, a spus, făcând un pas în spate. Ci o spirală Fibonacci!

Lia s-a trântit pe canapea și s-a holbat la schema lui Sloane.

— Mă voi hazarda să presupun că are o legătură cu șirul lui Fibonacci.

Sloane a dat din cap cu emfază. Plină de energie, s-a uitat la geam și, văzând că nu mai are unde să deseneze, a fugit la peretele alăturat.

— Să încercăm o coală de hârtie de data asta, a intervenit Judd cu blândețe.

Sloane s-a uitat fix la el.

— Hârtie, a spus, ca și când ar fi fost un cuvânt dintr-o limbă străină. Da.

Judd i-a dat o foaie. Ea s-a așezat fără ceremonie pe podea și a început să deseneze.

— Primul număr diferit de zero din șirul lui Fibonacci e unu. Așa că desenăm un pătrat, a spus, făcând întocmai, cu lungimea laturii de o unitate.

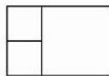
Sub pătratul respectiv, a desenat încă unul identic.

— Următorul număr din șir e tot unu. Așa că acum avem unu și cu unu...

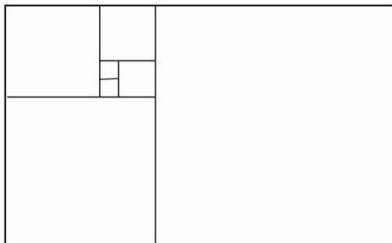
— Care fac? a întrebat, fără să mai aștepte răspunsul. Doi!

Încă un pătrat, de data asta cu latura de două ori mai mare decât a oricăruia dintre primele două.

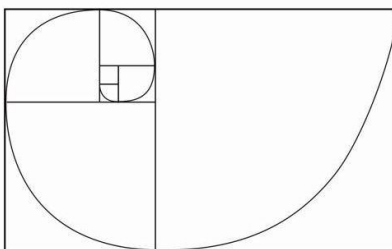
— Doi plus unu fac trei. Trei plus doi fac cinci. Cinci plus trei fac opt...

A continuat să deseneze pătrate, avansând în sensul invers sensului acelor de ceasornic, până când a rămas fără spațiu.

— Acum imaginați-vă că tot continui desenul, a spus, aruncându-i lui Judd o privire grea, din care am dedus că pușcașul marin greșise când îi interzisese să deseneze pe perete. Și imaginați-vă că fac așa...

A început să deseneze arcuri de cerc pe lângă diagonalele fiecărui pătrat.

— Dacă aș desena mai departe, a spus, și aș adăuga încă două pătrate, schema ar arăta exact – s-a răsucit spre spirala de pe geam – ca aia.

Mi-am întors privirea de la desenul lui Sloane la harta Vegasului pe care o schițase pe geam. Avea dreptate. Începând cu Apexul, ucigașul înaintase în spirală spre centrul figurii. Și, dacă calculele lui Sloane erau corecte – și n-aveam niciun motiv să mă îndoiesc de asta –, AN-ul proceda într-o manieră precisă și previzibilă.

Sloane a început să scrie numerele din șirul lui Fibonacci pe marginile paginii și mi-am amintit că, atunci când ni-l explicase prima dată, remarcase să se găsește peste tot. Că e frumos.

Că e perfecțiunea întruchipată.

Aceeași perfecțiune o vezi când te uiți la șablonul acesta. M-am adresat AN-ului. E frumos. E perfect. Tatuat pe încheietura Alexandrei Ruiz. Întipărit cu fierul încins pe a iluzionistului. Scris pe pielea bătrânului. Tăiat în trupul lui Camille.

E ceva sfânt.

— Unde-i următorul loc? a întrebat Dean. Următorul punct de pe spirală în care va avea loc un omor – unde e?

Sloane s-a întors la geam și a bătut cu degetul fix sub al cincilea X desenat.

— Aici, a spus. La Majesty. Toate locurile rămase sunt aici. Cu cât te apropii de centrul spiralei, cu atât sunt mai apropiate între ele.

— Unde la Majesty? a întrebat-o Dean.

Dacă AN-ul continua să omoare câte o persoană pe zi, poate că rămăseseră doar câteva minute până la următoarea crimă – în orice caz, nu mai mult de câteva ore.

— În sala de bal, a șoptit Sloane, uitându-se îngândurată la figura desenată pe geam. Acolo trebuie să fie.

TU

Urmează cuțitul.

Apă. Foc. Străpungerea bătrânului cu săgeata. Sugrumarea lui Camille. Apoi vine cuțitul. Așa se face. Așa trebuie făcut.

Stai pe podea, cu spatele la zid, cu arma echilibrată cu atenție pe genunchi.

Apă.

Foc.

Străpungere.

Sugrumare.

Unu, doi, trei, patru...

Cuțitul va fi al cincilea. Inspiri cifrele armei: greutatea exactă a lamei, viteza cu care o s-o treci peste gâtul următoarei victime.

Expiri.

Apă. Foc. Străpungere. Sugrumare. Urmează cuțitul. Și apoi – și apoi...

Știi cum o să se termine povestea. Ești bardul care-și cântă balada. Ești alchimistul care descompune structura lumii.

Deocamdată, important e doar cuțitul, înălțarea și coborârea egală a pieptului tău și gândul că toate eforturile tale vor da roade.

Începând cu numărul cinci.

CAPITOLUL 25

FBI-ul apus sala de bal sub supraveghere. Pentru aceia dintre noi care *nu* erau autorizați să participe la operațiunile de supraveghere, ziua s-a transformat în scurt timp într-un exercițiu de răbdare. Înserarea stingeă culorile după-amiezii. Cu cât întunericul devenea mai dens, cu atât mai strălucitoare deveneau luminile de dincolo de geamul nostru mângălit cu roșu și cu atât mai tare îmi bătea inima în piept.

1 ianuarie. 2 ianuarie. 3 ianuarie. 4 ianuarie. Mă tot gândeam, iar și iar, că azi e ziua a cincea. Patru cadavre în patru zile. Urmează numărul cinci. Așa le privești, nu? Nu-i consideri oameni. Ci numere. Cantități de inclus într-un calcul. Elemente în ecuația ta.

M-am dus cu gândul la fotografia pe care o găsisem în dosarul mamei, cu scheletul înfășurat cu grijă într-un șal albastru-intens. Nu puteam să nu observ contrastul.

Nu ai remușcări. M-am silit să mă concentrez asupra ucigașului din Vegas. Cu el mă descurcam. De el puteam să mă ocup. De ce ai avea? În lume trăiesc miliarde de oameni și tu ai omorât un procent atât de mic dintre ei! Unu, doi, trei, patru...

— Gata, până aici!

Lia a ieșit din dormitorul ei, ne-a aruncat o privire scurtă și s-a repezit în bucătărie. Am auzit cum deschide zgomotos ușa congelatorului. După câteva secunde, s-a întors. I-a aruncat ceva lui Michael.

— Un prosop înghețat, i-a spus. Pune-ți-l pe ochi și renunță la mutra aia posacă, pentru că știm cu toții că Dean monopolizează piața respectivă.

N-a așteptat să vadă dacă Michael îi urmează instrucțiunile și a trecut la următoarea țintă.

— Dean, a spus, cu vocea tremurându-i ușor. Sunt însărcinată.

Lui Dean i-a tresărit o pleoapă.

— Nu, nu ești.

— Ei, cine știe? a contrat Lia. Ideea e că nu ne ajută cu nimic să stăm degeaba, așteptând să sune telefonul și gândindu-ne la situațiile cele mai cumplite cu putință.

— Atunci ce propui? am întrebat.

A apăsă un buton și peste peretele cu geamuri a coborât încet un paravan negru – și scrisul lui Sloane. Aceasta a icnit indignată, dar Lia i-a împiedicat

orice protest explicit.

— Propun să petrecem următoarele trei ore și douăzeci și șapte de minute prefăcându-ne cum putem mai bine că suntem *adolescenți adevărați*, a spus, trântindu-se pe canapea între mine și Dean. Cine vrea să jucăm Două adevăruri și-o minciună?

— Am fost dat afară din nu mai puțin de patru școli cu internat, a declarat Michael, ridicând din sprâncene, fără ca tonul vocii lui să lase de înțeles dacă spune sau nu adevărul. Filmul meu preferat e *Călătoria*^{3}.

Ăla nu e filmul cu animalele de companie rătăcite care-și caută drumul spre casă? m-am întrebat.

— Și, a încheiat Michael cu un aer dramatic, mă gândesc cât se poate de serios să intru la noapte în camera lui Redding și, în timp ce doarme, să-mi însemn inițialele pe capul lui cu o mașină de tuns.

Trei afirmații. Două dintre ele erau adevărate. Una era o minciună.

— Numărul trei, a spus Dean cu o privire amenințătoare. Minciuna e afirmația numărul trei.

Michael nu prea putea să zâmbească ștrengărește cu buza umflată, dar și-a dat silința.

Lia, care stătea pe covor, întinsă pe burtă, s-a sprijinit în coate.

— De fapt, din câte școli cu internat ai fost dat afară?

Michael l-a lăsat o clipă pe Dean să înțeleagă că detectorul uman de minciuni se opriase asupra primei afirmații.

— Trei, i-a spus Liei.

— Te-ai lăsat pe tânjală, și-a dat ea cu părerea.

— Nu-i vina mea că Sterling și Briggs încă nu m-au dat afară, a spus el, trecându-și degetul mare peste marginea buzei crăpate, cu o sclipire sinistră în ochi. E clar că le periclitez operațiunile. Sunt oameni cu cap. Exmatricularea numărul patru e inevitabilă.

E mai bine să forțezi oamenii să te respingă, am gândit, înțelegându-l mai bine decât aș fi vrut, *decât să-i lași să te respingă din proprie inițiativă*.

— *Călătoria?* a spus Dean, aruncându-i o privire neîncrezătoare. Serios?

— Ce să zic? a replicat Michael. Mă dau în vânt după pisici și căței buni la inimă.

— Mi se pare improbabil, din punct de vedere statistic, a spus Sloane, privindu-l fix câteva secunde și ridicând din umeri. E rândul meu, a anunțat

și și-a prins buza de jos între dinți. În medie, cățelele din rasa beagle fac câte șapte pui deodată.

A tăcut o clipă, apoi a făcut o a doua afirmație.

— Cuvântul *spatulă* provine din grecescul *spathe*, care înseamnă *lamă lată și plată*.

Sloane nu prea înțelegea subtilitățile jocului, dar știa că trebuie să spună două afirmații adevărate și una falsă. Și-a frământat mâinile în poală. Chiar dacă adevărurile ei nu fuseseră evidente, era clar că se pregătește să mintă.

— Bărbatul care deține hotelul acesta cu cazinou, a spus precipitat, nu e tatăl meu.

Sloane păstrase secretul ăsta toată viața. Mi-l spusese mie. Nu avea curajul să-l dezvăluie și celorlalți – dar putea să mintă. Fără talent, evident, într-un joc al cărui scop era deosebirea minciunilor.

Am simțit că ceilalți își pun deodată o groază de întrebări, dar nimeni n-a scos nicio vorbă.

— Trebuie să ghiciți, a spus ea, înghițind în sec și ridicând privirea din poală. *Trebuie*. Astea sunt regulile.

Michael i-a atins piciorul cu al lui.

— Minciuna e aia cu câinii beagle?

— Nu, a spus Sloane. Nu, nu e aceea.

— Știm, a spus Dean, cu mai multă blândețe decât auzisem vreodată la el. Știm care e minciuna, Sloane.

Sloane a răsuflat îndelung.

— În baza calculelor mele, acum ar fi un moment potrivit să mă îmbrățișeze cineva.

Alături, Dean și-a întins brațele și Sloane s-a topit la pieptul lui.

— Ridicați mâna dacă nu știți că lui Dean îi plac îmbrățișările, a spus Michael, ridicând mâna.

Lia a pufnit.

— Îmbrățișarea e încheiată, a spus Sloane, despărțindu-se de el. Două adevăruri și o minciună. Să mai joace cineva! a zis agitată.

M-am oferit eu.

— N-am fost hipnotizată niciodată.

Adevărat.

— Am articulații hipermobile.

Minciună. M-am gândit la Sloane, care-și descoperise inima.

— Autoritățile au găsit un cadavru despre care cred că-i al mamei.

Sloane își mărturisise secretul. Eram datoare față de ceilalți să fac la fel – chiar dacă Dean și Lia știau deja.

— N-am observat niciun semn fizic că ai avea hipermobilitate articulară, a intervenit Sloane, apoi mâinile i-au încremenit în poală. Ah... a exclamat șovăitor, înțelegând deodată că spusese adevărul despre cadavru. În baza calculelor mele... a început să spună, dar imediat s-a repezit la mine.

Am putea la fel de bine să numim jocul ăsta Două adevăruri, o minciună și o îmbrățișare, m-am gândit, dar contactul acesta fizic amenința zidul pe care mi-l înălțasem în minte, care mă apăra de gândurile întunecate.

— Iar e rândul meu, a zis Michael, întâlnindu-mi privirea.

Am așteptat să spună ceva – ceva adevărat, ceva real.

— Îmi pare rău pentru mama ta.

Adevărat. S-a întors spre Sloane.

— Mi-ar face plăcere să-i dau un pumn în față tatălui tău, dacă s-ar ivi ocazia.

Adevărat. Apoi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în podul palmelor.

— Și am luat hotărârea mărinimoasă de a nu-mi înscrie inițialele pe capul lui Dean cu mașina de tuns.

Dean s-a încruntat la el.

— Jur, Townsend, dacă cumva...

— E rândul tău, Lia, am intervenit.

Din moment ce Lia avea talentul neliniștitor de a face orice afirmație să pară adevărată, rundele ei erau cele mai dificile. A bătut îngândurată cu vârfurile degetelor în marginea măsuței de cafea. Ritmul egal al bătăilor mi-a îndemnat ochii să fugă înapoi spre ceasul de pe perete. Jucam de ore întregi. Miezul nopții se apropia tot mai mult.

— Am omorât un om când aveam nouă ani.

Lia a făcut ce știe să facă cel mai bine – ne-a distras atenția de la celelalte griji ale noastre.

— Mă bate gândul să-l rad pe cap pe *Michael* în timp ce doarme. Și, a încheiat, fără să-și schimbe tonul nicio clipă, am copilărit într-un cult.

Două adevăruri și o minciună. Încercarea de a ne distra atenția dădea roade. La treisprezece ani, chiar înainte să se alăture programului, Lia trăise pe străzi. Știam că talentul de a minți se dezvoltă în anumite tipuri de medii – și că niciunul nu e sănătos.

Am omorât un om când aveam nouă ani.

Am copilărit într-un cult.

A intrat în cameră Judd. Afirmațiile Liei îmi acaparaseră atenția atât de mult – și mă concentram atât de intens, încercând să-mi lămpesc care dintre ele e adevărată –, încât mi-a luat câteva secunde să observ expresia mohorâtă de pe chipul lui.

M-am uitat la ceas – un minut după miezul nopții. *6 ianuarie.*

L-a sunat Sterling. Inima a început să-mi zvâcnească în gât și palmele mi s-au acoperit deodată de o transpirație lipicioasă.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat încet Dean pe bărbatul mai în vârstă.

Judd a privit scurt spre Sloane, apoi i-a răspuns.

— Nimic.

CAPITOLUL 26

FBI-ul a continuat să supravegheze sala de bal a hotelului Majesty. Nu s-a întâmplat nimic nici pe 6 ianuarie. Nici pe 7. Pe 8 ianuarie, agenta Sterling era în apartament când m-am trezit. Stătea în bucătărie cu Dean și vorbeau în șoaptă. Judd făcea clătite pe ochiurile aragazului. Preț de o clipă, am avut senzația că eram din nou în casa din Quantico.

— Cassie, a spus Sterling când m-a văzut zăbovind în prag. Bun. Ia loc.

M-am uitat la ea, apoi la Dean și m-am supus. O parte din mine se aștepta să aflu noutăți, dar restul a observat cum m-a salutat agenta, i-a observat postura, a observat cum Judd îi așază și ei în față o farfurie cu clătite, nu doar mie și lui Dean.

N-ai venit ca să ne aduci noutăți. Ai venit pentru că nu ai niciuna.

— Nimic, nici până acum? am întrebat. Nu pricep. Chiar dacă Sloane s-a înșelat în privința locului, oricum ar fi trebuit să apară...

Încă un cadavru. Poate *mai multe* cadavre.

— Poate că i-am văzut pe agenții FBI și am dat înapoi, a spus Dean, strecurându-se în mintea AN-ului. Sau poate că am început să ascund victimele.

— Nu, am răspuns instinctiv, înainte chiar să consider argumentele din spatele acestei concluzii. Nu-ți ascunzi rezultatele muncii. Ai vrut ca poliția să vadă numerele. Ai vrut să înțeleagă că accidente acelea n-au fost accidente.

Ai vrut să vedem frumusețea operei tale. Regularitatea. Eleganța.

— Nu-i vorba doar despre crime, a șoptit Dean. E un spectacol. O demonstrație artistică.

M-am gândit la Alexandra Ruiz, la părul ei răsfirat pe pavaj; la iluzionist, devenit de nerecunoscut sub atingerea flăcărilor; la bătrânul cu săgeata înfiptă în inimă. M-am gândit la Camille Holt, la pielea ei cenușie, la ochii injectați, imposibil de mari.

— După natura crimelor – mi-a întrerupt agenta Sterling gândurile – e destul de clar că avem de-a face cu un ucigaș organizat. Atacurile acestea au fost planificate. În chip meticulos, cu atenție acordată până și evitării camerelor de supraveghere. Nu avem niciun martor. Probele materiale nu duc nicăieri. Avem doar povestea pe care o spun trupurile victimelor despre persoana care le-a omorât – și modul în care povestea evoluează în timp.

A așezat pe masă patru fotografii.

— Spuneți-mi ce vedeți, ne-a cerut.

Am înțeles că a început ora de curs.

M-am uitat la prima poză. Alexandra Ruiz era o fată drăguță, doar puțin mai mare decât mine. *Și ție ți s-a părut drăguță. Ai văzut cum se îneacă, dar n-ai ținut-o cu forța sub apă. Nu i-ai lăsat nicio urmă pe piele.*

— Nu-i vorba despre violență, a spus Dean. Nici n-am atins-o. N-a fost nevoie.

I-am continuat ideea.

— E vorba despre putere.

— Puterea de a prezice ce va face victima, a adăugat Dean. M-am concentrat.

— Puterea de a o influența. De a dăruia prima piesă de domino și a privi cum toate celelalte se răstoarnă.

— De a face calculele necesare, a completat Dean.

— Și a doua victimă? a întrebat Sterling. A fost vorba doar despre calcule și în cazul lui?

Mi-am întors atenția spre a doua fotografie, a trupului de nerecunoscut, ars în întregime.

— Nu l-am omorât, a șoptit Dean. Am dat primul impuls, dar nu eu am aprins chibritul. Doar am privit.

Petreci mult timp privind lumea. Știi cum funcționează oamenii și, din cauza asta, îi disprețuiești. Pentru obrăznicia de a-și închipui, chiar și numai o clipă, că sunt egalii tăi.

— Nu e despre a fi mai puternic decât ceilalți, am spus cu voce tare, uitându-mă în ochii lui Dean. E despre a fi mai inteligent.

Dean și-a plecat ușor capul, privind fix la ceva nevăzut.

— Nimeni nu știe cine sunt. Au impresia că știu, dar habar n-au.

— E important, am replicat, să le arăți. Numerele, modelul, planificarea – vrei să vadă.

— Cine? a întrebat Sterling. Cui vrea să-i atragă atenția AN-ul?

După tonul vocii, mi-am dat seama că și ea își pusese întrebarea asta. Faptul că ne-o pune și nouă îmi sugera ceva despre răspuns.

— Nu doar FBI-ului, am spus încet. Nu doar poliției.

Sterling și-a înclinat capul într-o parte.

— Îmi spui ceea ce crezi că vreau să aud sau ceea ce-ți spune instinctul?

Numerele erau importante pentru AN. *Sunt importante pentru tine,*

pentru că sunt importante pentru altcineva. Mă gândisem deja că AN-ul dă un spectacol, că face o demonstrație. Pentru cine?

Am răspuns întrebării lui Sterling.

— Amândouă.

Agenta a încuviințat scurt din cap și a lovit ușor cu degetele a treia fotografie.

— Săgeata, a spus Dean. Gata cu piesele de domino. Am apăsât eu însumi pe trăgaci.

— De ce? a insistat Sterling. Putere, influență, manipulare – apoi forță brută? Cum poate un ucigaș să facă tranziția asta? *De ce* ar face-o?

Am privit poza atent, silindu-mă să deslușesc gândirea AN-ului.

— Mesajul de pe săgeată, am spus. *Tertium*. A treia oară. În mintea ta, e totuna – înecul, incendierea, săgetarea bătrânului, toate sunt la fel pentru tine.

Dar nu sunt. Asta era ideea pe care nu reușeam s-o alung. Metoda prin care ucidea un AN spunea o poveste despre motivațiile și nevoile lui psihologice profunde.

Tu ce poveste îmi spui?

— Camille Holt a fost sugrumată cu propriul colier, a spus Dean, trecând la ultima poză. De regulă, ucigașii organizați se duc la locul crimei cu arme pregătite dinainte.

— Da, a răspuns agenta. Așa e.

Sugrumarea e ceva personal. O apropiere fizică, care sugerează mai degrabă dominarea unei persoane decât manipularea ei.

— I-ai crestat cifrele în piele, am spus cu voce tare. Ca s-o pedepsești. Ca să te pedepsești pe tine însuși pentru că nu ai atins perfecțiunea.

Ai un plan. Eșecul e inadmisibil.

— Care-i traiectoria? a întrebat agenta Sterling.

— AN-ul devine tot mai violent cu fiecare omor, a spus Dean. Și se implică emoțional tot mai mult. Evoluează.

Agenta Sterling a dat scurt din cap.

— Ucigașii evoluează, a spus, luând postura de profesoară, când crimele lor încep să fie motivate de nevoi tot mai intense. Fenomenul se poate manifesta în mai multe moduri. Ucigașul care începe prin a-și înjunghia victimele o singură dată și ajunge să le înjunghie de mai multe ori evoluează. La fel și ucigașul care la început omoară câte o persoană în fiecare săptămână și apoi ajunge să omoare câte două pe zi. La fel și cel

care inițial alege victime vulnerabile și apoi trece la ținte din ce în ce mai dificile.

— Și, a adăugat Dean, evoluează și ucigașul care apelează la mijloace din ce în ce mai violente de la omor la omor.

Le-am înțeles logica observațiilor.

— Satisfacție diminuată, am spus. Ca un drogat care trebuie să-și injecteze doze din ce în ce mai mari ca să obțină același nivel de euforie.

— Uneori, a încuviințat agenta Sterling. În alte situații, poate indica pierderea stăpânirii de sine, provocată de un factor de stres extern. Sau convingerea tot mai fermă a AN-ului că e invulnerabil. Cu cât are o părere tot mai grandioasă despre sine, cu atât devin mai grandioase crimele sale.

Evoluezi. M-am gândit la asta câteva clipe. De ce?

Am dat glas următoarei întrebări care mi-a venit în minte:

— Dacă AN-ul evoluează, am spus, de ce s-ar opri?

— Nu ar putea să se oprească, a spus Dean fără echivoc.

Patru cadavre în patru zile, apoi nimic.

— Majoritatea ucigașilor în serie nu se opresc, pur și simplu, a spus agenta Sterling. În afară de cazul în care îi oprește cineva sau ceva.

Tonul pe care a vorbit atunci mi-a dat de înțeles că se gândește la altă anchetă – la un anumit ucigaș pe care-l urmărise cândva, care totuși se *oprise. Acela care i-a scăpat.*

— Cea mai probabilă explicație pentru încetarea subită și definitivă a crimelor în serie, a continuat agenta, e că AN-ul a fost arestat pentru o infracțiune fără legătură cu omorurile sau că a murit.

M-am uitat la Judd. Fiica lui fusese prietena cea mai bună a lui Sterling. *Oare ucigașul fiicei tale a murit, Judd? Se ascunde? A fost arestat pentru altă infracțiune?* Nu era nevoie să știu multe despre ancheta respectivă ca să înțeleg că întrebările acestea îi bântuiau pe amândoi.

— Acum ce facem? am întrebat-o pe Sterling, stăpânindu-mi dorința de a intra mai adânc în psihicul ei.

— Trebuie să lămurim două probleme, a răspuns mentorul meu. De ce a avansat AN-ul și de ce s-a oprit.

— Nimeni nu s-a oprit.

Eu, Dean și agenta Sterling ne-am întors deodată capetele spre ușă. Sloane era în prag, cu părul încă ciufulit după somn.

— Nu poate să se *oprească*, pur și simplu, a spus cu încăpățănare. Încă n-a terminat. Urmează sala de bal.

I se citea în voce – avea nevoie să aibă dreptate. Avea nevoie ca soluția ei să fie corectă.

— Sloane, a spus agenta cu blândețe, există șanse – destul de mari – că l-am alarmat pe ucigaș fără să ne dăm seama. I-am perturbat modelul.

Sloane a clătinat din cap.

— Dacă începi din originea spiralei și te extinzi în afară, poți să te oprești oricând. Dar dacă începi din afară și înaintezi spre interior, ai un punct de pornire și un punct de sosire. Modelul e fixat.

— Puteți să supravegheați în continuare sala de bal? a întrebat-o Dean pe Sterling.

O înțelegea pe Sloane la fel de bine ca mine. Înțelegea cât de importantă e actuala problemă pentru ea – și știa că, în domeniul numerelor, instinctele ei erau mai bune decât ale oricui altcuiva.

Agentă i-a răspuns cu reținere.

— Patronul cazinoului ne-a făcut pe plac când i-am spus că redeschiderea sălii de bal ar putea fi un risc, dar bunăvoința lui e pe terminate.

Faptul că refuza să-i spună pe nume tatălui lui Sloane mi-a dovedit că știe *precis* ce înseamnă pentru ea.

— Spune-i că trebuie să rămână închisă, a insistat Sloane îndârjită. Spune-i că modelul încă nu e complet. Forțază-l să asculte de tine.

Pe tine nu te-a ascultat niciodată. Nici nu te-a văzut cu adevărat.

— Voi face tot posibilul, a spus Sterling.

Sloane a înghițit în sec.

— O să rezolv problema. O să mă străduiesc mai mult. O să găesc soluția, promit, dar trebuie să-i zici!

— Nu-i nevoie să te străduiești mai mult, a spus agenta. Ai făcut tot ce te-am rugat. Ai făcut totul bine, Sloane.

Ea a clătinat din cap și s-a întors în camera de zi. A apăsă pe butonul pentru ridicarea paravanului de noapte și a privit calculele de pe geam.

— O s-o găesc, a repetat. Promit.

CAPITOLUL 27

Am ieșit cu Sterling și cu Dean pe holul din dreptul apartamentului.

— Ce facem acum? am întrebat-o încet pe agentă.

— Putem să ținem închisă sala de bal încă o zi, a spus ea. Poate două. Dar FBI-ul și poliția locală nu-și permit să aloce mai mult de două-trei echipe pentru supravegherea ei. Avem și alte piste de urmărit.

— Cum ar fi cea legată de Tory Howard? am întrebat.

Sterling doar a ridicat dintr-o sprânceană.

— Să înțeleg că, în mijlocul încăierării lui Michael, ai reușit să auzi partea aceea din discuția noastră cu Thomas Wesley?

Am dat din cap. Am explicat situația ca să înțeleagă și Dean.

— Wesley a afirmat că Tory e foarte pricepută la hipnoză.

— Ne-am concentrat atenția asupra numerelor și a sălii de bal, a răspuns Sterling.

A coborât vocea, ca să n-o audă Sloane.

— Dar poate că e momentul să cercetăm și alte indicii.

Cum o făcuse AN-ul pe Alexandra Ruiz să-și tatueze cifrele pe braț? Cum ajunsese ea în piscină, cu fața în apă, fără urme de violență pe corp?

Manipulare. Influență.

— Hipnoză, a repetat Dean.

Aproape că vedeam cum se gândește că Tory Howard mințise poliția. Ascundea ceva.

— Trebuie să plec, a spus Sterling. I-am spus lui Briggs că nu lipsesc mult. Dean, lucrează mai departe la profil. De ce a evoluat AN-ul, de ce s-a oprit, cercetează orice aspect care-ți sare în ochi.

— Și eu? am întrebat.

Agentă a privit în urmă, spre camera de zi.

— Vreau s-o scoți pe Sloane din apartament, s-o îndepărtezi de anchetă câteva ore. Are tendințe obsesive chiar și în cele mai bune circumstanțe.

— Unde să mă duc cu ea? am întrebat.

Colțurile buzelor i s-au înălțat ușor, în așa fel încât m-am gândit că n-o să-mi convină răspunsul.

— Înțeleg că Lia vrea să iasă la cumpărături?

— Îmi vine bine? Sau îmi vine bine?

Lia ne-a arătat o cămașă de culoarea opalelor negre. Chiar și pe umeras, atrăgea atenția prin croială, decolteul asimetric și materialul mulat pe talie. Până să-i pot răspunde, a luat altă cămașă: un fel de ie albă și delicată. După o clipă, li s-a alăturat și o fustă: strânsă pe șolduri, de un maro-metalic.

Fiecare articol pe care puneă mâna părea să aparțină altei persoane – și asta era ideea. Lia nu proba doar haine. Proba personalități.

Am omorât un om când aveam nouă ani.

Am copilărit într-un cult.

Nu puteam ști care dintre afirmațiile acestea era falsă. Și tocmai așa îi plăcea Liei să stea lucrurile.

— Vezi ceva pe gustul tău, Sloane? am întrebat-o pe colega noastră.

Nu voise să iasă din apartament. În cele din urmă, o ademenisem cu promisiunea că-i voi lua un espresso.

Sloane a clătinat din cap, dar am observat că-și trece ușor mâna peste o cămașă albă, decorată artistic cu trei pete violet.

— Probeaz-o, a propus Judd cu vocea lui aspră.

Logic, un pușcaș marin pensionat, de șaizeci de ani, n-ar fi trebuit să se poată pierde în fundal într-un butic de lux, dar Judd stătuse atât de nemișcat, încât aproape că uitasem de prezența lui. Agentă Sterling îl rugase să ne însoțească, pentru protecția noastră.

Chiar nu voiam să mă gândesc ce se putea întâmpla între Michael și Dean, odată rămași singuri în apartament.

— Doar 71% dintre cei care vizitează Las Vegas participă la jocuri de noroc, a spus Sloane, luându-și mâna de pe pânza subțire și mătăsoasă a cămășii. Tot mai mulți oameni vin aici ca să facă cumpărături.

Lia a luat cămașa la care se uita Sloane.

— O probezi, a informat-o. Altfel, retrag propunerea lui Cassie de a-ți lua espresso.

Sloane s-a încruntat.

— Poate să facă asta?

S-a adevărit în curând că, da, Lia putea să facă asta. După ce a târât-o pe Sloane în cabina de probă, Judd s-a întors spre mine.

— Tu nu vezi nimic pe gustul tău?

— Încă nu, am spus.

De fapt, nu prea îmi stătea mintea la cumpărături. Îi dădusem dreptate agentei Sterling când spusese că trebuie s-o scoatem pe Sloane din apartament. Voiam s-o ajut pe colega mea de cameră, dar, oricât mă

străduiam, nu puteam să nu mă întreb ce face AN-ul în clipa aceasta.

De ce ai evoluat? De ce te-ai oprit?

M-am forțat să iau o rochie de pe un suport de haine din apropiere. Era simplă: de un albastru-intens luminos, cu fusta evazată. Abia când m-am alăturat Liei și lui Sloane în cabina de probă și am îmbrăcat-o, mi-am dat seama că are exact nuanța de albastru a șalului cu care fuseseră înfășurate ceea ce, foarte probabil, erau rămășițele mamei.

— Dansează până-ți trece!

Mama e înfășurată într-un șal de un albastru-viu, cu părul roșcat umed de frig și zăpadă, și pornește radioul mașinii, mărinind volumul.

De data asta nu m-am putut împotrivi amintirii. Nu eram convinsă că vreau s-o fac.

— Mai cu viață! îmi spune, aruncându-mi o privire de la volan, dansând cu vervă.

Am șase sau șapte ani și e atât de devreme, dimineața, încât abia reușesc să-mi țin ochii deschiși. De data asta, o parte din mine nu vrea să dansez până-mi trece.

— Știu, spune mama peste muzică. Ți plăcea orașelul și casa și curtea noastră mică din față. Dar acasă nu e un loc, Cassie. Acasă constă în oamenii care te iubesc cel mai mult.

Oprește mașina la marginea autostrăzii.

— La nesfârșit, șoptește, dându-mi părul de pe față. Orice-ar fi.

— Orice-ar fi, îi șoptesc, iar ea zâmbeste cu unul dintre zâmbetele acelea lente și misterioase care mă fac și pe mine să zâmbesc.

În clipa următoare dă muzica la volum maxim, ieșim din mașină și începem să dansăm, chiar acolo, la marginea autostrăzii, în zăpadă.

— Cassie?

Vocea Liei m-a adus înapoi în prezent. În mod neașteptat, îmi vorbea pe un ton blând.

Nu știm dacă e cadavrul ei, nu știm sigur. Dar, privindu-mă în oglindă, mi-am dat seama că nu cred asta. Albastrul rochiei îmi scotea ochii în evidență. Părul meu căpătase parcă o nuanță mai închisă de cafeniu-roșcat, aproape ca a unei pietre prețioase.

— Asta-i culoarea ta! mi-a spus Lia.

A fost și a mamei, m-am gândit. Dacă cineva ar fi cunoscut-o pe mama, dacă ar fi iubit-o, dacă i s-ar fi părut frumoasă – ar fi îngropat-o înfășurată

în culoarea asta.

Colierul ei. Culoarea ei. O amorțeală ciudată mi-a cuprins trupul, iar membrele mi-au părut grele și limba îngroșată. Am dezbrăcat rochia și m-am întors în fața magazinului. De cealaltă parte a promenadei era un magazin de dulciuri de modă veche. Reluându-mi obiceiul din copilărie, am urmărit clienții și am născocit povești despre ei.

Femeia care-și cumpără drajeuri cu aromă de lămâie tocmai s-a despărțit de iubitul ei. Băieții care se uită la bomboanele în formă de țigări speră ca mamele lor să nu-și dea seama că au încercat țigări adevărate. Fetița care se uită la acadeaua mare cât capul ei a sărit peste somnul de după-amiază.

Mi-a sunat telefonul. Am răspuns, privind-o încă pe fetița de vizavi. Nu a întins mâna după acadea. Doar se uita la ea, nemișcată, cu o privire solemnă.

— Da?

— Cassie.

Mi-a luat mai mult timp să recunosc vocea tatei decât mi-ar fi trebuit s-o recunosc pe cea a lui Sterling sau Briggs.

— Bună, tată, am spus, simțind că mi se strânge gâtul în jurul cuvintelor, cu mintea copleșită de toate lucrurile pe care încercasem să le uit. Chiar nu pot vorbi acum.

Peste drum, lângă fetița care fixa acadeaua cu o privire solemnă, a apărut și tatăl ei. Acesta i-a întins mâna. Fetița i-a apucat-o. *Simplu. Ușor.*

— Voiam doar să văd ce mai faci.

Tata se străduia. Înțelegeam asta – dar am observat și ușurința cu care bărbatul de vizavi și-a ridicat fetița pe umeri. Aceasta avea trei sau patru ani și părul roșcat, mai deschis la culoare decât al meu, dar mi-a fost destul de ușor să mă imaginez la vârsta ei.

Nici măcar nu știusem că am un tată.

— Sunt bine, am spus, întorcând spatele scenei de peste drum.

Nu era nevoie să văd dacă tatăl avea sau nu să-i facă fiicei lui o surpriză cu acadeaua. Nu era nevoie să văd cum se uita ea la el.

— M-a sunat poliția de dimineață.

Tata avea o voce gravă în mod natural.

Deci nu m-ai sunat doar ca să vezi dacă sunt bine.

— Cassie?

— Sunt aici.

— Echipa de laborator a reușit să extragă urme de sânge de pe șalul în care a fost învelit scheletul.

Mintea mea a recepționat informația și a procesat-o. *Dacă șalul a fost pătat cu sângele ei, înseamnă că ai învelit-o cu el la un moment dat, înainte de a... înainte de a...*

— Testele preliminare indică aceeași grupă de sânge ca a mamei tale.

Vocea tatei era atât de stăpânită, încât m-am întrebat dacă scrisese toate astea, dacă pur și simplu își citea replicile dintr-un scenariu.

— Îi analizează ADN-ul. Nu sunt siguri că au o mostră destul de mare, dar, dacă e suficientă, ar trebui să obținem răspunsuri în următoarele câteva zile.

A ezitat, doar o clipă.

— Dacă va trebui să încerce să analizeze ADN-ul din oase... a spus, cu un tremur în voce. S-ar putea să dureze mai mult.

— Răspunsuri, am zis, agățându-mă de acest singur cuvânt.

L-am rostit ca pe o acuzație. *Colierul ei. Culoarea ei.*

— Nu vreau să știu doar dacă e ea. Vreau să știu cine e vinovatul.

— Cassie.

Atât a putut să spună tata. Ajunsese la sfârșitul scenariului.

M-am întors din nou spre magazinul cu dulciuri. Fetița roșcată și tatăl ei dispăruseră de mult.

— Trebuie să închid.

Am încheiat apelul chiar înainte ca Lia să sară la mine.

— Știu, am spus încordată. Nu-i rândul meu să am probleme.

— Și știi care e exemplul ilustrativ numărul trei? a întrebat, apucându-mă de braț și trăgându-mă în spatele magazinului. Sloane tocmai a șters-o prin ieșirea pentru angajați, a spus în șoaptă. Laolaltă cu marfă în valoare de cinci sute de dolari.

CAPITOLUL 28

Am ieșit tiptil pe ușa din spate.

Cine ia la cumpărături o cleptomană stresată? m-am muștrat singură. *Serios, cine face așa ceva?* Ușa s-a închis în spatele nostru. Sloane era la câțiva pași de noi, cu cămașa de mătase încleștată într-o mână și cu un fel de brățară în cealaltă.

— Sloane, am spus, trebuie să intrăm înapoi.

— Nu sunt doar patru cadavre în patru zile, a spus. Asta ne-a scăpat. Asta mi-a scăpat mie. 1 ianuarie, 2 ianuarie – nu sunt doar zile. Sunt date. 1/1. 1/2.

— Înțeleg, a spus Lia, pe un ton atât de convingător, încât aproape că am crezut-o. Poți să ne explici *după* ce ne întoarcem înapoi, înainte ca Judd sau vânzătoarea să observe că am plecat.

— Unu, unu, doi, a continuat Sloane, ca și când Lia nici n-ar fi vorbit. Așa începe șirul. 1/1. 1/2. Vedeți? Modelul n-a fost întrerupt, pentru că apariția câte unui cadavru în fiecare zi *n-a fost niciodată modelul*.

Vocea aproape că-i vibra de intensitate.

— 1, 2, 3, 4 ianuarie – toate sunt date Fibonacci. Treisprezece, 1/3. O sută patru zeci și patru, 1/4.

Cuvintele i s-au revărsat în continuare din gură, din ce în ce mai năvalnic.

— Trebuie doar să-mi dau seama exact ce parametri folosește.

În capătul aleii s-a deschis încă o ușă. Lia s-a gândit repede și ne-a tras pe mine și pe Sloane înapoi, lângă perete. Nu a fost nevoie. Atenția celor două persoane care ieșiseră era acaparată de propria conversație.

Nu auzeam ce spun, dar n-aveam nevoie de Michael ca să-mi dau seama că atmosfera era încordată.

Aaron Shaw. Am sesizat prezența fratelui lui Sloane cu o clipă înainte s-o recunosc pe femeia de alături. Și *Tory Howard*.

Aaron a spus ceva, rugându-se de ea. Tory s-a dat înapoi și s-a întors în clădire, trântind ușa. Aaron a înjurat – atât de tare, încât i-am distins cuvintele – și a lovit cu piciorul în ușa metalică.

— E și înjurătura mea preferată, a șoptit Sloane.

— Cineva, a șoptit Lia, are nervi.

Ușa de metal s-a deschis zgomotos în spatele meu și am tresărit. Judd a

ieșit pe străduță, privind în jur în căutare de pericole. Am surprins clipa exactă în care a pus ochii pe Aaron Shaw.

— Fetelor, a spus, intrați înapoi.

Ne-am supus. Ușa s-a închis în spatele nostru, lăsându-l pe Judd pe alee.

— Iertați-mă.

Un bărbat îmbrăcat cu un costum negru a apărut în fața noastră. *Agent de pază*. A luat la ochi marfa din mâna lui Sloane și a observat direcția din care veniserăm.

— Trebuie să mă însoțiți.

O cameră de supraveghere o surprinsese pe Sloane ieșind din magazin. Faptul că după aceea ea se întorsese de bunăvoie nu le-a schimbat părerea că furase. Speram că, atunci când Judd se va întoarce din stradă și va descoperi că am dispărut, va găsi și drumul spre biroul serviciului de pază, unde toate trei fuseserăm așezate în fața unui bărbat pe care l-am recunoscut imediat.

Ești agentul care a venit să-l înștiințeze pe tatăl lui Sloane în seara în care a fost ucisă Camille, m-am gândit, privindu-l în ochi. Avea o înălțime medie, trăsături comune și o față inexpressivă, numai bună pentru poker, cu care orice profesionist s-ar fi mândrit. Ceva din postura și mișcărilor lui degaja limpede putere și autoritate, poate chiar și o ușoară senzație de pericol.

— Știți cât pierde cazinoul acesta în fiecare an din cauza furturilor din magazine? ne-a întrebat, pe un ton stăpânit cu atenție.

— În fiecare an, din magazine sunt furate bunuri în valoare de treisprezece miliarde de dolari, a răspuns Sloane, fără să se poată abține. Dintre acestea, estimez că ale voastre valorează zero virgulă zero-zero-zero-unu la sută din total.

Evident, agentul nu se așteptase la un răspuns.

— Nu fura, a spus Lia, sugerând, după tonul vocii, că se cădea să dai ochii peste cap până și la simpla idee că Sloane ar fi în stare să fure ceva. A suferit un atac de panică. A ieșit la aer. A intrat înapoi. Asta-i tot.

Minciuna Liei se apropia suficient de adevăr încât, chiar și cu înregistrarea camerelor de supraveghere, agenților le-ar fi fost greu să-i contrazică interpretarea. Sloane fusese agitată încă de când intraserăm în magazin. Sloane ieșise din magazin. Sloane se întorsese în magazin. *Totul e*

adevărat.

— Victor.

Şeful serviciului de pază a ridicat privirea. Noi, celelalte, ne-am întors spre uşa biroului său. În prag apăruse Aaron Shaw, dând dovadă de aceeaşi stăpânire de sine şi putere de control pe care le avusese în ziua în care-l cunoscuserăm.

— Aaron, l-a salutat Victor.

Nu domnul Shaw, am observat. Din perspectiva ierarhiei de la Majesty, nu era foarte clar care dintre ei era şeful.

— Putem vorbi mai târziu?

După ton, părea mai curând că dă un ordin decât că pune o întrebare.

— Tocmai voiam să văd ce fac câţiva dintre oaspeţii noştri VIP, a răspuns Aaron. Domnişoarele acestea stau cu domnul Townsend în apartamentul Renoir.

Auzind de *apartamentul Renoir*, Victor a înlemnit. *Cheltuiesc mult, lasă-i în pace!* ar fi putut să spună Aaron, iar rezultatul ar fi fost acelaşi.

— Lasă-mă să-mi fac datoria, i-a spus Victor.

— Datoria ta e să hărţuieşti adolescente cu probleme de anxietate? a întrebat Lia, ridicând dintr-o sprânceană. Sunt convinsă că ar fi o informaţie fascinantă pentru numeroase posturi de ştiri.

După ce dăduse viaţă unei interpretări ingenioase a adevărului, era hotărâtă s-o ducă până la capăt.

— Ce-ar fi să aflăm părerea tinerei în discuţie? a întrebat Victor, mijind ochii la Sloane. Ai avut un atac de panică, aşa cum susţine prietena ta?

Sloane a fixat cu privirea colţul din faţă al biroului bărbatului.

— Pacienţii care suferă de tulburări de panică sunt de zece ori mai predispuşi să aibă hipermobilitate articulară decât cei dintr-un grup de control, a spus răspicat.

— Victor, a zis Aaron, cu o notă aspră în glas. Mă ocup eu de ele. Poţi să pleci.

După o clipă de tăcere încordată, şeful serviciului de pază a ieşit din cameră fără niciun cuvânt. Avantajul era în mod clar de partea lui Aaron. Aş fi răsuflat uşurată, dar, după ce a închis uşa în urma lui Victor, Aaron s-a întors spre noi.

— Să discutăm.

CAPITOLUL 29

Aaron s-a așezat pe marginea biroului lui Victor, în loc să se așeze pe scaunul din spatele lui.

— Cum te cheamă? a întrebat-o încet pe Sloane.

Alături de mine, prietena mea a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— O cheamă Sloane, a răspuns Lia în numele ei, scoțându-și bărbia în față.

— Care-i numele tău de familie, Sloane? a întrebat-o Aaron cu blândețe.

Mi-am amintit cum îi răspunsese la statistici cu un zâmbet în ziua în care-l cunoscuserăm. Apoi m-am gândit la conversația scurtă și aprinsă pe care o surprinsesem între el și Tory.

— Tavish, a șoptit Sloane.

S-a forțat să-și ridice privirea, cu ochii ei albaștri imenși.

— Am vrut să fur cămașa aceea.

Am gemut exasperată în sinea mea. Sloane nu era în stare să înșele pe nimeni. *Pe de altă parte, stă față în față cu fiul tatălui ei și nu-i spune nimic.*

— Mă voi preface că n-am auzit asta, ne-a spus Aaron, cu un zâmbet trăgându-i de colțurile buzelor.

Îmi era greu să-l asociez pe bărbatul din fața noastră cu cel pe care-l văzusem pe străduță.

O cunoști pe Tory. Și ea te cunoaște pe tine. Era o atmosferă încinsă – deodată, o posibilitate neașteptată mi-a apărut în minte. Poate că o cunoști foarte bine pe Tory. Poate că nu la Camille te uitai în seara aceea în restaurantul de sushi. Atracție, afecțiune, încordare – poate că o urmăreai pe Tory.

Dacă în seara aceea Tory stabilise întâlnirea cu Holt la Majesty pentru că voia să-l vadă pe el? Îi mințise pe Briggs și Sterling când le spusese cine alesese restaurantul.

Dacă nu se teme de Aaron? Dacă se teme că o va părăsi? Sau că cineva va afla despre relația lor?

Cineva, am gândit, precum tatăl lui Aaron.

— Tavish, a spus el, repetând numele de familie al lui Sloane, apoi a tăcut, ca și când i s-ar fi uscat gura. Tatăl meu a avut o prietenă cândva, a continuat cu blândețe. O chema Margot Tavish.

— Trebuie să plec.

Sloane a sărit deodată în picioare. Tremura.

— Trebuie să plec *acum*.

— Te rog, a spus Aaron. Sloane, nu pleca!

— Trebuie, a șoptit Sloane. Nu trebuie să fiu aici. Nu trebuie să spun.

Voia ca Aaron s-o placă. Deși intrase în panică, deși încerca să fugă de el, voia atât de mult ca el s-o placă, încât îi simțeam dorința.

— Avem aceiași ochi, i-a spus Aaron. Culoarii i se spune *albastru Shaw*, știi?

— Limba unui cameleon e mai lungă decât trupul lui! Iar limba unei balene albastre cântărește 2,7 tone!

— Iartă-mă, a spus el, ridicând mâinile și făcând un pas în spate. N-am vrut să te sperii sau să deschid subiectul pe neașteptate sau să te pun într-o postură dificilă. Doar că am aflat despre mama ta imediat după ce am absolvit liceul. Am vizitat-o. A spus că au avut un copil, dar, până să-l înfrunt pe tata, mama ta murise din cauza unei supradoze și tu dispăruseși.

Dispăruse. Mi-a luat o secundă să fac calculele. Aaron probabil că absolvise liceul cam în aceeași perioadă în care Sloane fusese recrutată în programul Înzestrații.

— Nu trebuie să afli despre mine, i-a spus ea încet. Asta-i regula.

— Nu-i regula mea, a răspuns Aaron și, ridicându-se, a ocolit biroul până la ea. Nu sunt ca tatăl meu. Dacă aș fi aflat despre tine mai devreme, îți jur că aș fi...

— Ai fi făcut ce? a intervenit Lia protectiv.

Sloane făcea parte din familia noastră mai mult decât avea să aparțină vreodată familiei lui, iar în clipa de față era vulnerabilă, sensibilă și rănită. Lia nu avea încredere în străini și categoric nu avea încredere în intențiile bune ale acestui străin – pe care-l văzuserăm certându-se cu Tory – față de Sloane.

Înainte ca Aaron să poată răspunde, ușa biroului s-a deschis. În prag a apărut Judd. Însoțit de tatăl lui Aaron.

CAPITOLUL 30

— Aaron, a spus domnul Shaw. Dacă ești bun să ne lași singuri un moment...

Aaron nu părea dispus s-o lase pe Sloane în aceeași cameră cu tatăl lui, ceea ce mi-a spus foarte multe despre amândoi.

— Aaron, a repetat domnul Shaw, pe un ton perfect amabil.

Bărbatul mai în vârstă avea o prezență impunătoare. Am înțeles, chiar înaintea lui Aaron, că acesta avea să-i cedeze.

Nu poți să i te împotrivești, m-am gândit, privindu-l din urmă. Nimeni nu poate.

După plecarea lui, domnul Shaw și-a ațintit toată puterea prezenței sale asupra noastră.

— Aș vrea să vorbesc puțin cu Sloane între patru ochi.

— Iar eu aș vrea o rochie croită din curcubeie și un pat plin cu căței care nu îmbătrânesc niciodată, i-a întors-o Lia. N-o să se întâmple.

— Lia, a spus Judd liniștit. Nu-l supăra pe mogulul cazinourilor.

După tonul lui, am înțeles că nici el nu are de gând s-o lase singură pe Sloane cu tatăl ei.

— Domnule Hawkins, a spus respectivul mogul, surprinzându-mă cu faptul că știa numele de familie al lui Judd. Dacă vreau să vorbesc cu fiica mea, voi vorbi cu fiica mea.

Expresia de pe chipul lui Sloane a fost dureros de transparentă când Shaw a rostit cuvântul *fiica*. L-a pronunțat ca pe o dovadă de posesiune. Ea n-a putut să nu spere – să nu spere din toată inima – că poate era o dovadă că-i pasă.

— Sloane, a spus Judd, ignorând demonstrația de putere a lui Shaw, ai vrea să te întorci în apartament?

— Ar vrea, a spus răspicat patronul, să vorbească cu mine. Și, în afară de cazul în care *tu* ai vrea să dau de înțeles celor interesați că prietenii tăi agenți au tot vizitat niște adolescenți în apartamentul Renoir, o vei lăsa pe Sloane să facă ce vrea.

Ar fi trebuit să ne stabilim centrul de operațiuni departe de bulevard, mi-am dat seama. Într-un loc discret, retras...

— Vreau să rămână Cassie și Lia, a spus Sloane cu o voce pierită.

Și-a dres glasul și a încercat din nou.

— Poți să pleci, i-a spus lui Judd, înălțând bărbia. Dar vreau ca Lia și Cassie să rămână.

Pentru prima dată de când intrase în cameră, tatăl lui Sloane chiar s-a uitat la fiica lui.

— Roșcata poate să rămână, a spus într-un final. Detectorul de minciuni pleacă.

Atunci mi-am dat seama – *tatăl lui Sloane știe ce poate să facă Lia. N-a aflat doar despre legătura dintre noi și FBI. Știe totul. Cum e posibil?*

— Sloane, a spus Judd liniștit, ca și când ar fi stat la masa din bucătărie, completându-și cuvintele încrucișate. Nu-i nevoie să faci nimic dacă nu vrei.

— E în regulă, a spus ea, bătându-și agitată cu degetele în coapsă. Voi fi bine. Du-te.

Tatăl lui Sloane a așteptat să se închidă ușa înainte de a-și întoarce atenția înapoi spre fiica lui – și spre mine. Era clar că nu mă considera o amenințare. Sau poate că înțelesese că Judd n-ar fi acceptat în veci s-o lase pe Sloane singură aici, iar eu eram răul mai mic.

Faptul că o dăduse afară pe Lia m-a făcut să mă întreb ce minciuni avea de gând să ne spună.

— Arăți bine, Sloane.

Shaw s-a așezat în spatele biroului.

— Sunt cu 12% mai înaltă decât atunci când m-ai vizitat ultima dată.

Tatăl ei s-a încruntat.

— Dacă aș fi știut că vii în Vegas, aș fi pregătit alte condiții de cazare pentru micul tău... grup.

Alte condiții de cazare, adică departe de el și de-ai lui.

I-am răspuns ca să nu trebuiască s-o facă Sloane.

— Știi cu ce se ocupă grupul nostru. Cum ai aflat?

— Am prieteni în FBI. Eu sunt cel care le-a propus s-o includă pe Sloane în micul program al agentului Briggs.

Sloane a clipit repede, ca și când Shaw tocmai i-ar fi azvârlit o găleată cu apă în față. Tatăl lui Michael îl dăduse FBI-ului la schimb pentru imunitate față de infracțiunile lui economice. Se pare că tatăl lui Sloane a vrut doar s-o scoată din oraș și s-o ducă imediat cât mai departe de fiul lui.

— Trebuie să stai departe de familia mea, a spus cu o blândețe înșelătoare când și-a îndreptat din nou atenția spre ea.

Vorbea la fel ca Aaron, pe un ton calm și liniștitor, dar mesajul era clar.

— Trebuie să țin cont de binele mamei lui Aaron.

— Și de al fetei, i-a scăpat lui Sloane.

— Da, a spus Shaw. Trebuie să avem în vedere binele Carei. E doar o copilă. Nu are nicio vină pentru situația de față, nu? a întrebat, vorbindu-i în continuare pe un ton atât de blând, încât mi-a venit să-l pocnesc la fel de tare cum îl pocnise Michael pe tipul de la piscină.

Nici Sloane nu are vreo vină.

— Spune-mi că înțelegi, Sloane.

Ea a încuviințat din cap.

— Vreau să te aud.

— Am înțeles, a șoptit Sloane.

Shaw s-a ridicat.

— Nu te vei mai apropia de Aaron, a repetat. Ar fi bine să-i încurajezi și pe prietenii tăi agenți să păstreze distanța față de el.

— Aceasta e o anchetă care investighează crime în serie, am spus, rupând tăcerea. Nu ai dreptul să le impui anchetatorilor cu cine să vorbească.

Shaw și-a îndreptat ochii – de aceeași nuanță albastră ca ai lui Aaron, de același albastru ca ai lui Sloane – asupra mea.

— Fiul meu nu știe nimic de folos pentru voi. FBI-ul își pierde vremea cu el, așa cum și-o pierde și cu ideea asta ridicolă cum că un ucigaș care a reușit până acum să evite arestarea ar ține cu tot dinadinsul să comită următorul omor în sala de bal a hotelului Majesty, indiferent ce obstacole i-ar sta în cale.

— Nu-i o idee ridicolă.

Sloane s-a ridicat. Vocea îi tremura.

— Doar că nu vezi lucrul ăsta. Nu-l înțelegi. Dar faptul că nu-l înțelegi nu-ți permite să-l ignori. Nu poți să te prefaci, pur și simplu, că modelul nu există și să speri că va dispărea.

Așa cum se prefacă că tu nu ești, a tradus creierul meu. Așa cum te ignoră pe tine.

— Ajunge, Sloane.

— Nu e ridicolă, a spus, înghițind în sec și întorcându-se spre ușă. Vei vedea.

TU

Așteptarea e mai dificilă decât bănuiai.

În fiecare seară, stai cu cuțitul echilibrat pe un genunchi. În fiecare seară reiei în minte fiecare scenariu, fiecare posibilitate, fiecare secundă care va duce la momentul în care vei apărea în spatele țintei și îi vei tăia gâtul cu cuțitul.

E doar un alt rând de calcule. Un alt număr. Un alt pas spre destinul tău.

Vrei să treci la fapte. Atât de mult, încât simți gustul adrenalinei. Vrei s-o faci acum.

Dar ești la mila numerelor și numerele îți impun să aștepți. Așa că aștepți și privești și asculți.

Ai aflat că FBI-ul suspectează că următoarea crimă va avea loc în sala de bal. Ai aflat că o supraveghează. Că așteaptă, la fel ca tine. De aici tragi concluzia că cineva a observat modelul – doar un fragment din el, doar o bucată. În momentele tale cele mai liniștite, când privești lama cuțitului, te întrebi cine de la FBI l-a descifrat.

Te întrebi dacă persoana respectivă apreciază cu adevărat ce ai făcut, ce faci, ce vei deveni. Dar cum ar putea s-o facă? Indiferent cine e, indiferent ce-și închipuie că știe, e doar o frântură din adevăr.

Știi doar ce i-ai lăsat să știe. Tu i-ai ajutat să facă primii pași pe drumul descoperirii.

Nu atenția lor o vrei.

Încet, cu mintea asaltată de gânduri, îți dai jos cămașa. Iei cuțitul. Te întorci cu fața spre oglindă, îți apeși vârful lamei de piele și începi să desenezi. Sângele iese ușor la suprafață. Accepti durerea cu seninătate. În curând, nici n-o s-o mai simți.

Lasă FBI-ul să te urmărească. Lasă agenții să facă tot ce pot. În rest, poate că a venit momentul să trimiți un mesaj. Ești la mila numerelor.

Fie ca și lumea să fie la mila lor.

CAPITOLUL 31

Când ne-am întors la apartament, am găsit două pachete. Primul conținea o înregistrare video a celui mai recent interogatoriu la care o supuseseră Sterling și Briggs pe Tory Howard. Al doilea era de la Aaron Shaw.

Sloane a deschis al doilea pachet fără niciun cuvânt. Înăuntru a găsit șase bilete pentru spectacolul *Imagine* al lui Tory din seara asta. Fluturașul publicitar inclus alături de ele promitea o *seară magică de divertisment uluitor*. În marginea de jos, cu un scris aplecat și cursiv, Aaron scrisese: *Din partea casei*. Se semnase cu numele.

— Acum trebuie să mă duc să fac altceva decât să plâng, a spus Sloane. Și aș vrea s-o fac singură.

A luat-o la fugă înainte ca vreuna dintre noi să mai poată spune ceva.

Am schimbat priviri cu Lia. Când ni s-au alăturat și Michael și Dean, i-am pus la curent. Lia și-a dat părul peste umăr și s-a prefăcut că a putut de bine că nu-i îngrijorată din cauza lui Sloane – că n-o preocupă nimeni în afară de propria persoană.

— Așadar, a spus, luând filmarea trimisă de FBI, cine vrea să vadă cum Sterling și Briggs o supun pe iubita lui Aaron Shaw unui interogatoriu încrucișat?

Pe ecran, agentul Briggs, agenta Sterling și Tory se aflau în ceea ce părea a fi o cameră pentru interogatorii, împreună cu un bărbat care bănuiam că e avocatul ei.

— Îți mulțumim că ai acceptat încă o întrevedere, a spus Briggs, așezat față în față cu ea.

Sterling stătea în stânga lui. Avocatul lui Tory era așezat lângă iluzionistă.

— Clienta mea nu a ezitat să vină pentru a lămuri orice ambiguitate ar fi putut rezulta din afirmațiile ei anterioare.

Vocea avocatului era catifelată și baritonală. Chiar și de la distanță, ceasul lui părea scump.

Nu ea l-a angajat. Nu m-am îndoit de intuiția mea. Tory era o tipă dură, spunea mereu ce gândește și știa să supraviețuiască. La un moment dat trăise în sistemul de protecție a copilului. Se zbatuse pentru a obține tot ce avea. Nu aveam dubii că l-ar fi angajat pe cel mai bun avocat pe care și l-ar

fi permis ca s-o apere de FBI – dar ar fi preferat un reprezentant mai agresiv, mai puțin interesat de costume de marcă.

— Domnișoară Howard, când am vorbit ultima dată, ai afirmat că persoana care a hotărât locul întâlnirii la restaurantul hotelului Majesty în seara aceea a fost Camille Holt.

— Așa am afirmat? a spus Tory, fără să clipească. Nu-i adevărat. Eu am propus să mergem acolo.

Mi-am amintit cum o văzusem pe alee cu Aaron. Oare vorbiseră despre interogatoriul de față? O instruisese el ce să spună?

— Știai că locul uciderii lui Camille a fost stabilit dinainte? a întrebat Briggs.

— Nu, a răspuns Michael în locul ei. Nu știa. Priviți! ne-a îndemnat, arătând ecranul, dar n-am înțeles care parte din expresia lui Tory i-a sugerat concluzia. E șocată.

Agenta Sterling a profitat de moment.

— Ce relație există între tine și Aaron Shaw?

Tory încă era atât de debusolată de revelația legată de uciderea lui Camille, încât poate că ar fi răspuns, dar avocatul ei s-a aplecat în față.

— Clienta mea nu va răspunde la nicio întrebare legată de Aaron Shaw.

— Fiți atenți cum i s-au umflat nările! a spus Michael. E prima urmă de emoție pe care o arată.

Cu alte cuvinte:

— E mai preocupat să-l apere pe Aaron decât pe Tory, am spus.

Nu ea l-a angajat, m-am gândit din nou. Ci familia Shaw.

Pe ecran, Sterling și Briggs au schimbat priviri cu subînțeles. Era limpede că și ei ajunseseră la aceeași concluzie.

— Am înțeles, i-a spus Briggs avocatului. Să continuăm. Domnișoară Howard, sperăm să putem apela la cunoștințele tale legate de hipnoză.

Tory s-a uitat la avocat. Nicio obiecție.

— Ce vreți să știți?

— Poți descrie procesul prin care hipnotizezi pe cineva? a întrebat Briggs.

Se limita la întrebări generale.

O abordezi ca pe o expertă, nu ca pe o suspectă. Isteț!

— De obicei, încep prin a ruga voluntarii să numere invers de la o sută. Când vreau să obțin un impact mai puternic, uneori folosesc tehnici care dau rezultate mai rapide.

— Cum ar fi?

— Starea hipnotică se poate induce prin provocarea unui șoc, a explicat Tory. Sau aș putea să încep o secvență de mișcări automate – să dau mâna cu voluntarul, de exemplu – și apoi s-o întrerup.

— Și după ce persoana în cauză se cufundă în starea hipnotică, poți să-i strecori anumite sugestii, să o faci să se comporte într-un anumit fel?

Despre Tory se puteau spune multe, dar nu și că e naivă.

— Dacă ai o nelămurire anume, agent Briggs, a spus, întreabă-mă deschis.

Sterling s-a aplecat în față.

— Ai putea să hipnotizezi pe cineva astfel încât să-și facă un tatuaj?

— Depinde, a răspuns Tory cu prudență, dacă persoana pe care o hipnotizez era dispusă dinainte să-și facă un tatuaj.

Am crezut că se va opri aici, dar n-a fost așa.

— Hipnoza nu-mi permite să controlez mințile oamenilor, agentă Sterling. E vorba despre sugestii. Nu pot să schimb personalitatea nimănui. Nu pot să constrâng pe nimeni la o faptă pe care refuză sincer să o facă. Persoana hipnotizată nu e o pagină goală. Are doar mintea deschisă... la propuneri.

— Dar dacă cineva ar fi dispus să-și facă un tatuaj...

— Atunci, da, a spus Tory. Aș putea să strecor o asemenea sugestie. Dar, din moment ce țin la slujba mea și nu vreau să fiu dată în judecată de membrii furioși ai publicului, încerc să mă limitez la efecte mai puțin permanente.

Tatuajul Alexandrei Ruiz a fost făcut cu henna, mi-am amintit. Mai rare decât tatuajele obișnuite – și mai puțin permanente.

— Oricine poate fi hipnotizat? a preluat agentul Briggs.

— Nu poți să induci starea asta de susceptibilitate unei persoane care o respinge, a spus Tory, rezemându-se de spătarul scaunului. Și unele persoane sunt hipnotizate mai ușor decât altele. Cum ar fi cele care obișnuiesc să viseze cu ochii deschiși. Sau care au avut prieteni imaginari în copilărie.

Lângă ea, avocatul s-a uitat la ceas.

— Cât de repede ar putea cineva să deprindă tehnica asta? a întrebat-o Briggs pe Tory.

— S-o stăpânească la fel de bine ca mine? a întrebat ea. Ani întregi. Dar să capete cunoștințele necesare ca să hipnotizeze pe cineva? Cunosco oameni

care susțin că ar putea să te învețe s-o faci în mai puțin de zece minute.

Am intuit ce întrebare urmează.

— Ai învățat pe cineva?

Tory i-a aruncat o privire avocatului.

— Cred, a spus el, ridicându-se și făcându-i semn iluzionistei să facă la fel, că v-am îngăduit destule întrebări.

Aaron, m-am gândit. L-a învățat pe Aaron.

Înregistrarea s-a oprit. După o clipă de tăcere, Lia a anunțat:

— Absolut fiecare cuvânt care i-a ieșit din gură a fost sincer.

Adevărata întrebare, mi-am spus, e ce anume a evitat să spună.

— Vreau să merg.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Sloane în pragul ușii.

— Unde să mergi? a întrebat Michael.

— La spectacolul *Imagine* al lui Tory Howard, a răspuns ea. Aaron ne-a trimis bilete gratuite. Vreau să merg.

Mi-am amintit cum Aaron o scăpase de șeful serviciului de pază, cum îi ignorase furtul, cum jurase că, dacă ar fi știut despre ea, situația s-ar fi schimbat.

Mi-am amintit cum tatăl lui Sloane i-a spus să nu se apropie de fiul lui.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Am un colet! a strigat cineva. Pentru domnișoara Tavish.

Dean a deschis ușa. A primit cutia cu o expresie neliniștită. M-am întrebat dacă se gândește la darurile pe care le promisem și eu la un moment dat – cutii conținând păr uman, cutii care dovedeau că devenisem obiectul fascinației unei ucigașe în serie.

Am așteptat ca Judd să deschidă cutia. Înăuntru, așezată pe o hârtie de împachetat discret dungată, era cămașa pe care încercase s-o fure Sloane.

Era și o felicitare. Am recunoscut scrisul lui Aaron. Mesajul era simplu: *Nu sunt ca tatăl meu.*

Sloane și-a trecut ușor mâna peste cămașa de mătase, cu expresia feței rătăcită undeva între uluire și durere sufletească.

— Nu-mi pasă ce vor zice alții, a spus încet. Nici Briggs. Nici Sterling. Nici Grayson Shaw, a continuat, ridicând cu grijă cămașa din cutie. Eu mă duc.

CAPITOLUL 32

Ne-am dus toți șase. Judd a părut să considere că acesta ar fi răul mai mic – răul mai mare fiind posibilitatea ca Sloane să găsească o cale de a merge la spectacol singură.

Găsindu-ne locurile rezervate, am privit prin sala de spectacol. Ochii mi s-au oprit asupra lui Aaron Shaw, cu o clipă înainte ca el să observe prezența lui Sloane. Întreaga postură i s-a schimbat instantaneu, de la figura perfect lustruită – moștenitorul tatălui său din cap până-n picioare – la cea a persoanei pe care o surprinsesem în biroul serviciului de pază. *A persoanei care ține la Sloane.*

A pornit spre noi prin mulțime.

— Ați venit, a spus, cu ochii la Sloane.

A zâmbit, apoi a ezitat.

— Îmi cer scuze, a spus. Pentru întâmplarea de mai devreme.

Preț de o clipă, în momentul acela de ezitare, a semănat cu ea.

Lângă mine, experta noastră în numere și-a dres glasul.

— O mare parte din scuze sunt cerute de persoane care nu au pentru ce să le ceară.

Așa s-a gândit Sloane să-i spună că e în regulă, că nu-l învinuiește pentru că cedase în fața tatălui său, pentru că o lăsase cu el.

Înainte ca Aaron să poată răspunde, lângă el a apărut o fată cam de vârsta lui. Purta blugi închiși la culoare și o cămașă largă, la modă. Toate aspectele înfățișării ei – accesoriile, tunsoarea, postura, hainele – spuneau *bani*.

Bani cu tradiție, mi-am spus. *Cu discreție.*

După o clipă de ezitare, Aaron a întâmpinat-o cu un sărut pe obraz.

O prietenă? m-am întrebat. *Sau mai mult? Și, dacă-i așa, atunci Tory ce înseamnă pentru el?*

— Doamnelor și domnilor! a răsunat o voce gravă prin difuzoarele din sala de spectacol. Bine ați venit la spectacolul *Imagine* al lui Tory Howard! În timp ce vă pregătiți să fiți purtați într-o lume în care imposibilul devine posibil, în care veți pune la îndoială profunzimile minții și ale experienței umane, vă rugăm să vă dați telefoanele pe silențios. Fotografiile cu blitz sunt strict interzise pe durata spectacolului. Dacă încălcați regulile, s-ar putea să fim nevoiți să vă facem... să dispăreți.

În clipa în care a spus cuvântul *dispărut*, un reflector a luminat centrul

scenei. Din podea se ridica o ceață difuză. Într-o clipă, spațiul luminat era gol, iar în următoarea Tory era acolo, îmbrăcată cu pantaloni negri strâmți și un pardesiu de piele lung până la podea. Și-a întins mâna într-o parte și, deodată, ținea o torță aprinsă. Reflectorul și-a estompat lumina. Tory și-a apropiat torța de marginea de jos a pardesiului.

M-am dus cu gândul la a doua victimă. Deodată, iluzionista purta un pardesiu de foc. Cu o prezență scenică mult mai magnetică decât mi-aș fi închipuit, și-a ridicat torța la buze, a suflat în flacără și, stingând-o, a dispărut.

— Bună seara! a strigat din partea din spate a sălii.

Publicul s-a întors și a holbat ochii la ea. Acum pardesiul îi ardea cu flăcări albastre.

— Și bine ați venit la... *Imagine!*

Și-a întins brațele în lături și, brusc, ultimele două rânduri din spate au luat la rândul lor foc. Am auzit pe cineva țipând, apoi râzând.

Pe chipul lui Tory a apărut un zâmbet lent și sexy. Flăcările s-au întetit, apoi au dispărut. Iluzionista a pășit prin fum.

— Să începem! a spus.

Când urmăresc un spectacol de magie, cei mai mulți oameni încearcă să-și dea seama cum funcționează trucurile. Pe mine nu mă interesa magia. Mă interesa iluzionista. Femeia aceasta nu era Tory, așa cum o văzusem în trecut. Personajul pe care-l îmbrăcase când pășise pe scenă avea o minte, o voință și o personalitate proprie.

— Și acum, doamnelor și domnilor, caut voluntari. Mai precis – Tory-de-scenă și-a plimbat privirea prin public, ca și când ne-ar fi distins chipul fiecăruia și ne-ar fi citit gândurile –, caut persoane dispuse să participe la partea spectacolului din această seară devotată hipnotismului.

Oameni din toată mulțimea au ridicat mâinile. Tory i-a privit pe rând, numind persoane – câteva femei, un bărbat de optzeci și cinci de ani care și-a înălțat pumnul când a urcat pe scenă.

— Și... a spus, trăgănând cuvântul după ce a ales în jur de zece voluntari, tu!

Preț de o clipă, am crezut că mă indică pe mine. Apoi mi-am dat seamă că arată în fața mea – spre fata care stătea lângă Aaron. Fratele lui Sloane a încremenit. Tânăra de lângă el s-a ridicat. La câteva rânduri în fața mea, s-a ridicat și Michael. Când Tory a observat că acesta se poartă de parcă l-ar fi

chemat pe el, s-a adaptat situației.

— Se pare că am primit doi voluntari la preț de unul. Urcăți amândoi!

— Michael, am spus, întinzându-mă după el când a trecut pe lângă mine.

— Haide, Colorado! mi-a spus. Trăiește și tu puțin!

Urcând pe scenă, a făcut o plecăciune elegantă înaintea publicului și s-a așezat pe un scaun. Tory s-a întors spre voluntari și le-a vorbit câteva momente.

Niciunul dintre noi n-a auzit ce spune. După două, trei secunde, s-a întors din nou spre mulțime și microfonul i-a fost pornit din nou.

— Voi număra în sens invers de la o sută, a spus, plimbându-se prin fața voluntarilor. O sută, nouăzeci și nouă, nouăzeci și opt. Vreau să vă imaginați că stați întinși pe o plută, lângă o insulă. Nouăzeci și șapte, nouăzeci și șase, nouăzeci și cinci. Plutiți încet pe apă. Nouăzeci și patru, nouăzeci și trei. Pe măsură ce număr, vă depărtați tot mai mult. Nouăzeci și doi, nouăzeci și unu...

Numărând, a trecut pe la fiecare voluntar. Le-a luat capetele în mâini și le-a legănat înainte și înapoi.

Pe măsură ce număr, vă depărtați tot mai mult. A continuat să repete cuvintele respective.

— Îți simți trupul greu. Capul, gâtul, picioarele, brațele...

Se plimba dintr-un capăt în celălalt al șirului. A atins câțiva participanți pe umeri și i-a trimis înapoi la locurile lor din public, apoi a început să descrie o senzație de ușurătate și plutire.

— Trupul tău e greu, dar brațul drept e ușor ca fulgul. Se înalță plutind... tot mai mult... șapte, șase... Pe măsură ce număr, te depărtezi tot mai mult. Cinci, patru, trei, doi...

Când a ajuns la unu, cei nouă voluntari rămași pe scenă stăteau relaxați pe scaune, ridicând încet brațele drepte. M-am întors spre Lia.

Michael se preface? M-am uitat la ea și am ridicat dintr-o sprânceană, sperând să primesc un răspuns, dar era atentă la scenă.

— Ești pe plajă, le-a spus Tory voluntarilor hipnotizați. Faci baie de soare. Simte lumina pe piele! Simte căldura!

Fetele li s-au relaxat într-o clipă și pe buze le-au apărut zâmbete.

— Nu uita să te dai cu cremă de protecție, a continuat Tory, vorbind acum pe un ton subțire și catifelat.

N-am putut să nu pufnesc când Michael a început să-și întindă cremă imaginară pe un biceps cu mișcări ritmice. Și-a încordat mușchii pentru

desfătarea publicului.

— Și acum, a spus Tory, plimbându-se dintr-un capăt în celălalt al scenei. De fiecare dată când vei auzi cuvântul *mango*, vei fi convins că tocmai ai dat un vânt. Zgomotos. Într-o cameră plină de oameni.

Au trecut cinci minute până să spună cuvântul *mango*. Imediat, toți voluntarii hipnotizați au devenit vizibil stânjeniți, mai puțin Michael, care a ridicat alene din umeri, și fata care stătuse lângă Aaron, care a făcut un pas în față. Apoi încă unul. Și încă unul.

S-a dus tocmai până la marginea scenei, cu capul plecat. Tocmai când am crezut că o să cadă, s-a oprit brusc.

— Domnișoară, vă rog să faceți un pas în spate! i-a strigat Tory.

Tânăra și-a ridicat capul. Părul șaten i-a căzut de pe față. S-a holbat la public cu o privire pătrunzătoare.

— *Tertium*, a spus.

Unul dintre reflectoare s-a spart și a pocnit.

— *Tertium*, a repetat fata, mai tare și mai strident.

Tory încerca s-o înduplece să se dea înapoi, s-o trezească, dar nu reușea.

— *Tertium*.

Fata deja țipa. În spatele ei, ceilalți voluntari hipnotizați stăteau perfect nemișcați. Michael s-a îndepărtat de ei, cu privirea limpede și alertă.

Fata a întins brațele în lateral, cu palmele îndreptate în lături. Vocea i-a coborât până la o șoaptă aspră, dar puternică, care m-a înfiorat precum niște păienjeni mișunându-mi pe spate.

— Îmi trebuie nouă.

CAPITOLUL 33

Tinerei i s-au învârtit ochii în cap. A căzut. Tory s-a repezit la ea. Pe rândul din fața noastră, Aaron și-a făcut loc spre culoar.

S-a lăsat cortina. Un murmur de neliniște s-a răspândit în public. Oamenii din jurul nostru nu înțelegeau ce se întâmplase. Nu înțelegeau ce înseamnă.

Îți.

Trebuie.

Nouă.

Gândul mi-a venit în fragmente. Mi-am silit plămâni să tragă aer.

— Nouă.

Vocea lui Sloane a reușit cumva să răzbească până la mine prin rumoarea surdă a mulțimii.

— *Tertium. Tertium. Tertium.* Trei. Trei ori trei...

— Vă rugăm să rămâneți la locurile voastre! a poruncit o voce gravă prin difuzoare. Spectacolul va fi reluat în curând.

Judd a aruncat o privire scurtă în jur și, intuind haosul care risca să se dezlănțuie, ne-a făcut un semn scurt cu capul spre ieșirea cea mai apropiată.

— Și Townsend? a întrebat Dean în timp ce ne făceam loc prin mulțime. A rămas pe scenă.

Judd ne-a lăsat în siguranță pe holul de afară.

— Mă duc eu după el, i-a spus. Tu stai aici și ai grijă de fete.

Auzindu-l, Lia a ridicat teatral din sprâncene.

— Sper din tot sufletul că am destulă zestre pentru a atrage un bărbat viril, mi-a spus cu dor. Sunt atât de neajutorată de una singură!

Dean a avut înțelepciunea să nu-i răspundă.

După ce Judd s-a îndepărtat, Lia a coborât vocea.

— Așadar ne gândim cu toții că mica iubită a lui Aaron ori e ucigașa pe care o căutăm și tocmai a făcut o criză psihotică, ori a fost manipulată cumva, prin hipnoză, de către ucigaș, astfel încât să comunice mesajul ăla?

Am dat din cap. După vreo două secunde, Dean a încuviințat:

— Da.

— Iar *tertium*, a observat Lia. Credeți că tipul pe care-l căutăm și-a însușit cuvântul ăsta ca nume?

Tertium, m-am gândit. *Adică a treia oară.*

A treia oară. A treia oară. A treia oară.

Îmi trebuie nouă.

— Nu-i un nume, i-am spus Liei. E o promisiune.

M-am întors spre Sloane, ca să-i cer părerea despre numere – dar nu era lângă mine. Am căutat-o în jur, făcând un cerc complet.

Dispăruse.

Lia a blestemat și s-a repezit înapoi în sala de spectacol. După o clipă, eu și Dean am țâșnit după ea. De obicei, Sloane era ușor de găsit, dar într-o mulțime atât de mare nu puteam decât s-o urmez pe Lia și să mă gândesc: *Sloane a venit aici ca să-l vadă pe Aaron. Și, ultima dată când am văzut-o, vorbea despre numere.*

Însemna că ori îl urmărește pe Aaron, ori s-a dus direct la sursa numerelor. *Fata.* În orice caz, probabil că...

— În culise! i-am strigat Liei, străduindu-mă să țin pasul cu ea pe măsură ce înainta spre fața sălii.

Doi bărbați cu alură de agenți de pază stăteau de o parte și de alta a scenei. Lia s-a aplecat în față și i-a șoptit ceva la ureche unuia dintre ei. Tipul s-a făcut alb la față și s-a dat la o parte, lăsându-ne să trecem.

Chiar nu voiam să știu ce-i spusese Lia, dar trebuia să recunosc că talentele ei *categoric* erau utile.

În culise, l-am zărit pe Michael ghemuit lângă fată, care se ridicase în capul oaselor. Judd era în spatele lui. Sloane nu era cu ei. Ne rămânea o singură posibilitate.

— Dacă-l găsim pe Aaron, am spus, o găsim pe Sloane.

— *Nemernicule!*

M-am întors la timp ca să-l văd pe Beau Donovan cum îl ținutuește pe Aaron de un perete. Acesta îl depășea cu vreo zece centimetri în înălțime și probabil cu cincisprezece kilograme în greutate, dar Beau îl ataca de parcă nici n-ar fi observat.

— L-am găsit pe Aaron, a spus Lia.

Aaron l-a azvârlit pe Beau de pe el. Acesta a alunecat în spate pe călcâie, apoi a atacat din nou. De data asta, un vârtej mic și blond a apărut în fața lui Aaron.

Sloane.

Dean a țâșnit în față. Detesta violența. O evita cu orice preț, pentru că niciodată nu putea ști sigur că nu se va trezi într-o bună zi și va descoperi că-i place prea mult. Dar dacă cineva s-ar fi atins de Sloane...

Aaron a sărit în fața ei cu o clipă înainte ca Beau să se izbească de ea. Dean a apucat-o protectiv de talie și a tras-o înapoi. Beau l-a îmbrâncit din nou pe Aaron și, pierzându-și răbdarea, acesta a sărit la atac. S-au prăbușit amândoi. În câteva secunde, Aaron s-a ridicat deasupra oponentului său și a fost clar că stăpânește situația. Beau l-a privit cu o ură intensă.

— Care-i problema ta? s-a răstit fratele lui Sloane.

Drept răspuns, Beau a încercat din nou să-l doboare. Aaron l-a ținut locului, așa cum un lup ar face cu un pui.

— Problema mea? a spus Beau. *Tu ești problema mea. Îți aduci iubita de înaltă clasă, care n-a muncit o zi în viața ei, aici?* La spectacolul surorii mele? s-a răstit, fără să-i lase timp să răspundă. Ai impresia că te poți purta cu oamenii de parcă n-ar fi nimic...

S-a smucit din nou și, de data asta, a reușit să se suie pe Aaron suficient cât să-i trântască un pumn zdravăn în falcă, înainte ca agenții de pază să sară pe ei. L-au smuls pe Beau de pe Aaron – cu ceva mai multă brutalitate decât ar fi fost necesar – și s-au întors spre acesta, așteptând indicații.

— Allison nu e iubita mea, a spus Aaron cu calm. E doar o prietenă de familie și am fost la fel de surprins ca tine când am văzut-o.

— Mă îndoiesc.

Aaron și Beau s-au întors spre Tory în același timp. Încă își purta costumul din timpul spectacolului, dar revenise cu totul la firea ei de mai devreme. *Simplu și curat.*

Nimic nu te poate răni fără voia ta.

— Tu ești cea care a chemat-o pe scenă, i-a spus Aaron. Unde naiba ți-a fost capul, Tory? a izbucnit, tăcând apoi o clipă. Ce i-ai făcut?

— N-a *făcut* nimic! a țipat Beau, zbatându-se în brațele agenților de pază. Probabil că tu ai pus totul la cale, nemernic bolnav ce...

— Ajunge! a strigat Tory.

Beau a înlemnit. Iluzionista și-a întors privirea de la el la Aaron și s-a încruntat.

— Vreau să plecați amândoi. Acum!

Acel *acum* părea să fie destinat agenților de pază.

— Domnule Shaw, i-a vorbit unul dintre ei lui Aaron, vizibil stânjenit de ce spunea, mă tem că trebuie să vă rog să plecați.

Aaron nu și-a luat ochii de la chipul lui Tory.

— Tory, dă-mi voie să-ți explic.

— Nu-i nevoie să-mi explici, a spus ea pe un ton impasibil, sub care era

însă o voință de oțel. Relația dintre noi e strict profesională, a continuat, privind în jur, la publicul pe care-l adunaseră – din care făceam parte și eu, Sloane, Lia și Dean –, iar vocea i s-a înăsprit. Mereu a fost așa.

— Ai auzit-o, i-a spus Beau lui Aaron, fixându-l cu o privire dușmănoasă.

— Încetează! a izbucnit Tory ca o pocnitură de bici, răsucindu-se deodată spre el. Nu ți-am cerut să faci asta, Beau, și m-am săturat să tot rezolv problemele pe care ți le faci cu mâna ta.

A înghițit în sec și am avut senzația că-i e și mai greu să-l alunge pe el decât să rupă relația cu Aaron.

— Pleacă, a spus mai încet. Acum.

Fără să aștepte vreun răspuns, s-a întors spre scenă și a început să răcnească indicații mașiniștilor.

— Aduceți un medic pentru doamna Lawrence! Apoi sunați-l pe șeful serviciului de pază și spuneți-i că avem o problemă. Vreau să reluăm spectacolul în cinci minute.

— Mă tem că nu e posibil.

Agentul Briggs știa să-și facă intrarea – în cazul de față, cu insigna ridicată, la vederea tuturor.

— Sunt agentul special Briggs, de la FBI, a spus, făcându-se auzit în toată sala. Trebuie să vă pun tuturor câteva întrebări.

TU

Mai clar de atât nu se poate. Numerele. Spirala. Datele. E un gest de căință. O dovadă de devotament.

O formă de răzbunare.

Ai așteptat atât de mult! Ai așteptat și ai plănuit și acum, când ai ajuns atât de aproape, o simți. Furia veche, care ți se strecoară din nou în vene. Puterea.

Frica.

Vei merge până la capăt. Trei ori trei ori trei. Îți vei merita destinul.

De data asta, nu vei da greș.

CAPITOLUL 34

Visul a început ca întotdeauna. Traversam un coridor îngust. Podeaua era pardosită cu dale. Pereții erau albi.

Deasupra licăreau niște becuri fluorescente. Pe jos licărea umbra mea.

În capătul culoarului se afla o ușă metalică. M-am dus spre ea. *Nu! Nu deschide ușa! Nu intra!* Avertismentul a venit de la mintea mea conștientă, care știa prea bine ce se găsește pe drumul acesta.

Dar nu m-am putut opri. Am deschis ușa. Am pășit în întuneric. Am întins mâna spre întrerupătorul de pe perete. Am simțit ceva cald și lipicios pe mâini.

Sânge.

Am apăsat întrerupătorul. Totul s-a făcut alb. N-am putut decât să clilesc și să aștept ca scena din fața mea să capete contur.

Un reflector.

O mulțime.

Eram pe scenă, îmbrăcată cu rochia de un albastru-intens pe care o probasem în magazin. Mi-am plimbat privirea prin public, identificând persoanele pe care le alesesem dinainte pentru șiretlicurile spectacolului. Femeia cu vestă albă, care-și ținea poșeta strâns, de parcă acesteia ar fi putut să-i crească picioare, cu care s-o ia la fugă. Adolescenta căreia deja îi dădeau lacrimile. Domnul mai în vârstă, îmbrăcat cu costumul acela albastru-pal, care stătea chiar în mijlocul rândului din față.

Nu-i în regulă, m-am gândit agitată. *Nu vreau să fac asta.* M-am întors și, în culise, m-am văzut pe mine însămi. Mai mică. Privind. Așteptând.

M-am trezit cu o tresărire. Țineam așternutul încleștat în pumni. Pieptul mi se zbuciuma. Eram singură în cameră. *Sloane nu-i aici.* Gândindu-mă la asta, m-am întors pe o parte și, privind spre ceas, am încremenit.

Pereții erau acoperiți cu totul. Nenumărate foi marcate cu roșu. *Sloane trebuie să fi lucrat toată noaptea*, mi-am zis. Nu spusese nimic când ne întorseserăm în cameră – nici despre mesajul lăsat de ucigaș, nici despre Aaron și acuzațiile pe care i le trântise Beau.

Rostogolindu-mă din pat, m-am apropiat ca să privesc mai atent opera lui Sloane. Douăsprezece coli de hârtie de imprimantă fuseseră prinse de perete pe patru rânduri a câte trei.

Ianuarie, februarie, martie...

Era un calendar scris de mână. Anumite date fuseseră încercuite la intervale aparent aleatorii. Șase în ianuarie, trei în februarie, patru în martie. Am cercetat al doilea rând. *Câteva în aprilie, doar două în mai.*

— Nimic în iunie, nici în iulie, am murmurat cu voce tare.

Am ridicat mâna. Am pus degetele pe data care avea să-mi sară mereu în ochi de pe orice calendar. *21 iunie.* Atunci dispăruse mama. La fel ca celelalte zile din iunie, nu era marcată în calendarul lui Sloane.

Am studiat și celelalte luni, apoi am trecut la ceilalți pereți din cameră. Alte calendare. Alte date. Făcând un pas în spate, am privit opera lui Sloane în ansamblu. Pe pereții aceștia apăreau calendare pentru mulți ani și aceleași date erau însemnate pe toate.

— Sloane? am strigat în direcția băii.

Ușa era închisă, dar după o clipă am primit un răspuns.

— Nu sunt dezbrăcată!

În limbajul lui Sloane, declarația aceasta era o invitație de a intra.

— Ai dormit vreun pic azi-noapte? am întrebat-o, deschizând ușa.

— Negativ, a răspuns.

Era înfășurată într-un prosop și privea fix în oglindă. Avea părul ud. Pe suprafața oglinzii desenase o spirală Fibonacci. Îi acoperea fața reflectată.

Sloane se holba la sine însăși prin spirală.

— Mama era dansatoare, a spus deodată. O animatoare. Era foarte frumoasă.

Era prima dată când o auzeam pomenind-o pe mama ei. Atunci mi-am dat seama că stătuse trează toată noaptea și din alt motiv în afară de calendarele de pe pereți.

— Tatălui meu biologic îi plac lucrurile frumoase, a spus, întorcându-se spre mine. Tory e plăcută din punct de vedere estetic, nu crezi? Și cealaltă fată care era cu Aaron era foarte simetrică.

Te întrebi dacă Aaron seamănă cu tatăl tău. Te întrebi dacă Tory e secretul lui, așa cum mama ta a fost secretul tatălui său.

— Sloane... am început să spun, dar mi-a tăiat vorba.

— Nu contează, a zis, pe tonul cuiva pentru care problema conta foarte mult. 12 ianuarie, a spus cu hotărâre. Asta contează. Azi suntem în 9. Ne-au rămas trei zile.

— Trei zile? am repetat.

Sloane a încuviințat din cap.

— Până când ucigașul va lovi din nou.

Sloane stătea în mijlocul apartamentului, arătând pereții acoperiți cu hârtie.

— *Tertium. Tertium. Tertium*, a spus. Trei ori trei fac nouă.

Îmi trebuie nouă.

— Iar trei ori trei ori trei, a continuat Sloane, fac douăzeci și șapte.

Tertium. Tertium. Tertium. Trei ori trei ori trei.

— Îți amintești ce am spus ieri despre date, care cred că sunt derivate din șirul lui Fibonacci? a întrebat ea. Am petrecut toată noaptea încercând diverse metode posibile de a le obține. Dar aceasta – arătând primul perete pe care-l studiasem – e singura variantă în care, dacă pui capăt șirului după douăzeci și șapte de date, obții, de asemenea, fix trei date care se repetă.

Trei. Trei ori trei ori trei.

— Era doar o ipoteză, a spus. Dar apoi am spart serverul FBI-ului.

— *Ce ai făcut?*

— Am cercetat datele din ultimii cincisprezece ani, s-a grăbit Sloane să clarifice. Căutând crime comise pe 1 ianuarie.

— Ai spart serverele FBI-ului? am întrebat incredulă.

— Și pe ale Interpolului, a răspuns senin. Și n-o să ghicești ce am găsit!

Breșe în măsurile de securitate ale agențiilor de investigație de elită din lume, de care trebuie neapărat să se ocupe?

— Acum unsprezece ani a apărut un ucigaș în serie în nordul statului New York.

Sloane s-a dus la peretele următor, acoperit din podea până-n tavan cu calendare pentru foarte mulți ani. S-a așezat în genunchi și a atins o pagină a unuia dintre ele.

— Prima victimă – o prostituată – a fost găsită moartă pe 1 august din acel an, a spus, plimbându-și mâna pe foaie. A doua victimă a apărut pe 9 august, a treia pe 13.

A trecut la pagina următoare.

— 1 septembrie, 14 septembrie, a continuat, sărind peste octombrie. 2 noiembrie, 23 noiembrie.

A încetinit și s-a oprit cu mâna pe data însemnată din decembrie.

— 3 decembrie.

A ridicat ochii la mine și am făcut calculele în minte. *Opt*, m-am gândit. *Au fost opt.*

Am căutat următoarea dată. *1 ianuarie.*

— E același model, a spus Sloane. Dar cu o dată de început diferită.

S-a întors spre ultimul perete. Pe acesta era prinsă o singură foaie de hârtie. Primele treisprezece numere din șirul lui Fibonacci.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233

— $1/1$, a spus Sloane. 1 ianuarie. În baza primei formule pe care am încercat-o, a doua dată rezultată a fost $1/2$. Dar metoda aceea ne-ar fi limitat la date din prima treime a fiecărei luni. Nu prea e eficientă. Prin urmare...

A desenat un pătrat în jurul celui de-al doilea 1 și al 2-ului care urma.

— *Voilà!* $1/12$. Despărțite în alt loc, ar rezulta $11/2$, așa că introducem datele acestea două în listă. Dacă luăm în considerare și următoarea cifră din șir, obținem $11/23$. După ce creăm toate datele posibile prin includerea primei cifre din șir, trecem la cea de-a doua. Obținem $1/2$ și $1/23$. Și dacă împărțim $1/23$ după 2, și nu după 1, rezultă $12/3$. Trecem apoi la următoarea cifră, $2/3$. Februarie are doar douăzeci și opt de zile, așa că $2/35$ e de umplutură. Trecem la $3/5$, apoi $5/8$, $8/1$, $8/13$, $1/3$, $3/2$, $3/21$, $2/1$, $2/13$, $1/3$ – ai văzut cum s-a repetat 3 ianuarie?

Creierul îmi gonea, încercând să țină pasul cu ea.

— Dacă întrerupem secvența după ce am obținut douăzeci și șapte de date – *trei ori trei ori trei* – rezultă fix trei date care se repetă: 3 ianuarie, 3 februarie și 8 mai.

Am încercat să pricep ce-mi spune Sloane. Prin generarea unui număr total de douăzeci și șapte de date pornind de la șirul lui Fibonacci, obțineam un model care se potrivea nu doar cu cel al ucigașului nostru, ci și cu o serie de nouă crime comise cu mai bine de un deceniu în urmă.

Îmi trebuie nouă.

— În cazul de acum unsprezece ani, am spus, atrăgându-i atenția lui Sloane, au reușit să prindă criminalul?

Sloane și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu știu sigur. Mă interesau doar datele. Lasă-mă o clipă.

Memoria ei fotografică îi îngăduia să rețină în mod automat tot ce citea. După ce a parcurs din nou dosarele din cap, mi-a răspuns la întrebare: — Cazul nu e închis. Ucigașul n-a fost prins.

Majoritatea ucigașilor în serie nu se opresc, pur și simplu, m-am gândit, amintindu-mi ce-mi spusese agenta Sterling. În afară de cazul în care îi

oprește cineva.

— Sloane, am spus, încercând să-mi împiedic mintea să se învârtă prea repede. Ucigașul care și-a încheiat secvența pe 1 ianuarie – cum și-a omorât victimele?

De data aceasta i-a luat o fracțiune de secundă să aducă informația în prim-planul minții ei.

— Le-a tăiat gâtul, a spus. Cu un cuțit.

CAPITOLUL 35

Am sunat-o pe Sterling, apoi am încercat la Briggs. Nu mi-a răspuns niciunul. *Probabil că au stat treji toată noaptea, vorbind cu martori, încercând să afle cine a hipnotizat-o pe „prietena” lui Aaron astfel încât să transmită mesajul acela, dacă într-adevăr a hipnotizat-o cineva.*

— Mă duc să vorbesc cu Dean, i-am zis lui Sloane. Să-i spun ce mi-ai explicat adineauri.

I-am observat cearcănele de sub ochi.

— Mai bine ai dormi puțin.

Sloane s-a încruntat.

— Girafele dorm doar patru ore și jumătate pe zi.

Înțelegând că nu puteam să câștig bătlia, am lăsat-o în pace. Am traversat apartamentul fără zgomot și m-am oprit în dreptul camerei lui Dean. Ușa era întredeschisă. Mi-am așezat palma pe lemn.

— Dean? am spus.

Văzând că nu răspunde, am bătut ușor. Ușa a alunecat încet spre interior și l-am zărit pe Dean dormind. Își mutase patul lângă un perete și stătea cu spatele la el. Părul blond îi cădea peste ochi. Chipul îi era lipsit de încordare.

Părea împăcat.

Am început să mă retrag din prag. Podeaua a scârțâit și Dean a țâșnit orbește în capul oaselor, întinzând deodată mâna în față. S-a oprit cu degetele flexate, ca și când ar fi prins de gât o stafie.

— Eu sunt, am spus repede și, pentru că încă nu-mi observase prezența, am aprins lumina. Eu sunt, Dean.

M-am apropiat de pat. *Doar eu.*

Și-a întors capul. A privit prin mine. Apoi, după o clipă, a revenit în prezent. Și-a fixat ochii asupra mea.

— Cassie.

Mi-a rostit numele așa cum altă persoană ar fi recitat o rugăciune.

— Îmi pare rău, i-am spus, apropiindu-mă. Că te-am trezit.

— Să nu-ți pară, a spus Dean răgușit.

M-am strecurat lângă el, în pat. Mâinile lui mi-au găsit vârfurile părului, atingându-l cu blândețe. A închis ochii o clipă, găsindu-și liniștea în căldura trupului meu. Când i-a deschis, erau mai calmi, mai limpezi.

— S-a întâmplat ceva, a spus, cu aceeași veșnică perspicacitate.

M-am întrebat dacă-mi observă încordarea umerilor. Dacă o simte cu atingerea lui ușoară ca fulgul.

— Sloane a descoperit ceva, am spus, lăsându-i atingerea să mă aline, așa cum îl alina și pe el. A calculat douăzeci și șapte de date plecând de la șirul lui Fibonacci. Apoi a cercetat baza de date a FBI-ului în căutarea unor crime comise de ucigași în serie în ziua Anului Nou.

— Briggs și Sterling i-au acordat accesul la asemenea informații?

Probabil că expresia mea a servit drept răspuns.

— A spart serverele FBI-ului, a spus Dean, apoi a făcut o pauză. Evident. Doar e Sloane.

— A găsit un caz vechi de un deceniu care se potrivește cu modelul de acum, i-am spus. Nouă victime, ucise pe date Fibonacci.

— MO-ul? a întrebat Dean.

— Ucigașul a folosit un cuțit. A atacat din spate și le-a tăiat gâturile victimelor. Prima a fost o prostituată. Despre celelalte n-am nicio informație.

— Nouă cadavre, a repetat Dean. Pe date obținute plecând de la șirul lui Fibonacci.

Mi-am schimbat poziția, sprijinindu-mă de trupul lui.

— Aseară, mesajul a fost: „Îmi trebuie nouă”. *Îmi trebuie*, Dean, nu vreau, nu voi omorî nouă. *Îmi trebuie*.

Numărul victimelor era important, așa cum erau și numerele de pe încheieturi, așa cum erau și datele.

— Cazul găsit de Sloane e încă deschis, i-am spus. N-a fost rezolvat niciodată. Sterling a zis că ucigașii în serie nu-și opresc brusc crimele.

Dean a auzit întrebarea căreia încă nu-i dădusem glas. *Oare e vorba de același ucigaș?*

— E mult ca un ucigaș să se abțină unsprezece ani, a spus și i-am observat transformarea înainte s-o confirme prin cuvinte. De fiecare dată când omor pe cineva, îmi trebuie mai mult. Să mă abțin atât de mult timp...

— E măcar posibil? l-am întrebat. Există vreun AN capabil să omoare nouă persoane și apoi, pur și simplu, să... aștepte?

— AN-ul nostru tocmai a omorât patru persoane în patru zile, a răspuns Dean. Și acum așteaptă. E același fenomen, la o scară mai mică.

Numerele sunt importante. Numerele îi spuneau AN-ului unde să ucidă, când să ucidă, cât să aștepte. Dar faptul că avusese grijă să înscrie câte o

porțiuni din secvență pe încheietura fiecărei victime?

Încă de la început, consideraserăm că e vorba despre un mesaj. Dacă mesajul era *am mai făcut asta*?

Deodată, mi s-a încheștat gâtul. *Tertium*, m-am gândit.

— Dean, am spus, simțind că-mi amoresc buzele. Dacă cuvântul de pe săgeată nu se referea doar la faptul că Eugene Lockhart e a treia victimă a AN-ului în cadrul ciclului actual?

Tertium. Tertium. Tertium. În gând, am auzit fata rostind cuvântul. Am văzut-o privind mulțimea din public.

— A treia oară.

Dean s-a mutat la marginea patului. A rămas tăcut o clipă și am înțeles că se pune în postura ucigașului, urmărindu-i logica fără s-o descrie cu voce tare. În cele din urmă, s-a ridicat.

— Trebuie să-l sunăm pe Briggs.

CAPITOLUL 36

Dean l-a sunat.

Răspunde! m-am gândit. Răspunde, Briggs!

Dacă într-adevăr *era* a treia oară când ucigașul parcurgea șablonul – nouă victime, ucise pe date Fibonacci –, atunci nu aveam de-a face cu un novice. Ci cu un expert. *Planurile minuțioase. Lipsa de probe.*

Toate se potriveau.

O a doua realizare i-a urmat celei dintâi. *Dacă ucigașul nostru tăia beregate cu mai bine de un deceniu în urmă, căutăm pe cineva care măcar se apropie de vârsta de treizeci de ani.* Iar dacă crimele din New York reprezentaseră al doilea set, și nu primul...

— Briggs.

Vocea lui Dean era răspicată, dar calmă. M-am întors spre el când a început să-l pună la curent pe agent.

— Avem motive să credem că aventura asta a AN-ului ar putea să nu fie prima.

Dean a tăcut, ascultându-i răspunsul. Am traversat spațiul dintre noi și mi-am lăsat mâna pe brațul lui.

— Spune-i că Sloane a spart codul, am zis. AN-ul va ucide din nou – în sala de bal – pe 12 ianuarie.

Dean a închis fără să mai spună nimic.

— Ce e? l-am întrebat. De ce ai închis?

Și-a încordat mâna pe telefon.

— Dean?

— Briggs și Sterling au primit un telefon la trei dimineața.

Exista un singur motiv pentru care cineva ar suna FBI-ul la trei dimineața. *E prea devreme, m-am gândit. Sloane a spus că următoarea crimă va avea loc pe doisprezece. Modelul...*

— Șeful serviciului de pază de la Majesty a fost atacat, a continuat Dean. Cu un obiect contondent.

M-am gândit la bărbatul care ne dusesese cu forța în biroul serviciului de pază. Care-l căutase pe tatăl lui Sloane în seara uciderii lui Camille.

— Se potrivește cu MO-ul, a continuat Dean. O metodă nouă. Are cifre pe încheietură.

— Și arma? am întrebat.

— O cărămidă.

I-ai zdrobit capul cu o cărămidă. Ai luat o cărămidă, ți-ai încordat degetele pe ea, furia ți-a răbufnit în inimă și ai...

— Cassie, a intervenit Dean, rupându-mi firul gândurilor. Trebuie să-ți mai spun ceva.

Te-ai săturat să aștepti? l-am întrebat pe AN în tăcere. S-a întâmplat ceva care te-a îndemnat să treci la fapte? Te-ai bucurat când ai văzut cum se prăbușește omul acela? Ai savurat zgometul cu care i-a crăpat capul? Nu mă puteam opri. De fiecare dată, te simți mai invincibil, mai puțin failibil, mai puțin uman.

— Cassie, a repetat Dean. Victima era încă în viață când au găsit-o. În prezent, e într-o stare de comă indusă, dar n-a murit.

Când l-am auzit, m-am dezmeticit.

Ai făcut o greșeală. Ucigașul acesta nu făcea greșeli. Ideea că a lăsat o victimă în viață probabil că-l rodea la inimă.

— Ne trebuie mai multe informații, am spus. Fotografii de la locul faptei, răni suferite de victimă în încercarea de a se apăra, orice ne-ar ajuta să lămurim ce s-a întâmplat.

— N-au nevoie să lămurim nimic pentru ei, a spus Dean.

— Explică-mi cum ar putea fraza asta să fie adevărată.

M-am întors în direcția vocii care spusese asta și am dat cu ochii de Lia. M-am întrebat de cât timp stătea acolo, urmărind discuția dintre mine și Dean.

— N-au nevoie de noi să facem vreun profil, pentru că există un martor, a spus Dean, uitându-se la Lia și apoi întorcându-se spre mine. Deja au prins suspectul.

Pe ecran, Beau Donovan stătea într-o cameră pentru interogatorii. Avea mâinile încătușate la spate. Privea drept înainte – nu la Sterling și Briggs, ci prin ei.

— E o greșeală, a spus Sloane, trântindu-se pe podea, lângă măsuta de cafea.

După o clipă, s-a ridicat din nou și a început să se plimbe agitată.

— Trebuia să se întâmple pe 12. Nu are sens.

N-a spus că-i important pentru ea să aibă sens. N-a spus că simte nevoia în mod special ca această problemă să aibă sens.

— Domnule Donovan, un martor a declarat că te-a văzut la locul faptei, aplecat peste victimă, scriindu-i pe încheietură.

Briggs o făcea pe polițistul dur. Nu se simțea în cuvintele cu care se exprima, ci în tonul pe care le rostea, ca și când fiecare parte a afirmației sale ar fi fost un cui bătut în coșciugul lui Beau Donovan.

Acestuia i-a tresărit un mușchi în obraz.

— Frică, a spus Michael. Cu multă furie, iar dedesubt...

I-a studiat liniile chipului.

— În colțurile buzelor, discret – *satisfacție*.

Satisfacție. Era mai incriminatoare și decât frica, și decât furia. Oamenii nevinovați nu erau *satisfăcuți* când erau arestați pentru tentative de omor.

— Beau.

Rolul de polițistă binevoitoare nu prea i se potrivea agentei Sterling, dar în baza lucrurilor pe care le știam despre Beau bănuia, probabil, că ar fi șanse mai mari – și totuși *mici* – să-i acorde încredere unei femei.

— Dacă nu vorbești cu noi, nu putem să te ajutăm.

Beau s-a lungit în scaun, atât cât a putut cu ambele mâini încătușate la spate.

— *Acesta* a fost găsit în buzunarul bluzei tale când ai fost prins, a spus Briggs, aruncând pe masă o pungă pentru probe.

Conținea un marker permanent. Negru. Am reținut nuanța, dar n-am zăbovit cu gândul asupra ei.

— Cât de mari crezi că sunt șansele ca echipa noastră de laborator să asocieze markerul tău cu *asta*?

Briggs a așezat o fotografie lângă pungă. *Încheietura șefului serviciului de pază*.

Un număr de patru cifre era scris pe ea.

— Nouă-zero-nouă-cinci, a citit Sloane.

A pășit în față, până când aproape că a acoperit ecranul.

— E un număr greșit. *Șapte-șapte-șase-unu*, a spus, lovindu-și degetul mijlociu de la mâna dreaptă de degetul mare pentru a sublinia fiecare cuvânt. *Ăsta urmează*. Numărul acela – a arătat spre ecran – nu apare nicăieri printre primele o sută de cifre din șirul lui Fibonacci.

Pe ecran, agentul Briggs mânuia tăcerea ca pe o armă. Aștepta ca Beau să cedeze sub presiune.

— Nu sunt obligat să vă spun nimic.

Auzindu-i tonul, Michael a ridicat dintr-o sprânceană, dar de data asta n-

am avut nevoie de traducere. *Bravadă*. De tipul celei care apare după ce ai fost lovit prea tare de prea multe ori.

Agentă Sterling a ocolit masa și s-a oprit lângă Beau. Preț de o clipă, am crezut că el se va repezi la ea, dar a încremenit când Sterling s-a aplecat și i-a desfăcut cătușele.

— Nu ești obligat să spui nimic, a încuviințat. Dar cred că vrei. Cred că vrei să aflăm ceva.

Michael a privit reacția lui nonverbală și a țintit ecranul cu degetul arătător întins precum țeava unui pistol.

— Punct pentru doamna, a spus.

— Camille Holt s-a purtat frumos cu tine, așa ne-ai spus, a observat agenta Sterling, întorcându-se de partea ei a mesei, fără să-și ia privirea nicio clipă de la ochii lui Beau. În momentul de față, datele sugerează că tu ai omorât-o.

— Chiar dacă v-aș spune că n-am făcut-o, a mormăit, nu m-ați crede.

— Încearcă doar.

Preț de o clipă, chiar am crezut că o va face. Dar s-a rezemat din nou de spătarul scaunului.

— Nu prea îmi vine să vorbesc, a spus.

— În timpul ultimei noastre discuții ne-ai informat că erai cu Tory Howard când a fost omorâtă Camille, a intervenit agentul Briggs, aplecându-se în față. Dar am ajuns recent la concluzia că Tory era cu Aaron Shaw în seara aceea.

— Poate că încercam s-o protejez! a izbucnit Beau. De voi, ticăloșilor!

— Sau poate, a sugerat Briggs, încercai doar să te protejezi pe tine însuși. Tory și Aaron încearcă să fie discreți. Ea n-a vrut să-l aducă în discuție pentru a-și obține alibiul. Bănuiesc că s-a simțit destul de norocoasă când te-ai oferit să-i dăruiești unul, a continuat, aplecându-se în față. Dar nu și-a dat seama că, atunci când l-a acceptat, s-a transformat în alibiul *tău* pentru seara aceea.

Isteț, m-am gândit. La prima vedere, era ușor să-l subestimezi pe Beau. Nu terminase liceul. Avea o slujbă de doi bani. Nu făcea nici cel mai mic efort să dea impresia că ar fi ceva mai mult – dar succesul reputat la turneul de poker spunea o cu totul altă poveste.

S-a obișnuit să fie trecut cu vederea și ignorat, dar are un coeficient de inteligență foarte mare.

— Tory ne-a mințit, a spus Briggs, coborând vocea. Poate că ar trebui s-o

acuzăm de complicitate.

— Briggs! a izbucnit Sterling cu asprime – jucându-și rolul de polițistă binevoitoare până la capăt.

Agentul Briggs și-a apropiat fața de a lui Beau, pregătindu-se să dea lovitura de grație.

— Spune-mi, Beau, te-a învățat Tory vreodată cum să hipnotizezi oamenii?

CAPITOLUL 37

Briggs și Sterling au continuat în aceeași manieră, dar Beau n-a scos nicio vorbă. În cele din urmă, l-au lăsat să fiarbă în suc propriu și ne-au sunat.

— Părerii? a întrebat Briggs pe difuzor.

— Nu-i el! a izbucnit Sloane, aproape vibrând de încordare. Nu se poate să nu vă dați seama. Cifrele? *Greșite!* Locul? *Greșit!* Momentul?

S-a întors cu spatele la telefon.

— *Toate sunt greșite!*

S-a făcut liniște. Dean a umplut golul.

— Are potențialul să devină violent, a spus.

Modul în care și-a formulat observația m-a făcut să mă întreb dacă se vede pe sine în persoana lui Beau.

— A trăit la baza unei ierarhii care-i favorizează pe cei cu putere și bani, iar el nu are nici una, nici alta. Dacă s-ar ivi ocazia, i-ar face plăcere să se arunce într-un joc în care i-ar bate pe toți, a continuat Dean, sprijinindu-se de blatul din bucătărie, cu capul plecat. E furios și bănuiesc că și-a petrecut aproape toată viața fiind dat la o parte ca pe ceva nedorit. Dacă șeful serviciului de pază de la Majesty ar muri, Beau n-ar avea remușcări. Dacă ar avea ocazia, probabil că ar apuca cărămida aia din nou.

— Dar... a început să spună Sloane.

— Dar, a continuat Dean, Sloane are dreptate. Cifrele de pe încheieturile victimelor nu fac parte doar din MO-ul AN-ului. Fac parte și din semnătura lui. *Trebuie* să-și însemneze victimele. Și nu sunt convins că avem de-a face cu un AN care, după patru crime planificate meticulos, e surprins *scriind* cifre pe încheietura celei de-a cincea victime, înainte măcar ca aceasta să fi murit.

— Cifrele *greșite*, a adăugat Sloane cu emfază.

Sterling și-a dres glasul.

— Mai curând le-aș da dreptate lui Dean și Sloane. MO-ul AN-ului nostru s-a schimbat cu fiecare omor. La fel și metoda prin care au fost însemnate victimele. Până acum.

Și Eugene Lockhart avea cifre scrise pe încheietură cu un marker permanent, mi-am dat seama.

— Imaginați-vă că ați omorât pe cineva, a spus Lia, atrăgând instantaneu

atenția tuturor din cameră. Sau, ca în cazul lui Beau, imaginați-vă că vi se pare că persoana pe care ați lovit-o cu o cărămidă e pe cale să moară.

S-a sprijinit în palme și m-am dus cu gândul la Două adevăruri și o minciună.

Am omorât un om când aveam nouă ani.

— Poate că ați avut de ales. Poate că nu. Și apoi, a continuat Lia, pe un ton liniștit și senin, să presupunem că nu vreți să vi se descopere vinovăția. Ce faceți?

Au urmat câteva secunde de tăcere. Dean a fost cel care a oferit răspunsul. O cunoștea pe Lia mai bine decât oricare dintre noi.

— Mint.

— Minți, a repetat Lia. Mușamalizezi evenimentul. Și dacă se întâmplă să știi că în zonă umblă un ucigaș în serie...

A ridicat din umeri.

— Poate că Beau a aflat despre numere, am spus, continuând ideea Liei. N-a aflat că există un model, ci doar că s-au *găsit* numere scrise pe încheieturile tuturor victimelor.

Sterling a preluat ștafeta.

— Ia cărămida. Lovește victima. Intră în panică și, ca să-și ascundă fapta, încearcă să dea impresia că vinovatul e AN-ul nostru.

Furie. Frică. Satisfacție. Tot ce spusese Michael că simte Beau se potrivea cu interpretarea aceasta a evenimentelor.

Beau nu era AN-ul nostru. Îl imita pe AN-ul nostru.

— Înseamnă că modelul n-a fost stricat, a șoptit Sloane. Modelul nu e greșit.

Tu nu ești stricată, am tradus. Tu nu ai greșit.

— Sala de bal. 12 ianuarie, a continuat, ridicând întâi un deget, apoi încă unul, ca și când ar fi numărat. Modelul arată că următoarea crimă va fi comisă în sala de bal pe 12 ianuarie.

Trei zile. Dacă Sloane avea dreptate în privința datelor Fibonacci, atunci aceasta nu era singura noastră problemă.

— Dacă tot a venit vorba despre model, le-am spus lui Sterling și Briggs, cuprinsă din nou de o neliniște înfiorătoare, trebuie să vă mai spunem ceva.

CAPITOLUL 38

— Sloane a spart serverele FBI-ului. În baza informațiilor aflate, credeți că e posibil ca AN-ul să mai fi comis o serie de crime asemănătoare.

Agentă Sterling a lăsat rezumatul acesta al explicațiilor pe care tocmai i le dădusem să plutească în aer câteva secunde, pentru ca apoi să adauge:

— De două ori.

— E doar o ipoteză, am răspuns înainte ca vreunul dintre agenți să decidă că ar fi momentul potrivit să-i explice lui Sloane de ce ar fi indicat să *nu* spargă serverele FBI-ului. Dar cazul descoperit de Sloane nu a fost rezolvat și se potrivește modelului.

— Și în privința locurilor? a întrebat Briggs.

Aproape că *auzeam* cum își masează tâmpilele.

— Ucigașul a înaintat în spirală?

— Într-o spirală Fibonacci, l-a corectat Sloane. Și, nu, n-a fost așa.

— Numere pe încheieturi? a întrebat Sterling.

— Nu, a repetat Sloane.

Niciun număr pe încheieturi. Nicio spirală. Dacă aveam de-a face cu același ucigaș, atunci ucigașul respectiv se schimbase. Nu era ceva nemaiauzit, dar de obicei schimbările se observau în MO-ul AN-ilor – în elementele necesare ale omorurilor. Nu era *necesar* să scrie cifre pe încheieturile victimelor. Faptul că le omora în spirală era o *alegere*. MO-urile ucigașilor se puteau schimba, dar de regulă, semnăturile rămâneau aceleași.

— Numerele au fost prezente mereu, a insistat Sloane. Chiar dacă nu le-a scris pe încheietura nimănui și nu a omorât în locurile corecte, numerele au fost prezente.

În *date*, am încheiat în gând. Poate că semnătura, *nevoia* psihologică profundă care se manifesta în comportamentul AN-ului, consta în faptul că omorurile *trebuiau* dictate de numere. Privite din perspectiva aceasta, elementele noi ale crimelor din Vegas nu reprezentau o deviere de la semnătură.

Reprezentau o evoluție. *Mai multe numere, mai multe reguli.*

— Sunt mai în vârstă, a spus Dean, verificând posibilitatea. Mai înțelept, mai priceput. Am așteptat atât de mult timp, am planificat atât de mult timp...

Vocea îi devenea mai gravă când făcea profiluri, mai adâncă.

— Cândva am fost un amator. Acum sunt un artist. Invincibil. De neoprit.

— Și de data asta, am spus încet, vrei să ți se recunoască meritele.

De aceea ai scris numerele pe încheieturile victimelor, m-am gândit. Ai vrut să spargem codul. Ai vrut să înțelegem adevărata anvergură a operei tale.

— Și așa ne va fi greu să convingem polițiștii locali că Beau Donovan nu e ucigașul în serie, chiar *și fără* să aducem vorba despre un caz vechi de un deceniu care, la prima vedere, nu pare să aibă nicio legătură cu cel de față, a spus Briggs, întrerupându-mi gândurile. Sus-pușii din oraș vor să lămurim ancheta. Acum. Dacă am susține ipoteza că atacul recent nu a fost opera AN-ului nostru, ar trebui să ne așteptăm să pierdem destul de repede cooperarea de care ne-am bucurat până acum.

— Cu alte cuvinte, a spus Lia, s-ar putea să pierdeți apartamentul gratuit de la Desert Rose. Am auzit că sunt niște hoteluri *încântătoare* mai departe de bulevard.

— Cu alte cuvinte, a contrat agentul Briggs, dacă am cere o listă cu oaspeții hotelurilor pe care s-o comparăm cu lista persoanelor de interes și a martorilor implicați în cazul din New York, probabil că respectivii sus-puși ar refuza să ne ajute dacă nu le-am pune în față un mandat.

— Mai mult, a adăugat sumbru agenta Sterling, e aproape sigur că Grayson Shaw ar insista să redeschidem sala de bal de la Majesty.

Mi-am strâns degetele și unghiile mi-au zgâriat palmele ușor. *Trei zile.* Atâtea ne rămâneau până la următorul omor. Atât timp aveam să-l convingem pe tatăl lui Sloane că redeschiderea sălii de bal ar fi o greșeală.

— Ce vreți să facem?

Dean era mereu cu gândul la următorul pas.

— Deocamdată, a spus agentul Briggs, vrem doar să rămâneți pe poziții. Stați în apartament și feriți-vă de probleme. Ne ocupăm noi.

Indiferent dacă Sterling și Briggs „se ocupau” sau nu, niciunul dintre noi n-avea de gând să stea cu mâinile în sân până la primirea următoarei sarcini.

Am luat un pix și blocnotesul Majesty de lângă telefon și am scris numele tuturor celor cu care vorbiserăm pe parcursul anchetei, apoi am tăiat două: pe al șefului serviciului de pază și pe al lui Camille Holt. El era în

comă; ea murise. Niciunul nu era suspect.

— Crimele din New York au fost comise acum unsprezece ani, am spus. Considerându-le vârstele, trebuie să eliminăm mai multe persoane, atât pe Beau Donovan, cât și pe Aaron Shaw și pe Tory Howard.

Copiii puteau fi forțați să facă lucruri groaznice – Dean era o dovadă grăitoare în acest sens. Dar să taie gâtul unui om de la spate? Acesta nu era MO-ul unui copil mic.

Am parcurs restul numelor de pe listă. Thomas Wesley avea treizeci și nouă de ani, deci în timpul crimelor din New York avea douăzeci și șapte și lucra ca director al primei lui firme. Profesorul avea treizeci și doi de ani și, după o scurtă căutare pe internet, am aflat că-și obținuse diploma de licență la Universitatea din New York. Am ezitat o clipă, apoi am adăugat un ultim nume pe listă.

Grayson Shaw.

Tatăl lui Sloane avea cincizeci și ceva de ani. Era în mod clar un bărbat care ține la putere și la capacitatea de a stăpâni orice situație. Comportamentul lui față de mine și Sloane îi indica tendința de a privi oamenii drept bunuri personale și de a-i trata cu insensibilitate și indiferență.

Aș fi pus pariu pe mașina lui Michael că, din postura de patron al corporației Majesty, Grayson Shaw călătorea frecvent la New York.

— Nici nu mă gândesc să propun ca Sloane să spargă din nou serverele FBI-ului, a spus Michael, împiedicând-o să zăbovească prea mult cu gândul la numele tatălui ei, dar cred că Sloane ar trebui să spargă din nou serverele FBI-ului.

După o clipă, Judd a apărut în pragul ușii. S-a uitat la Michael, s-a uitat la ceilalți, apoi s-a dus să-și facă o cafea.

— Ai ratat multe întâmplări în dimineața asta! a strigat Lia după el.

El nici nu s-a întors.

— Nu-mi scapă multe.

Cu alte cuvinte: Judd știa prea bine cum ne petrecuserăm dimineața. Doar că nu intervenise – și n-avea de gând să intervină nici acum. Prioritatea lui nu era să rezolve cazuri sau să se asigure că datele FBI-ului nu sunt sparte. Sarcina lui era să ne păzească de pericole și să ne hrănească.

Orice-ar fi.

În ce-l privește, orice altceva se putea rezolva.

— Dacă *tertium* nu înseamnă doar că ucigașul nostru are o fixație față de

numărul trei, dacă chiar *înseamnă* că e a treia oară când face figura asta, a spus Lia, de lângă mine, arătându-se încântată de propunerea lui Michael, atunci ar avea sens să încercăm să dezgropăm informații despre cazul care ne lipsește.

Doar Lia putea să facă spargerea sistemelor de date ale FBI-ului să pară *rezonabilă*.

— Pot să scriu un program, a propus Sloane. Nu doar pentru FBI, ci și pentru Interpol, pentru bazele de date ale secțiilor locale de poliție, pentru orice sistem în care am pătruns deja. Îl voi face să caute orice evidențe existente care se încadrează în parametrii noștri. Data trecută am căutat manual informații despre o singură dată Fibonacci. Încercarea de acum îmi va lua ceva mai mult timp inițial, dar rezultatele vor fi mai cuprinzătoare.

— Între timp, a spus Judd, apărând la marginea bucătăriei, voi, celelalte pușlamale, puteți să mâncați.

Michael a deschis gura, vrând să se împotrivească, dar tutorele nostru i-a tăiat vorba cu o privire grea.

— Room service? a propus Michael degajat.

— Doar dacă vrei să te trezești cu o notă de plată de două sute de dolari, a răspuns Judd.

Michael s-a dus la cel mai apropiat telefon. Fusese incredibil de discret de când se bătuse lângă piscină, dar am înțeles chiar înainte să-și fi început comanda că va face tot posibilul să obțină o notă de plată de *trei* sute de dolari pentru micul-dejun.

Judd și-a folosit vetoul doar în privința șampaniei.

În așteptarea mâncării, m-am dus să fac un duș. Creierul îmi gonea cu un milion de kilometri pe oră de când Sloane îmi explicase problema datelor calendaristice în dimineața aceea. Un duș avea să-mi facă bine. Mai mult, poate că-mi va liniști mintea suficient încât să pot gândi cu adevărat.

Când mă alăturasem programului, activitatea noastră se limitase la cazurile nerezolvate și doar din când în când ciupiserăm câte o frântură de informație despre anchetele curente la care lucrau supraveghetorii noștri. În cele trei luni împlinite de când se schimbaseră regulile, lucraserăm la vreo cinci anchete active. Pe prima o rezolvaserăm în mai puțin de trei zile. Pe a doua, chiar mai repede. A treia durase aproape o săptămână, dar cea de acum...

Atâtea detalii! Pe măsură ce ancheta se lungea, apăreau tot mai multe informații cu care creierul meu trebuia să jongleze. Profilul AN-ului evolua

cu fiecare omor și acum, când părea posibil să avem de-a face cu un ucigaș cu antecedente, mintea mea trecuse în viteza a șasea. Documentele pe care le citisem. Interogatoriile pe care le urmărisem. Impresiile inițiale.

Începeam să înțeleg că cel mai dificil aspect al muncii de profiler era identificarea informațiilor care trebuie date la o parte. Avea importanță că atât Beau, cât și Tory trăiseră o vreme în grija unor familii adoptive? Dar faptul că Aaron nutrea resentimente față de tatăl său, și totuși ceda în fața lui? Dar impresia unor tendințe ușor posesive pe care mi-o lăsase asistentul lui Thomas Wesley? Dar băutura comandată de profesor, pe care doar se prefăcuse că o bea?

Chiar și acum, când bănuielile noastre erau ațintite asupra persoanelor trecute de treizeci de ani, nu puteam opri partea din creier care-mi aranja și rearanja cunoștințele despre toate persoanele implicate, străduindu-se neîncetat să dea un sens întâmplărilor.

Nu reușeam să alung senzația că-mi scapă ceva. Pe de altă parte, activitatea de profiler garanta că voi simți mereu că-mi scapă ceva, tocmai până la soluționarea cazului. Până când omorurile *încetau* – și nu doar timp de o zi sau două sau trei.

Ci definitiv.

Sunetul apei care lovea laturile căzii era ritmic și liniștitor. Am pășit sub duș, lăsându-l să-mi acopere gândurile. *Inspiră. Expiră.* M-am întors, arcuindu-mi gâtul și lăsând apa să-mi înmoaie părul și să-mi șiroiască pe față.

Câteva minute fericite, mintea mea a tăcut – dar niciodată nu păstra tăcerea multă vreme.

21 iunie. Acolo se îndrepta creierul meu când nu-l forțam să se gândească la o anumită problemă. *Cabina mamei. Sânge pe mâini. Sânge pe pereți.*

Dansează până-ți trece, Cassie!

Puteam să-mi separ preocupările în compartimente distincte. Puteam să-mi distrag atenția de la gândurile nedorite. Puteam să mă concentrez asupra cazului actual, în pofida oricăror alte probleme – dar amintirile și temerile și convingerea apăsătoare legată de scheletul așezat în mormântul acela săpat sub drumul nepietruit mă așteptau neîncetat, ascunse chiar sub suprafață.

Visele mele erau o dovadă elocventă.

21 iunie, m-am gândit din nou. Mi-am amintit cum stătusem în fața calendarelor desenate de Sloane, atingând data cu degetele. *Nicio dată*

Fibonacci în iunie.

Și totuși mintea mea revenea iar și iar acolo. *21 iunie.*

De ce mă gândeam la asta? Nu la mama – n-aveam nevoie de cunoștințele mele cu privire la psihicul uman ca să-mi dau seama de asta –, ci la dată. M-am închipuit în fața calendarului, parcurgându-l lună cu lună. *Câteva în aprilie, doar două în mai. Niciuna în iunie.*

Mi s-a oprit respirația în gât. Mâna mi-a țâșnit de la sine și a oprit dușul. Am ieșit din cadă și abia mi-am amintit să-mi înfășor un prosop în jurul trupului înainte să mă întorc în dormitor.

M-am dus la peretele cu obiectele colorate – aranjate de la mic la mare – pe polița de sticlă. Am sărit cu privirea peste foile prinse de Sloane pentru ianuarie, februarie, martie și aprilie.

Două date în mai.

— 5 mai, am zis cu voce tare și tot trupul mi s-a încordat. Și 8 mai.

Șase ani, în mai, îmi spusese Judd. Dar nu-mi spusese doar atât. Îmi spusese și data când fusese omorâtă Scarlett. 8 mai.

Nu-mi amintesc să fi intrat în bucătărie, dar acolo m-am trezit deodată, cu tot cu prosop, împrăștiind apă pe podea.

Privirea lui Michael a zburat spre fața mea. Dean a încremenit. Până și Lia a părut să înțeleagă că nu e momentul să facă comentarii despre ținuta mea sumară.

— Judd, am spus.

— Ești bine, Cassie?

Stătea așezat lângă dulapul cu blat, rezolvând cuvinte încrucișate.

Nu mi-a trecut prin minte decât că răspunsul trebuie să fie *nu*. Când aveam să-l întreb, Judd trebuia să spună *nu*.

— AN-ul care a omorât-o pe Scarlett, am început. Nightshade. Câți oameni a omorât?

Ca prin ceață, mi-am dat seama că întrebării mele nu i se putea răspunde cu *da* sau *nu*.

Chipul lui Judd a tresărit, doar o clipă. Am crezut că va refuza să răspundă, dar n-a fost așa.

— Din câte știm, a spus răgușit, a omorât nouă.

TU

Orice poate fi numărat. Totul, în afară de infinitatea adevărată, are un sfârșit.

Neavând cuțitul în mână, nu poți decât să urmărești ușor modelul pe suprafața tricoului. Simți tăieturile de dedesubt, simți promisiunea pe care ți-ai gravat-o pe propria piele.

De jur-împrejur. De sus în jos. De la stânga la dreapta.

Șapte plus doi fac nouă.

Nouă e numărul. Și destinul tău a fost mereu să devii Nouă.

CAPITOLUL 39

Ucigașii în serie nu se opresc, pur și simplu.

Agenta Sterling îmi spusese asta. Atunci am înțeles că se gândește la AN-ul care o omorâse pe Scarlett Hawkins.

Doar că nu înțelesesem că Scarlett a fost cea de-a noua victimă a lui.

În timp ce Judd stătea nemișcat, uitându-se la mine și prin mine, creierul meu a regurgitat tot ce auzisem din întâmplare despre moartea fiicei lui. Briggs și Sterling fuseseră desemnați să se ocupe de cazul Nightshade la scurt timp după ce-l arestaseră pe tatăl lui Dean. Îl vânaseră pe ucigaș fără odihnă. Și, drept răzbunare, ucigașul îi atacase la rândul lui.

Le omorâse prietena, o membră a echipei lor – care n-ar fi trebuit să ajungă niciodată pe linia de bătaie –, în propriul ei laborator.

Nu l-au prins. Nu puteam împiedica cuvintele să mi se repete iar și iar în minte. *Iar ucigașii în serie nu se opresc, pur și simplu.*

New York, cu unsprezece ani în urmă.

Washington, DC, cu cinci ani și jumătate în urmă.

Și acum Vegas.

Dean a venit lângă Judd. Niciunul dintre ei nu era vorbăreț. În posturile lor vedeam ecouri ale bărbatului care-și pierduse fiica și ale băiatului de doisprezece ani pentru salvarea căruia acel bărbat își pusese durerea la o parte.

— Trebuie să căutăm datele celorlalte crime ale lui Nightshade, a spus Dean, dar nu pentru a-l consola.

Judd nu era o persoană pe care o consolezi.

Nu vrei consolare. Niciodată n-ai vrut așa ceva. Îl vrei pe omul care ți-a omorât fiica, îi vrei moartea.

Îl înțelegeam, mai bine decât mulți alți oameni.

— Nu e nevoie să căutăm nimic, a spus el cu încordare. Știu datele.

Bărbia i-a tremurat ușor și buzele i s-au răsucit spre interior, lipindu-i-se de dinți.

— 4 martie. 5 martie. 21 martie, a spus și în tonul lui l-am auzit pe pușcașul marin, ca și când ar fi citit o listă cu numele camarazilor căzuți la datorie. 2 aprilie. 4 aprilie.

— Oprește-te.

Sloane s-a apropiat și l-a luat de mână.

— Judd, a spus, arătându-și sufletul prin ochi, poți să te oprești.

Dar n-a putut.

— 5 aprilie. 23 aprilie. 5 mai.

A înghițit în sec și, deși și-a încordat chipul, i-am observat strălucirea lacrimilor din ochi.

— 8 mai.

Mușchii brațelor i s-au încleștat. Preț de o clipă, am crezut că o va respinge pe Sloane, dar degetele i s-au strâns în jurul mâinii ei.

— Datele se potrivesc? a întrebat-o.

Sloane a dat din cap și, începând să dea din cap, nu s-a mai putut opri.

— Aș fi vrut să nu se potrivească, a spus înfocată. Aș vrea să nu fi observat modelul niciodată. Aș vrea...

— Nu, i-a spus Judd răspicat. Niciodată să nu-ți ceri scuze pentru ceea ce ești.

Cu blândețe, i-a dus mâna înapoi lângă șold. Apoi a privit în jur, uitându-se pe rând la fiecare dintre noi.

— Eu ar trebui să-i anunț pe Ronnie și Briggs, a spus. Și ar trebui s-o fac în persoană.

— Du-te! a răspuns Lia înaintea mea. N-o să pățim nimic.

Rareori vorbea atât de succint. Expresia de pe chipul ei mi-a amintit că Judd îi purta de grijă încă de la treisprezece ani.

— Nu vreau să vă băgați nasul în dosarul Nightshade, a spus el, cu ochii la ea, dar a fost clar că ni se adresa tuturor. Știu cum funcționați. Știu că-n secunda în care voi ieși pe ușă, veți vrea s-o puneți pe Sloane să obțină toate detaliile, ca să vă puteți arunca cu capul înainte, dar aici trag linia.

Ne-a privit încruntat pe fiecare.

— Dacă vă apropiați de dosarul acela fără încuviințarea mea, o să vă urc în următorul avion spre Quantico, indiferent ce s-ar alege de anchetă.

Nimeni din cameră nu credea că Judd face amenințări goale. Mâncarea comandată a sosit după cincisprezece minute de la plecarea lui. Niciunul dintre noi nu s-a atins de ea.

— Judd a avut dreptate, a spus Michael, rupând tăcerea care se lăsase în urma lui. E prea devreme pentru șampanie.

S-a dus la bar și a scos o sticlă de whisky. A luat cinci pahare.

— Chiar crezi că e momentul potrivit să bem? l-a întrebat Dean.

Michael l-a fixat cu privirea.

— Redding, cred că situația actuală e definiția întruchipată a

„momentului potrivit să bem”.

S-a întors spre ceilalți. Am clătinat din cap. Lia a ridicat două degete.

— Sloane? a întrebat Michael.

Faptul că-i raționaliza consumul de cafea, dar îi oferea băuturi spirtoase fără să clipească, spunea multe despre personalitatea lui.

— În Alaska, e faptă penală să le dai de băut alcool elanilor.

— Bănuiesc că răspunsul e *nu*, a spus Michael.

— În America, i-a atras atenția Dean, e faptă penală să bei înaintea vârstei legale.

Lia și Michael l-au ignorat. Îl cunoșteam suficient pe Dean încât să-mi dau seama că mintea nu prea îi stătea la sticla de whisky. Se gândea la Judd.

La fel și eu.

În absența detaliilor, puteam doar să schițez conturul sumar al profilului AN-ului care-i omorâse fiica. *Agenții FBI te-au vânat fără odihnă. I-ai atacat personal.* Asta îmi spunea că avem de-a face cu cineva care nu știa ce e frica, cineva care trăia cu țelul de a băga frica în alții. Cineva pentru care crima era un joc. Cineva căruia îi plăcea să câștige. Era mai probabil să fie un bărbat decât o femeie, deși numele *Nightshade*^{4} sugera că arma preferată a criminalului fusese otrava, care era asociată mai curând cu femeile.

Nereușind să mai fac niciun pas înainte, am făcut unul în spate și am privit ecuația din capătul opus. Cunoșteam foarte puține despre Nightshade, dar știam câteva lucruri despre fiica lui Judd. Cu luni în urmă, agenta Sterling îmi spusese o poveste. Fuseserăm luate captive și ea îmi relatase că, în copilărie, prietena ei cea mai bună, Scarlett, născocea tot felul de situații ipotetice, absurd de periculoase, și se străduia să găsească soluții pentru a scăpa din toate. *Ai fost îngropată de vie într-un coșciug de sticlă, cu o cobră adormită așezată pe piept*, spusese cândva. *Cum procedezi?*

Cu altă ocazie, Judd îmi lăsase să înțeleg că la un moment dat, în anii școlari, Scarlett o convinsese pe tânăra Veronica Sterling s-o însoțească într-o „expediție științifică” care presupunea o mică (sau nu foarte mică) escaladare a unui versant abrupt.

Erai neînfricată, amuzantă și prea încăpățânată încât să poți fi înduplecată să renunți la vreo idee după ce ți-o băgai în cap, mi-am zis, citind printre rândurile informațiilor pe care le știam. La maturitate ajunsese să lucreze în laboratoarele FBI-ului. *Ai lucrat la ancheta Nightshade? De aceea erai în laborator în seara aceea?* M-am gândit la modul în care

mintea lui Sloane se agăța de câte un puzzle și refuza să-i dea drumul până nu rezolva calculele. *Așa erai și tu?*

Fără să citesc dosarul, nu puteam ști sigur. *Ți-ai văzut ucigașul, Scarlett? S-a uitat la tine cum mori? Întrebările veneau una după alta. S-a întâmpilat repede sau încet? Ai strigat după ajutor? Te-ai gândit la cobre și sicrie de sticlă? La Sterling și Briggs și Judd?*

O bătaie în ușă m-a smuls din gânduri. M-am cutremurat. Ca un copil care spune *Bloody Mary*, cu ochii într-o oglindă^{5}, o parte din mine simțea că poate chemasem monstrul la mine prin simplul fapt că-i rostisem numele.

Dean s-a ridicat și s-a dus la ușă, urmat îndeaproape de Michael și de Lia. A privit prin vizor.

— Ce vrei?

N-am înțeles cine e de cealaltă parte a ușii, dar Dean nu prea era prietenos.

— V-am adus ceva.

Vocea era ușor înăbușită de ușă, dar am recunoscut-o oricum.

— Aaron?

Sloane a venit lângă Dean. Preț de o fracțiune de secundă, s-a luminat la față. Am observat momentul precis în care și-a amintit că poate fratele ei vitreg nu e atât de diferit de tatăl lor.

— Sloane, i-a vorbit atunci Aaron, fără să i se mai adreseze lui Dean. Știu ce faci pentru FBI. Mi-a spus tata.

Nu aveam încredere în tatăl lui – motiv pentru care îmi era foarte greu să am încredere în Aaron.

— Nu-mi place, a continuat el. Nu e genul de viață pe care mi-o doresc pentru tine. N-aș fi vrut să purtăm o asemenea conversație. Dar trebuie să las ceva pentru FBI.

Privirea lui Dean a fugit spre Lia, care a încuviințat din cap. Aaron spunea adevărul.

— Atunci lasă ce ai de lăsat poliției! i-a strigat Dean, hotărât să nu-i deschidă ușa.

— Tatăl meu are poliția în buzunar, a spus Aaron, coborând vocea, astfel încât mi-a fost greu să-l aud. Și vrea să-l bage pe Beau Donovan la pușcărie.

Auzind numele lui Beau, am făcut un pas în față. Ceea ce spunea Aaron se potrivea cu ceea ce pomenise agentul Briggs despre sus-pușii care voiau să găsească o soluție convenabilă pentru mica lor problemă cu ucigașul în serie.

— Vă rog, a insistat Aaron. Cu cât stau mai mult pe hol, cu atât cresc șansele ca cineva să mă surprindă prin camerele de supraveghere, caz în care am avea probleme mai mari decât faptul că nu aveți încredere în mine.

Dean s-a dus în bucătărie. A deschis un sertar, apoi încă unul. După câteva momente, s-a întors la ușa de intrare.

Cu un cuțit de măcelar.

CAPITOLUL 40

Dean a deschis ușa. Aaron a intrat, a pus ochii pe cuțitul lui Dean și a lăsat ușa să se închidă în spatele său.

— Apreciez faptul că cineva îi poartă de grijă lui Sloane, i-a spus. Pe de altă parte, mă văd obligat să-ți atrag atenția că un asemenea cuțit nu prea te-ar ajuta dacă persoana aflată de cealaltă parte a ușii ar avea un pistol.

Nu tot ce sclipește e aur, m-am gândit, înțelegând avertismentul ascuns în cuvintele lui Aaron. Ești obișnuit să fii înconjurat de oameni înarmați. Ai crescut într-o lume periculoasă și sclipitoare.

Dean l-a fixat pe fratele vitreg al lui Sloane cu o privire rece.

— S-ar putea să te surprind.

Aaron probabil că a văzut ceva în expresia lui care i-a stârnit fiori pe șira spinării.

— Nu sunt înarmat, l-a asigurat pe Dean, și n-am venit să fac rău nimănui. Ai încredere.

— Dean al nostru nu prea e un tip încrezător, a spus Michael liniștit. Probabil că i se trage de la faptul că a fost crescut de un ucigaș în serie psihotic, pasionat de cuțite.

I-a adresat lui Aaron un zâmbet tăios.

— Chiar te rog, intră!

Aaron s-a întors spre Lia.

— Tu ești cea care detectează minciuni? a întrebat.

— Cine? a întrebat ea. Eu?

— Nu sunt înarmat, a repetat Aaron, privind-o drept în ochi. Și n-am venit să fac rău nimănui.

Fără niciun alt cuvânt, s-a așezat în camera de zi. Dean a luat loc în fața lui. Eu am rămas în picioare.

— După cum sunt convins că știți, a început Aaron să spună, eu și Beau Donovan am avut un conflict aseară.

Dezastrul care se iscase la spectacolul lui Tory, în spatele scenei, parcă s-ar fi întâmplat cu o viață în urmă – și, având în vedere ce aflaserăm între timp, părea dureros de neînsemnat.

— Ai venit la spectacolul lui Tory cu altă fată, a spus Sloane, vorbind fără să se uite la Aaron, ci privind geamul din spatele lui – spre harta, calculele ei și spirala lui Fibonacci. Tory e ca o soră pentru Beau. Suspectez

că un procent însemnat dintre cei din categoria lui demografică ar fi reacționat în mod asemănător în astfel de circumstanțe.

Apoi, ca și când n-ar fi fost suficient de clar, a explicat mai departe:

— După calculele mele, probabilitatea e de 97,6% că meritai să primești un pumn în nas.

Aaron și-a arcuit discret buzele în sus.

— Am auzit că te pricepi la numere.

N-am sesizat nicio urmă de critică în tonul lui. După expresia lui Michael, nici el nu observase așa ceva. Mi-am amintit cum Sloane spusese că vrea ca Aaron s-o placă.

L-am privit atent. *Chiar o plăci. Vrei s-o cunoști mai bine.*

— Ce-ar fi să vorbim despre acest *ceva* fabulos pe care vrei să-l dăm agenților FBI? a propus Lia, apropiindu-se și așezându-se pe brațul fotoliului lui Dean.

Nu-i plăceau străinii și nu avea încredere în ei – în niciun caz când venea vorba de siguranța lui Sloane.

Aaron și-a băgat mâna în buzunar și a scos o carcasă transparentă. Înăuntru era un DVD.

— Înregistrarea unei camere de supraveghere, a spus. Luată de la o casă de amanet aflată vizavi de locul în care a fost atacat Victor McKinney.

Tăcerea Liei a părut să confirme că DVD-ul era într-adevăr ceea ce susținea Aaron.

— Victor era șeful serviciului nostru de pază, a continuat Aaron. Din punctul lui de vedere – și al tatălui meu –, Beau Donovan reprezenta un pericol.

Beau îl atacase pe Aaron. Nu-i provocase nicio rană gravă, dar, din perspectiva unui bărbat precum Grayson Shaw, mă îndoiam că aspectul acesta avea importanță. Dacă pe Sloane nu o considera nimic mai mult decât un bun care-l încurca, fiul lui legitim probabil că nu era doar ceva ce-i aparținea, ci o prelungire a propriei persoane.

Mai văzusem tipul ăsta de relație – între Dean și tatăl lui.

— Dacă veți urmări filmarea, veți vedea că Victor e cel care l-a urmărit pe Beau, nu invers. Victor e cel care l-a trântit de perete. Și Victor, a continuat, silindu-se să termine ideea, e cel care a scos un pistol și i l-a pus lui Beau la tâmplă.

Dean a procesat informația într-o clipită.

— Șeful serviciului vostru de pază nu intenționa să apese pe trăgaci.

Aaron s-a aplecat în față.

— Beau nu știa asta.

Tatălui lui Sloane îi plăcea să dea ordine și ultimatumuri. De aici până la amenințări mai era un singur pas. Beau nu era o persoană care să reacționeze bine la amenințări. Era coleric. În clipa în care văzuse pistolul, probabil că ripostase.

— A apucat o cărămidă desprinsă din perete, a spus Aaron.

Un obiect contondent.

— Autoapărare, am spus cu voce tare.

Dacă Victor McKinney îl amenințase pe Beau cu un pistol, atunci era vorba în mod evident despre un caz de autoapărare. Și, dacă Aaron sesizase legătura dintre arestarea lui Beau și sarcina primită de șeful serviciului de pază de la Majesty, atunci era foarte probabil că o observase și Grayson Shaw.

— Cum a putut tatăl tău să-l facă țap ispășitor pe Beau pentru primele patru crime? am întrebat. Nu-i pasă că ucigașul în serie încă umblă liber?

— Vrei să știi părerea mea? a răspuns Aaron. Tata crede că el și FBI-ul l-au speriat și l-au alungat pe criminalul inițial. Nu-i stă în obicei să caute la dinți caii de dar. În clipa de față e garantat că Beau Donovan n-o să mai pună mâna pe mine niciodată și nimeni nu se întreabă de ce l-a căutat șeful serviciului de pază de la Majesty.

— De ce ne-ai adus informațiile astea? a întrebat Lia. Tăticul tău drag n-o să fie încântat.

— Rareori e încântat.

Aaron s-a ridicat, ignorând cuvintele Liei de parcă n-ar fi însemnat nimic – fapt care, evident, mi-a dovedit că ele înseamnă mai mult decât ar fi admis vreodată.

Ești copilul de aur. Primul născut. Moștenitorul.

M-am uitat la el câteva momente și mintea mea a unit piesele puzzle-ului. *Nu te răzvrățești împotriva tatălui tău fără motiv.*

— Tory, am spus. Ai făcut-o de dragul lui Tory.

N-a răspuns, dar Michael i-a tradus expresia.

— Da, a spus, parcă impresionat de emoția profundă pe care a citit-o pe chipul lui Aaron. Așa e.

I-am citit printre cuvinte, privindu-l în ochi pe fratele lui Sloane. *O iubești.* Descoperirea mi s-a așezat ca o piatră în adâncul stomacului.

Lui Aaron i-a vibrat telefonul. A coborât privirea, nemaifiind nevoit să

admită că riscase furia tatălui său ca să-l salveze pe Beau pentru că era fratele lui Tory.

— Vrem să știm ce scrie în mesajul ăla? a întrebat Sloane. Aaron a ridicat ochii, întâlnind privirea surorii sale.

— Depinde ce părere ați avea despre faptul că bărbatul pe care Beau l-a băgat în comă s-a trezit.

CAPITOLUL 41

Aaron a plecat. Nu ne-a luat mult timp să confirmăm ce ne spusese. Victor McKinney – șeful serviciului de pază al hotelului Majesty și victima noastră cea mai recentă – se trezise. Briggs și Sterling erau în drum spre spital, ca să-l interogheze, înarmați cu acuzațiile lui Aaron. Am văzut filmul, care a prezentat evenimentele exact așa cum le descriesese el, și l-am trimis mai departe agenților. Când vor vorbi cu șeful pazei de la Majesty, vor avea niște întrebări formulate special pentru el.

După jumătate de oră mi-a sunat telefonul. A fost cât pe ce să răspund din reflex, așteptându-mă să fie Sterling sau Briggs, dar în ultima clipă, am văzut numele apelantului.

Tata.

Deodată, am redevenit fetița de doisprezece ani care traversa holul spre cabina mamei. *N-o deschide! Nu te duce acolo!*

Știam ce vrea să-mi spună tata.

Știam că, după deschiderea ușii, totul s-ar fi schimbat definitiv.

Am respins apelul.

— Aia nu-i o față de Cassie fericită, a observat Michael.

— Bea-ți whiskyul, i-am spus.

Sloane a ridicat mâna, ca o elevă care așteaptă să fie ascultată la ore.

— Cred că acum aș vrea să beau și eu puțin whisky, a spus.

— În primul rând, i-a răspuns Michael cu toată seriozitatea, trebuie să mă asigur că nu ai de gând să i-l dai de băut unui elan.

— Glumește, a spus Dean, înainte ca Sloane să ne spună probabilitatea exactă de a întâlni un elan într-un cazinou din Las Vegas. Și nimeni nu mai bea whisky.

Dean s-a dus la dulap și a luat blocnotesul pe care făcusem notițe mai devreme. A privit ultimele trei nume rămase.

Profesorul. Thomas Wesley. Tatăl lui Sloane.

M-am apropiat și i-am privit peste umăr, la listă. *Concentrează-te la problema asta, Cassie. La numele astea, la ancheta asta.*

Nu la apelul primit. Nu la răspunsul pe care-l știam deja.

— Acum unsprezece ani, am spus, adresându-mă AN-ului cu voce tare și alungându-mi orice altă preocupare din minte, ai tăiat gâtul a nouă persoane într-un interval de patru luni, din august până în ianuarie.

— Acum cinci ani, a răspuns Dean, am ucis din nou. De data asta, cu otravă.

Schimbarea metodei fusese mereu unul dintre aspectele cele mai derutante ale crimelor din Vegas. Majoritatea criminalilor aveau o singură metodă preferată de a ucide – sau, dacă nu o tehnică sau o armă preferată, atunci măcar un tip preferat de crimă din punct de vedere *emoțional*. Cu otrava se ucidea fără contact fizic – nu diferea prea mult de organizarea unui accident prin care să se înece o tânără. Pe de altă parte, tăierea gâtului cuiva se apropia mai mult de înfigerea unei săgeți în pieptul unui bătrân. Niciuna dintre metodele acestea nu era atât de dureroasă precum, să spunem, arderea de viu.

— Ultima dată când am avut de-a face cu un AN care se schimba atât de mult între omoruri, am spus încet, amintindu-mi cazul rezolvat în care fusese implicat tatăl lui Dean, am descoperit că există mai mulți făptași.

Dean și-a încleștat maxilarul, dar, când mi-am așezat mâna pe umărul lui, s-a relaxat sub atingerea mea.

— „Îmi trebuie nouă”, a spus după un moment. *Mie* îmi trebuie, nu *nouă* ne trebuie.

Oricât de diferite erau cele patru crime pe care le anchetam în Vegas, *ceva* legat de ele părea la fel. Nu doar numerele de pe încheieturi, nu doar locurile sau datele, ci și meticulozitatea abordării, dorința compulsivă de a transmite un mesaj cu fiecare omor.

Nu mi se părea opera colectivă a mai multor AN – doar dacă nu cumva unul dintre ei era arhitectul întregului plan.

Vrei să ți se recunoască meritele. Vrei să fii auzit.

Se vedea pe fiecare încheietură, în mesajul pe care AN-ul îl cioplise pe săgeată, în cel pe care o persoană nevinovată fusese îndemnată să-l comunice prin intermediul hipnozei. *Nu vrei să fii oprit. Dar vrei – foarte mult – să fii văzut. Vrei să devii o legendă. Vrei ca întreaga lume să știe ce ai făcut. Vrei să devii un zeu printre oameni.*

Și pentru asta, îți trebuie nouă.

— De ce nouă? am întrebat. Ce se întâmplă după a noua crimă?

Dean a dat glas celei mai importante laturi a întrebării.

— De ce să se oprească?

De ce se oprișe cu unsprezece ani în urmă? De ce se oprișe după ce o omorâse pe Scarlett Hawkins?

— Trebuie să văd dosarul, i-am spus lui Dean.

— Știi că nu putem.

— Nu pe al lui Scarlett. Pe al celuilalt caz descoperit de Sloane. Acela din New York.

Sloane era așezată lângă măsuța de cafea, ținând în mână DVD-ul primit de la Aaron. Îl pusese înapoi în carcasă și-l privea fix. Am înțeles instinctiv că se gândește la Tory și la ceea ce făcuse Aaron pentru ea.

Se gândea – *spera* în mod dureros – că poate totuși nu e ca tatăl lor.

— Sloane, am spus, poți să spargi baza de date a FBI-ului și să obții dosarul cazului din New York?

Având o memorie impecabilă, nu prea a înțeles ce rost are să spargă din nou un dosar pe care-l citise deja, dar mi-a făcut pe plac și a lăsat DVD-ul deoparte. Degetele i-au zburat pe tastatură. După câteva secunde s-a oprit, apoi a lovit câteva taste, apoi s-a oprit din nou.

— Ce e? am întrebat.

— Programul pe care l-am scris mai devreme, a spus ea. Și-a terminat căutarea.

— Să ghicesc, a intervenit Lia. A găsit cazul Nightshade, în preajma căruia, sub amenințarea surghiunului, nu avem voie nici să respirăm.

— Da, a răspuns Sloane, așa e.

Lia și-a înclinat capul într-o parte.

— De ce am senzația că răspunsul tău nu-i întru totul adevărat?

— Pentru că, a spus Sloane, întorcând laptopul ca să putem vedea și noi ecranul, nu e singurul caz pe care l-a găsit.

CAPITOLUL 42

Căutarea lui Sloane nu indicase un singur caz. Nici două. Nici trei.

— Câte sunt? am întrebat, cu gâtul uscat.

— Se întind înapoi în timp până-n anii 1950, a răspuns Sloane. Peste zece. Toate sunt omoruri în serie, niciunul nu a fost rezolvat.

M-am rezemat de dulapul cu blat, încleștându-mi mâinile pe marginea lui.

— Nouă crime de fiecare dată?

— Am scris programul astfel încât să găsească orice caz cu mai mult de șase omoruri, a spus Sloane. Cu gândul că poate unele victime n-au fost găsite sau n-au fost atribuite aceluiași AN.

— Dar toate victimele din fiecare caz au fost omorâte în una dintre cele douăzeci și șapte de date Fibonacci pe care le-ai identificat, a spus Dean.

Sloane a dat din cap. Fără să mai aștepte întrebări, a început să frunzărească dosarele.

— Au fost comise pe toată întinderea țării, ne-a anunțat. Trei în Europa. Înjunghieri, băți până la moarte, otrăviri, incendieri – apar pe toată harta.

— Îmi trebuie poze, am spus. Oricâte reușești să obții, din orice dosar în afară de cel al cazului Nightshade.

Judd ne interzisese să ne apropiem de el. Dar de celelalte...

Atâtea victime! Atâtea familii!

Trebuia să fac ceva. Indiferent ce aș fi făcut, n-ar fi fost de ajuns.

— Atât de multe cazuri, i-am spus lui Dean, petrecute cu atât de mult timp în urmă...

— Știu.

Mi-a întâlnit privirea. Tatăl lui Dean era unul dintre cei mai prolifici ucigași în serie ai vremurilor noastre. Dar crimele acestea îl depășeau de departe.

Peste tot în lume, pe parcursul ultimilor șaiszeci de ani... Probabilitatea că aveam de-a face cu un singur AN se micșora clipă după clipă.

— Cât de bun e programul? a întrebat-o Lia pe Sloane.

— Ne arată doar dosarele care se încadrează în parametri, a răspuns ea cu un aer ușor jignit.

— Nu, a spus Lia. Ce randament are? a precizat Lia, cu toți mușchii feței încordați. Câte cazuri îi scapă?

Numerele mint, am înțeles, urmărindu-i firul gândurilor. Dumnezeu!

Sloane a închis ochii și a început să dea repede din buze, făcând calculele.

— Luând în considerare numărul bazelor de date la care n-am acces, probabilitatea ca evidențele vechi să fi fost digitalizate, aportul FBI-ului la anchetarea crimelor în serie de-a lungul anilor... a înșiruit, legănându-se ușor în fotoliu. Jumătate, a spus. În cel mai bun caz, am găsit în jur de jumătate dintre cazurile survenite din 1950 până astăzi.

Zece cazuri fuseseră de neconceput. Dar de două ori mai multe? *Nu se poate.*

— Câte? am întrebat. Câte victime în total?

— Cel puțin? a șoptit Sloane. O sută optzeci și nouă.

O sută optzeci și nouă de cadavre. O sută optzeci și nouă de vieți furate. O sută optzeci și nouă de familii care suferiseră pierderi precum a mea. În același *mod* ca mine.

O sută optzeci și nouă de familii care nu au primit niciodată răspunsuri.

Dean a sunat-o pe agenta Sterling. N-am putut să nu-mi amintesc expresia care-i apăruse lui Judd pe chip când vorbise despre uciderea lui Scarlett. N-am putut să nu mă gândesc la mama, la sângele de pe pereții cabinei și la nopțile pe care le petrecusem așteptând să mă sune polițiștii. Nu m-au sunat. Am așteptat și nu m-au sunat – și, când în sfârșit au făcut-o, nu a fost cu nimic mai bine. Zilele care au trecut de la descoperirea cadavrului... nu au fost cu nimic mai bune.

O sută optzeci și nouă.

Era prea mult.

Nu pot s-o fac.

O făceam oricum, pentru că asta era răspunderea pe care mi-o asumasem. Asta făceau profilerii. Mergeam înainte, în ciuda ororilor. Ne cufundam printre ele iar și iar și iar. Aceeași parte din mine care-mi permitea să pun deoparte cazul mamei, într-un compartiment separat, mă va ajuta să merg înainte, iar aceeași parte care nu reușea întotdeauna să le țină piept amintirilor îmi garanta că voi suferi în consecință.

Realizarea profilurilor venea cu un preț.

Dar eram hotărâtă să-l plătesc iar și iar și iar, pentru ca măcar un singur copil să nu se întoarcă acasă și să găsească sânge pe pereți.

Imprimanta din apartament aproape că a rămas fără tuș după ce a printat fotografiile cadavrelor – și erau doar acelea din dosarele pe care Sloane reușise să le acceseze în întregime.

Urmărind evoluția în timp, au devenit clare anumite lucruri. *Bătrâni și tineri, bărbați și femei.* Victimele erau de toate tipurile. Singura categorie care lipsea era cea a copiilor.

Fără copii. Am vrut să mă agăț de asta, dar n-am putut.

Următorul aspect care s-a cristalizat în ochii mei de profiler a fost faptul că unele seturi de victime erau mai omogene decât altele. Un caz implica doar femei cu părul lung și blond; altul prezenta indicii clare cu privire la faptul că omorurile fuseseră întâmplătoare, fără selectarea prealabilă a victimelor după vreun criteriu anume.

— Ucigași diferiți.

Dean nu cerceta pozele înșiruite nici de treizeci de secunde când a rostit cuvintele.

— Și nu e vorba doar de schimbări apărute după intervale lungi de timp. Până și cazurile care s-au succedat la intervale scurte prezintă semnături cu totul diferite.

Pentru unii dintre voi, selectarea victimelor a fost esențială. Pentru alții, țintele au fost irelevante.

Unsprezece cazuri. Unsprezece ucigași diferiți. *Nightshade nu i-a omorât pe oamenii aceia din New York.* Privit în contextul modelului mai amplu, cazul respectiv devenea mai ușor de înțeles. *Nouă victime, ucise pe date Fibonacci.* Restul – toate semnele care ne indicau firea ucigașului – varia. Parcă aș fi privit o frază scrisă iar și iar de unsprezece persoane diferite. *Scrisul diferă, cuvintele sunt aceleași.*

Atunci ce concluzie trebuia să tragem în privința ucigașului din Vegas?

— Șapte metode diferite de a comite crimele, a spus Sloane, rupându-mi firul gândurilor.

I-am urmat exemplul și le-am numărat. Victimele dintr-un set fuseseră sugrumate. Ucigașul din New York le tăiase gâturile țintelor sale; mai era unul care folosisese un cuțit, dar preferase să-și înjunghie victimele. Alte două seturi de victime fuseseră străpunse în inimă – unele cu nituri metalice, celelalte cu tot felul de obiecte găsite întâmplător la locul crimei. Victimele din două seturi fuseseră bătute până la moarte. Într-un caz din Paris, victimele fuseseră arse de vii.

Cazul cel mai recent – petrecut cu doar doi ani și jumătate în urmă – era

opera unui AN care intrase cu forța în casele oamenilor și-i înecase în propriile căzi.

Mai erau și victime otrăvite.

Sloane s-a ridicat și a privit fotografiile de sus.

— Cazurile cele mai apropiate în timp s-au succedat după un interval de trei ani.

S-a ghemuit și a început să înlătore unele poze – câte una din fiecare caz pentru care obținuserăm informații. Cu aceeași eficiență cu care organizase obiectele de sticlă de pe polița din camera noastră, a început să le ordoneze, apropiindu-le între ele mai mult pe unele decât pe altele. A făcut semn că-i trebuie hârtie și Michael i-a adus foi.

El ce vede când se uită la fotografiile astea? Gândul m-a lovit pe nepregătite. Se observă vreo emoție pe chipurile morților?

Alături, Sloane scria pe foile de hârtie, notând observații despre cazurile pentru care nu aveam poze. Le-a introdus alături de celelalte, pe podea.

Există un model. Nu era nevoie să-mi spună. Pentru acești criminali – oricât de mulți ar fi fost, indiferent ce ar fi făcut – modelul era totul.

Sloane tot rupea foi din blocnotes. Zgomotul cu care desprindea coală după coală era singurul sunet din cameră. A așezat paginile goale în locurile libere.

— Dacă presupunem un interval de trei ani între fiecare caz și cel imediat următor, a murmurat Sloane, putem obține informațiile care ne lipsesc prin extrapolare.

Trei ani, m-am gândit. Trei e numărul.

— Se repetă, a spus Sloane și s-a dat brusc înapoi, de parcă îi era teamă ca foile să n-o infecteze, de parcă îi era teamă la gândul că o infectaseră deja. După fiecare douăzeci și unu de ani, modelul se repetă. Străpunse, sugrumate, înjunghiate, bătute, otrăvite, înecate, arse de vii.

Când a reluat șirul, a înălțat vocea cu o octavă:

— Străpunse, sugrumate, înjunghiate, bătute, otrăvite, înecate, arse de vii. Străpunse...

Glasul i-a cedat. Michael a prins-o și a ținut-o pe loc, strângând-o în brațe și trăgând-o la piept.

— Sunt aici, a spus.

Nu i-a spus că e în regulă. Știam cu toții că nu e așa.

Dean s-a lăsat pe vine, aplecându-se asupra modelului obținut de Sloane.

— Cassie, a spus.

M-am așezat în genunchi. Dean a atins una dintre poze. *Înecate*. Pornind de acolo, am înțeles de ce mă chemase el, și nu Sloane. *Înecate, arse de vii, străpunse prin inimă...*

Alexandra Ruiz.

Sylvester Wilde.

Eugene Lockhart.

AN-ul nostru avansa în ordine.

CAPITOLUL 43

Îți trebuie nouă, pentru că așa se face. Acestea sunt regulile.

Mi s-a schimbat perspectiva asupra AN-ului din Vegas. *Există o anumită ordine. O respecti.*

Dar nu e suficient să fii un imitator.

Numerele de pe încheieturi, spirala Fibonacci – nimic din toate astea nu apărea în celelalte cazuri descoperite de Sloane. În fiecare dintre cazurile din fața noastră fusese folosită una dintre cele șapte metode.

Tu vrei să le folosești pe toate.

— La ce etapă am ajuns în cadrul ciclului? am întrebat. AN-ul nostru actual se încadrează în el sau îl întrerupe?

— Ultimul caz a avut loc în urmă cu doi ani și jumătate, a spus Sloane. Cu trei ani înainte – cazul Nightshade.

Șase ani în mai, m-am gândit.

— Deci AN-ul a început prea devreme, am spus. În afară de cazul în care ne orientăm după anii calendaristici, situație în care – în principiu – faptele lui se potrivesc cu modelul.

Alexandra Ruiz murise după miezul nopții la petrecerea de Anul Nou. *1 ianuarie. O dată bună pentru începuturi. Pentru planuri ambițioase.*

— Dacă presupunem că AN-ul a început de la capătul ciclului consacrat, a spus Dean, atunci respectivul ciclu începe cu înecatul.

Cele nouă victime din setul cel mai recent muriseră înecate.

— Situația de față nu e un punct culminant, am tradus. Nu e un final grandios. Altfel, ar fi apărut înainte ca ei să reînceapă ciclul.

Ei. Cuvântul mi s-a instalat în minte și a refuzat să plece.

— Cine sunt făptașii? am întrebat, privind fotografiile. De ce au făcut-o?

Sute de victime omorâte de-a lungul mai multor decenii. Ucigași diferiți. Metode diferite.

— Au făcut-o pentru că cineva le-a spus să o facă, a răspuns Lia, reușind să vorbească pe un ton cu desăvârșire plictisit, dar n-a putut să-și ia ochii de la pozele înșiruite pe podea. Pentru că sunt convinși că așa trebuie făcut.

Când aveam nouă ani, am omorât un om.

Am copilărit într-un cult.

Mi-am amintit afirmațiile ei din timpul jocului Două adevăruri și o minciună și deodată mi-am pus problema că – respectând regulile jocului –,

ambele ar fi putut fi adevărate, cu condiția ca presupusa ei dorință de a-l rade pe cap pe Michael să fi fost falsă.

I s-ar fi potrivit să mărturisească adevăruri șocante și să spună în glumă o minciună banală.

Odată ca niciodată, numele tău era Sadie. Nu era momentul să-i fac profilul Liei, dar nu m-am putut abține, așa cum Sloane nu se putuse opri să caute datele Fibonacci. *Cineva îți făcea cadouri când erai cuminte. La treisprezece ani trăiai pe străzi. La un moment dat, înaintea acelei perioade, ai învățat să nu ai încredere în nimeni. Ai învățat să minți.*

Ochii căprui ai lui Dean s-au oprit asupra ei. Întâmplările din trecutul lor comun se simțeau în aer. Preț de o clipă, parcă n-ar mai fi existat nimeni altcineva în cameră.

— Crezi că avem de-a face cu un fel de cult, a spus el.

— Tu ești profilerul, Dean, a răspuns Lia, fără să-și ia ochii de la el. Tu să-mi spui.

Câte un șir de victime la fiecare trei ani, omorâte după metode consacrate, pe date impuse de șirul lui Fibonacci.

Fără îndoială că demersul avea un anumit aspect de ritual.

— Să presupunem că avem de-a face cu un cult, a spus Michael pe un ton degajat, fără să se uite la Lia. Ar însemna că AN-ul nostru e unul dintre membri?

Am cântărit întrebarea în gând. Lia a dat răspunsul.

— Regula numărul unu în orice cult, a spus. Nu vorbești cu străinii.

Vocea îi era ciudat de inexpresivă.

— Nu le spui ceea ce nu sunt destul de binecuvântați să cunoască.

Numerele de pe încheieturi. Spirala Fibonacci. Dacă exista un fel de colectiv care acționa din umbră, atunci reușise să evite descoperirea mai bine de șase decenii – până când cineva îndreptase atenția lui Sloane asupra codului.

Lia nu avea nevoie de experiență cu *acest* cult pentru a înțelege însemnătatea faptului respectiv.

— Mă duc să joc poker, a spus și s-a ridicat, lepădându-și dispoziția anterioară cu ușurința cu care altcineva s-ar fi dezbrăcat de o rochie. Dacă încercați să mă opriți, a continuat, cu un zâmbet atât de sincer, încât aproape că l-am crezut, dacă încercați să mă urmați, voi avea grijă să regretați.

A pornit vioi spre ușă. Dean a dat să se ridice și Lia i-a aruncat o privire grea. Au purtat o conversație mută.

Îl iubea, dar în clipa de față, nu-l voia. Nu voia pe nimeni.

Lia rareori ne arăta firea ei adevărată. Dar adineauri văzuserăm mai mult decât atât. Tonul pustiit, cuvintele pe care le rostise – nu fuseseră doar ale adevăratei Lia. Fuseseră ale fetei de care fugea de ani de zile.

Ale lui Sadie.

— Un cadou de despărțire, a spus Lia în drum spre ieșire, învârtindu-și un deget prin părul negru ca pana corbului, scuturându-se de orice urmă a acelei fete, pentru aceia dintre voi care s-ar putea să priceapă mai greu. Oricine ar fi ucigașul nostru, aş paria pe foarte mulți bani că nu face parte din grup. Dacă ar fi fost așa, cultul l-ar fi supravegheat. Și dacă l-ar fi supravegheat și ar fi aflat că a împărtășit chiar și unul dintre secretele lor?

Lia a ridicat din umeri, întruchiparea indiferenței senine.

— N-ar mai fi fost problema noastră. Ar fi fost deja mort.

TU

Ieși în aerul curat. Pe dinăuntru, zâmbești. Pe dinafară, arăți alt chip lumii. În definitiv, oamenii au anumite așteptări și nu vrei să-i dezamăgești.

Înecul, incendierea, străpungerea bătrânului cu săgeata, sugrumarea lui Camille.

Urmează cuțitul.

Apoi omorârea cuiva în bătaie cu mâinile goale.

Crima prin otrăvire va fi ușoară. Elocventă.

Și apoi ultimele două – la alegerea dealerului. Ar trebui să existe nouă metode. Dacă ai fi fost tu la conducere, chiar ar fi existat.

Trei ori trei ori trei.

Nouă e numărul victimelor. Trei e numărul anilor dintre.

Nouă locuri la masă.

Te oprești în fața intrării în Desert Rose. Evident, nu e terenul tău de vânătoare preferat. Dar e un loc bun de vizitat. Un loc bun din care să vezi ce ai realizat.

Un loc bun în care s-o ungi pe a cincea.

Toate decurg conform planului. Vestea crimelor tale se răspândește. Știi că ei îi monitorizează pe alții cu înclinații asemănătoare. Căutând talente. Și amenințări.

Maestrii vor vedea în sfârșit ce ești de fapt.

Ce ai devenit.

CAPITOLUL 44

Michael a anunțat că se duce după Lia la mai puțin de un minut după plecarea ei.

— Nu te vrea acolo, Townsend, a spus Dean scurt.

Lia nu-l voia nici pe *Dean* acolo. I se rupea inima pentru că nu se putea duce după ea, dar, oricât de protectiv ar fi fost, era dispus să insiste doar până la o limită.

— Din fericire pentru noi, a răspuns Michael liniștit, niciodată n-am întâlnit vreo idee proastă pe care să nu mi-o însușesc imediat ca pe cea mai bună prietenă.

S-a dus în camera lui și, când a ieșit, își punea o jachetă ușoară, arătând întru totul ca un băiat de bani gata.

— O cred pe Lia când spune că o să mă facă să regret că o urmez, i-a spus lui Dean. Dar întâmplarea face că regretele sunt specialitatea mea.

Și-a încheiat și nasturele de sus al jachetei și a ieșit agale pe ușă.

— Michael și Lia au avut relații fizice de nu mai puțin de șapte ori.

Sloane părea să aibă impresia că informația asta ne va ajuta.

Dean și-a încordat ușor maxilarul.

— Lasă, i-am spus. Lia e mai în siguranță cu el decât singură.

Orice a simțit ea când ieșise pe ușă, Michael observase. Și intuiția îmi spunea că-i și împărtășea sentimentul. Dintre noi toți, el și Lia semănau cel mai mult. De aceea se simțiseră atrași unul de celălalt când se alăturaseră inițial programului și de aceea nu reușiseră niciodată să-și mențină relația pe termen lung.

— Te-ai simți mai bine dacă ai ști unde se duc? a întrebat Sloane.

Dean n-a răspuns, dar ea oricum i-a trimis un mesaj Liei. Nu m-am mirat când a primit un răspuns. Lia era cea care-mi spusese că am atins cota maximă de probleme personale. Nu putea s-o ignore pe Sloane – nu într-un oraș în care ea fusese ignorată de propriile rude aproape toată viața.

— Deci? a întrebat Dean. Unde se duc?

Sloane s-a dus la fereastră și a privit afară – prin spirală.

— La Desert Rose.

Au trecut patruzeci și cinci de minute din clipa în care Michael a ieșit pe ușă până în momentul în care a intrat Judd. Agentă Sterling a venit în urma

lui. Briggs a intrat ultimul. S-a oprit în mijlocul apartamentului, privind hârtiile care acopereau podeaua.

— Explicați!

Nu era niciodată un lucru bun când Briggs apela la ordine formate dintr-un cuvânt.

— Calculele lui Sloane arată că au existat câte nouă victime la fiecare trei ani, pe parcursul unei perioade de cel puțin șaiszeci de ani, cu câte o semnătură diferită asociată fiecărui set, a rezumat Dean situația, pe un ton uimitor de degajat, având în vedere ce spunea. Cazurile sunt răsfirate din punct de vedere geografic, fără să se repete vreo jurisdicție. Metodele folosite pentru comiterea crimelor se schimbă într-o ordine previzibilă, care se potrivește cu primele patru omoruri ale AN-ului nostru. Credem că avem de-a face cu un grup destul de numeros, probabil unit printr-o mentalitate de cult.

— AN-ul nostru nu face parte din cult, am continuat. Grupul respectiv nu-și face reclamă și tocmai asta fac elementele suplimentare ale semnăturii AN-ului nostru – numerele de pe încheieturi, faptul că șirul lui Fibonacci determină nu doar datele pe care au loc crimele, ci și locurile precise.

— E mai bun decât ei.

Sloane nu-i făcea profilul. Afirma ceea ce, în mintea ei, era un fapt evident.

— Oricine poate să ucidă în anumite zile. Asta... a spus, arătând hârtiile aranjate cu grijă pe podea, e o abordare simplistă. Pe când aceea...

S-a întors spre harta de pe geam, spre spirală.

— Calculele, planificarea, precizia cu care evenimentele potrivite s-au petrecut la locurile potrivite la momentele potrivite... sunt perfecte, a încheiat, pe un ton aproape vinovat.

Ești mai bun decât ei. Asta-i ideea.

— Știam că numerele scrise pe încheieturile victimelor sunt mesaje, am spus. Știam că ele contează. Știam că nu urmărește să obțină doar atenția noastră.

Ci mai mult pe a lor.

— Până aici, a spus Judd cu asprime. Ați terminat.

Nu putea să-i ordone lui Sterling să renunțe la anchetă. Nu avea o asemenea autoritate asupra ei. Dar o avea asupra noastră. Lui îi revenea ultimul cuvânt în privința implicării noastre în orice investigație.

— Ați terminat cu toții, a spus, adresându-ni-se mie, lui Dean și lui

Sloane. E hotărârea mea. E dreptul meu. Și spun că am terminat.

— Judd... a spus Sterling cu o voce calmă, deși mi s-a părut că în voce îi aud o notă discretă de disperare.

— Nu, Ronnie! i-a tăiat el vorba și i-a întors spatele, privind geamul mângălit de Sloane, cu tot trupul tensionat precum coarda unui arc. Îl vreau pe Nightshade. Mereu am vrut să pun mâna pe el. Și, dacă există un grup mai numeros care a fost implicat în moartea lui Scarlett, atunci îi vreau și pe membrii lui. Dar nu vreau să risc siguranța niciunuia dintre acești copii.

Ideea de a întoarce spatele investigației îl chinuia, dar era hotărât să nu ezite.

— Ați obținut tot ce vă trebuie de la ei, le-a spus lui Sterling și Briggs. Știți unde va ataca AN-ul. Știți când. Știți cum. Ce mai, știți și de ce.

Chipul i se vedea oglindit vag în geam. Suficient de clar încât să observ cum i-a tremurat mărul lui Adam când a înghițit în sec.

— E hotărârea mea, a repetat Judd. Și spun că dacă vreți să vă mai consultați cu ei despre vreo altă problemă, n-aveți decât s-o ambalați și s-o trimiteți prin curier la Quantico. Plecăm. Astăzi.

Înainte ca cineva să poată răspunde, s-a deschis ușa apartamentului. În prag a apărut Lia, cu o încântare de sine extremă afișată pe chip. Michael era în spatele ei, acoperit cu noroi din cap până-n picioare.

— Ce...? a început să întrebe Briggs, dar imediat s-a oprit. Nu vreau să știu.

Lia a înaintat agale în vestibul.

— N-am ieșit din apartament nicio clipă, a declarat, mințindu-i în față cu o încredere înfiorătoare. Și în niciun caz n-am bătut măr o gașcă de jucători de poker amatori la Desert Rose. În altă ordine de idei, n-am idee de ce Michael e plin de nămol.

O bucată de noroi i-a căzut din păr și a aterizat pe dalele pardoselii.

— Spală-te, i-a spus Judd lui Michael. Și faceți-vă bagajele cu toții.

Fără să aștepte vreun răspuns, ne-a întors spatele și s-a dus în camera lui.

— Decolăm într-o oră.

CAPITOLUL 45

— Sperăm că v-a plăcut șederea la noi, a spus recepționarul, ieșindu-ne în întâmpinare în lobby. Plecarea voastră e oarecum neașteptată.

Tonul său i-a făcut afirmația să pară o întrebare. Care se apropia de un reproș.

— E vorba despre piciorul meu, i-a spus Michael cu chipul lipsit de orice expresie. Șchiopătez. Sunt sigur că mă înțelegeți.

Dintre explicațiile pe care ar fi putut să le dea, aceasta nu explica mai nimic, dar recepționarul era atât de încurcat, încât nu și-a pus întrebări.

— Da, da, desigur, s-a grăbit să spună. Ar rămâne doar să semnați câteva documente, domnule Townsend.

În timp ce Michael rezolva problema hârtiilor, m-am întors și am privit lobbyul. La biroul de recepție din față, zeci de persoane așteptau la rând pentru a se caza. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că, peste trei zile, oricare dintre ei – bărbatul în vârstă, tipul cu bluza cu emblema Universității Duke, mama cu trei copii mici – putea să moară.

Urmează cuțitul. Știam – personal, visceral – ce pagube se pot face cu un cuțit. *N-am terminat*, mi-am spus vehement. *Nu s-a terminat.*

Plecând, aveam senzația că fug. Că-mi admit eșecul. Mă simțeam la fel ca la doisprezece ani, de fiecare dată când poliția îmi pusese câte o întrebare la care nu știam să răspund.

— Scuză-mă, a spus o voce. Sloane?

M-am întors și am dat cu ochii de Tory Howard, îmbrăcată cu ținuta ei obișnuită formată din blugi negri și un tricou fără mâneci. Părea încurcată – așa cum n-o mai văzusem niciodată.

— N-am avut posibilitatea să facem cunoștință aseară, i-a spus lui Sloane. Eu sunt Tory.

Maniera ezitantă, tonul blând al vocii, faptul că știa numele lui Sloane, că-i mințise pe agenții FBI ca să-și ascundă relația cu Aaron – și tu îl iubești, mi-am dat seama. *Nu poți să renunți la iubirea asta, orice ai face.*

— Pleci? a întrebat-o Tory pe Sloane.

— Probabilitatea e de 98,7% că afirmația aceasta să fie adevărată.

— Îmi pare rău că nu poți să mai stai, a spus Tory și, după încă o clipă de ezitare, a adăugat încet: Aaron chiar ar fi vrut să te cunoască mai bine.

— Aaron ți-a vorbit despre mine? a întrebat Sloane, cu vocea

tremurându-i ușor.

— Știam că are o soră vitregă cu care nu s-a întâlnit niciodată, a răspuns Tory. S-a gândit la tine adesea, să știi. Când ai pășit în fața lui aseară, la spectacol, și ți-am văzut ochii...

A tăcut o clipă.

— Am făcut calculele.

— Strict vorbind, n-a fost implicat niciun calcul matematic.

— Ține la tine, a spus Tory.

Am simțit, în adâncul inimii, că i-a fost greu să spună cuvintele acestea, pentru că o parte din ea nu era convinsă că Aaron ține la *ea*.

— A ținut la tine înaintea chiar să fi aflat cine ești.

Sloane a căzut pe gânduri. Și-a încordat buzele, apoi a izbucnit:

— Am ajuns la concluzia că probabilitatea e copleșitor de mare ca relația dintre tine și Aaron să fie de natură intimă și/sau sexuală.

Tory nici n-a clipit. Nu era o persoană care să te lase să-i vezi durerea.

— Când aveam trei ani... a început Sloane, apoi și-a ferit privirea, ca să nu se uite direct în ochii lui Tory. Grayson Shaw a venit la apartamentul mamei mele ca să mă cunoască.

Nu-i era ușor să discute subiectul acesta, dar lui Tory îi era și mai greu s-o asculte.

— Mama m-a îmbrăcat cu o rochiță albă, m-a lăsat în dormitor și mi-a spus că, dacă sunt cuminte, tata o să ne vrea.

Rochița albă, m-am gândit, cu stomacul încleștat și cu inima îndurerată pentru ea. Știam cum se termină povestea asta.

— Nu m-a vrut, a continuat Sloane, fără să explice în amănunt ce se întâmplase în seara respectivă. Și nici mama nu prea l-a mai interesat după aceea.

— Crede-mă, a răspuns Tory cu înverșunare. Am învățat ce înseamnă să te bagi în pat cu bărbații din familia Shaw.

— Nu, a contrazis-o Sloane cu vehemență. Nu asta vreau să spun. Nu mă pricep la asta. Nu mă pricep să vorbesc cu oamenii, dar...

A tras aer în piept.

— Aaron le-a adus dovezi agenților FBI, care au demonstrat că Beau a făcut ce a făcut pentru a se apăra – dovezi pe care nu le-ar fi obținut fără ajutorul lui. Înțeleg că probabilitatea e foarte mare să fi făcut asta de dragul tău. Am crezut că Aaron e ca tatăl lui. Am crezut...

Crezuse că Tory e ca mama ei. Ca ea.

— Aaron se luptă pentru tine, a continuat Sloane cu înflăcărare. Spui că Ține la mine, dar Ține și la tine.

— Beau a scăpat de toate acuzațiile în dimineața asta, a spus Tory într-un final, cu vocea răgușită. Aaron l-a absolvit de orice vină?

Sloane a încuviințat din cap.

Înainte ca Tory să poată răspunde, telefonul mi-a sunat în geantă. M-am gândit să-l ignor sau să resping apelul din nou, dar ce rost avea? Din moment ce fuseserăm retrași din anchetă, nu rămăsese nimic care să-mi distragă atenția. Nu mai aveam unde să fug.

— Bună, am răspuns, întorcând spatele grupului.

— Cassie.

Tata avea un anumit fel de a-mi pronunța numele, ca și când ar fi fost un cuvânt dintr-o limbă străină, cu care se descurca cât de cât, dar pe care n-avea s-o vorbească fluent niciodată.

— Au obținut rezultatele analizelor, am spus, ca să nu fie nevoit s-o facă el. Sângele pe care l-au găsit. E al ei, nu-i așa?

N-a răspuns.

— Cadavrul pe care l-au găsit, am continuat. E al ei.

La celălalt capăt, am auzit cum inspiră precipitat. Cum răsuflă întretăiat.

Așteptând ca tata să-și regăsească vocea pentru a-mi spune ceea ce știam deja, am pornit spre ieșire. Am pășit în lumina soarelui și-n aerul răcoros de ianuarie. În față era o fântână uriașă, de culoarea onixului. M-am oprit la marginea ei și am coborât privirea. Chipul îmi tremura oglindit pe suprafața unduitoare a apei, întunecat și umbros.

— Ea e.

Când tata a spus cuvintele, mi-am dat seama că plânge. *După o femeie pe care abia ai cunoscut-o?* m-am întrebat. *Sau pentru fiica pe care o cunoști la fel de puțin?*

— Nonna vrea să vii acasă, a spus tata. Pot să-mi extind permisia. Să ne ocupăm de înmormântare, s-o îngropăm aici...

— Nu, am spus.

Am auzit pașii mici ai unui copil care s-a apropiat în fugă de marginea fântânii, apărând lângă mine. O fetiță – aceeași pe care o văzusem în ziua aceea la magazinul de dulciuri. Astăzi purta o rochiță violet și avea o floare albă de origami fixată după o ureche.

— Nu, am repetat, smulgându-mi cuvântul din gât. Mă ocup eu. E mama mea.

A mea. Colierul, giulgiul cu care fusese învelită, pereții improșcați cu sânge, amintirile, atât cele bune, cât și cele rele – erau tragedia *mea*, marea întrebare fără răspuns a vieții *mele*.

Eu și mama nu avuseserăm niciodată un cămin, nu rămăseserăm niciodată mult timp într-un singur loc. Dar m-am gândit că i-ar fi plăcut să fie așezată în locul de veci în preajma mea.

Tata nu s-a împotrivit. Nu mă contrazicea niciodată. Am închis telefonul. Lângă mine, fetița își privea bănuțul din mână cu o expresie solemnă. Părul deschis la culoare îi strălucea în lumina soarelui.

— Ți pui o dorință? am întrebat.

S-a uitat la mine o clipă.

— Nu cred în dorințe.

— Laurel!

O femeie pe la douăzeci și cinci de ani a apărut lângă ea. Avea un păr blond-roșcat, legat la spate într-o coadă lejeră. M-a privit neliniștită și a tras-o pe fetiță la ea.

— Ți-ai pus dorința? a întrebat.

N-am auzit răspunsul fetiței. N-am mai auzit nimic, n-am mai recepționat niciun sunet pe lângă cel al apei susurătoare din fântână.

Mama murise. Era moartă de *cinci ani*. Trebuia să simt ceva. Trebuia s-o jelesc și să sufăr și să-mi văd mai departe de viață.

— Hei!

Dean mi-a venit alături. M-a luat de mână. Michael s-a uitat o secundă la fața mea și mi-a așezat mâna pe umăr.

Nu mă mai atinsese – nici măcar o dată – de când îl alesesem pe Dean.

— Plângi, a spus Sloane, oprindu-se brusc în fața noastră. Nu plânge, Cassie.

Nu plâng. Obrajii îmi erau umezi, dar nu simțeam că plâng. Nu simțeam nimic.

— Devii urâtă când plângi, a spus Lia, dându-mi părul de pe față cu blândețe. Hidoasă.

Am râs înăbușit.

Mama a murit. S-a prefăcut în praf și în oase, iar persoana care mi-a răpit-o a și îngropat-o. A îngropat-o învelită în culoarea care-i stătea cel mai bine.

Mi-a furat și posibilitatea asta.

M-am lăsat condusă. Mi-am îngăduit să mă refugiez între Dean și

Michael, Lia și Sloane. Dar când valetii ne-au adus mașinile, n-am putut să nu arunc o privire peste umăr.

Spre fetița roșcată și mama ei. Spre bărbatul care li s-a alăturat și a aruncat și el o monedă în fântână, pentru ca apoi să-și ridice din nou fiica pe umeri.

CAPITOLUL 46

Pista privată de decolare era liberă, exceptând avionul nostru. Stătea în mijlocul ei, așteptând să ne ducă în zbor la loc sigur. *N-am terminat. Nu s-a terminat nimic.* De data asta, obiecția a fost doar o șoaptă în capul meu, înăbușită de uruitul surd din urechi și amorteala care-mi cuprinsese tot trupul.

Agonia gândului că nu știam ce pățise mama – că nu voi reuși niciodată să amuțesc acea ultimă fărâmbă de *poate* – mă chinuise atât de mult timp, încât parcă făcea parte din ființa mea. Acum latura aceea dispăruse. Acum știam. Nu doar intuitiv. Nu doar pe calea deducției.

Știam.

Mă simțeam pustiită, golită pe dinăuntru de incertitudinea care mă părăsise. *M-a iubit mai mult decât orice altceva.* Am încercat să-mi deșept amintirea îmbrățișărilor, a mirosului ei. Dar n-am putut să mă gândesc decât că, într-o zi, Lorelai Hobbes fusese mama mea, o cititoare de minți și cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată, iar a doua zi devenise un simplu cadavru.

Și acum era doar oase.

— Haide, a spus Michael. Ultima persoană care urcă în avion o să aibă inițialele înscrise pe capul lui Dean cu mașina de tuns.

De fiecare dată când simțeam că mă scufund, ei mă trăgeau înapoi la suprafață.

Dean a urcat ultimul. Mergeam în fața lui, încercând, cu fiecare pas, să-mi risipesc ceața din minte. Puteam mai mult – mai mult decât să mă las pradă amorteii și să-mi golesc inima pentru că aflasem ceva ce știam deja.

Știam. M-am forțat să repet cuvântul în gând. *Mereu am știut. Dacă ar fi supraviețuit, s-ar fi întors la mine. Ar fi găsit o cale. Dacă ar fi supraviețuit, nu m-ar fi lăsat singură.*

Când am pornit pe culoar, Lia, Michael și Sloane ocupaseră deja locuri în partea din spate a avionului. Pe primul scaun din stânga mea, am văzut un plic însemnat cu numele lui Judd, scris cu litere cursive și elegante. M-am oprit.

Undeva, sub amorteală și ceață, am simțit ceva.

N-am terminat. Nu s-a terminat nimic.

Am luat plicul.

— Unde-i Judd? am întrebat răgușit.

Dean a privit plicul din mâna mea.

— Vorbește cu pilotul.

Inima mi-a bătut o singură dată în timpul în care Dean s-a întors și s-a repezit spre carlingă.

Nu era scrisul de mână al agentei Sterling. Nici al lui Briggs. Învățasem cu luni în urmă să nu-mi mai spun *nu-i nimic, probabil că nu-i nimic* când mi se ridica părul de pe ceafă.

— Judd.

Vocea lui Dean a răzbit până la mine cu o clipă înainte să mă întorc și eu spre carlingă.

— Avem doar niște probleme cu sistemele electrice, l-a asigurat Judd pe Dean. Le rezolvăm.

N-am terminat. Nu s-a terminat nimic.

I-am întins plicul fără niciun cuvânt. Mâna nu mi-a tremurat. N-am spus nimic. Judd l-a privit o clipă, apoi s-a uitat la mine.

— Era pe scaun.

Dean devenea vocea mea când amuțeam.

Judd a luat plicul. Ne-a întors spatele ca să-l deschidă. După cincisprezece secunde, s-a întors din nou.

— Coborâți din avion.

Vocea îi era joasă, sobră, calmă.

Michael a reacționat de parcă ar fi răcnit. Și-a luat geanta și pe a lui Sloane. A împins-o ușor în fața lui și s-a întors spre Lia. N-a spus nimic – a fost suficient ca ea să-i vadă expresia.

Coborâm din avion. Urcăm în mașina închiriată de Judd. Michael n-a spus nici păs despre faptul că propria mașină i-a rămas în urmă.

— Plicul, a spus Dean când am ieșit de pe pistă. De la cine e?

Judd a strâns din dinți.

— S-a semnat cu „un vechi prieten”.

Am încremenit, fără să mai pot expira, și aerul mi-a înghețat în plămâni.

— Bărbatul care ți-a omorât fiica, a clarificat Lia, fiind singura care avea îndrăzneala s-o spună cu voce tare. Nightshade. Ce voia?

M-am forțat să respir din nou.

— Să ne avertizeze, am răspuns fără să vreau. Să ne amenințe. Problemele acelea electrice ale avionului. N-au apărut întâmplător, nu-i așa?

Judd deja vorbea la telefon cu Sterling și Briggs.

Nightshade e aici, în Vegas. Și nu vrea să plecăm.

Mă temusem că gândul la ucigașul lui Scarlett ar putea să-l cheme ca pe o stafie ieșită dintr-o oglindă. Știusese că AN-ul încearcă să-i atragă atenția, lui și altora ca el. Nu luasem în considerare ce ar însemna să reușească. *Organizația... grupul... cultul...*

Sunt aici.

După cinci minute, Judd era la ghișeul de bilete de la aeroport, încercând să ne rezerve locuri pentru următorul zbor comercial către *orice* destinație. Dar în clipa în care femeia din spatele tejghelei i-a tastat numele pe calculator, s-a încruntat.

— Am deja locuri rezervate pe numele vostru, a spus. Șase bilete.

Am intuit, înainte chiar să fi înțeles ce spunea femeia, că și aici era mâna lui Nightshade. *Ai ales-o pe Scarlett drept a noua victimă*, m-am gândit, fără să mă pot abține. *Ai ales-o pentru că Sterling și Briggs țineau la ea și au îndrăznit să-și închipuie că pot să te oprească. Ai ales-o pentru că era o provocare.*

Dintre toate victimele lui, Scarlett fusese realizarea sa cea mai mare. La ea probabil că se întorcea cu gândul. A ei era moartea pe care o retrăia în minte. *L-ai urmărit pe Judd, nu-i așa? Din când în când, îți place să-ți amintești ce i-ai răpit – ce le-ai răpit tuturor.*

Aș fi vrut ca concluzia mea să fie greșită. Aș fi vrut să mă înșel. Dar faptul că Nightshade voia să rămânem în Vegas – că știa până și faptul că *existăm...*

Șase bilete. Femeia de la ghișeu le-a tipărit și i le-a dat lui Judd. Am înțeles, chiar înainte să mă uit la ele, că sunt completate cu numele noastre.

Prenume. Nume de familie.

Zborul avea ca destinație Washington, DC.

Știi cine suntem. Știi unde locuim. Implicațiile erau înfiorătoare. Nightshade ne urmărise – poate chiar de când o omorâse pe Scarlett Hawkins și Judd se mutase cu Dean.

Ucigașii nu se opresc, pur și simplu, m-am gândit, dar în grupul acesta se opreau. *Nouă și gata.* Acestea erau regulile. *Unii ucigași iau trofee. Ca să-și retrăiască faptele, să simtă din nou măcar o parte din satisfacția acelor clipe.*

Dacă Nightshade ne urmărise din când în când, de fiecare dată când simțise nevoia de încă o doză – dacă era în Vegas –, atunci știa ce se petrece

aici.

Nu l-ai omorât pe Judd – nu ne-ai omorât nici pe noi, pentru că regulile îți impun să te oprești după nouă victime. Dar o organizație precum a voastră – un cult precum al vostru – probabil că are metode de a elimina orice amenințare.

Și Lia spusese același lucru: dacă AN-ul din Vegas ar fi făcut parte din grupul acesta – ar fi murit. Și dacă cultul și-ar fi dat seama că am descoperit legăturile, dacă ar fi considerat că *noi* am devenit o amenințare...

Nightshade probabil că-și dorea foarte mult ca tinerii de care avea grijă Judd să devină excepția de la regulă.

Judd a trântit biletele pe tejghea. S-a întors și, într-o clipă, a dat din nou un telefon.

— Îmi trebuie un mijloc de transport, o echipă de pază și o casă conspirativă.

CAPITOLUL 47

Casa conspirativă se afla la o sută cinci kilometri de Vegas, în nord-est. Știam asta pentru că Sloane se simțise obligată să ne explice calculul – pe lângă încă vreo alte cinci.

Toți eram încordați.

În noaptea aceea, întinsă pe un pat străin, cu agenți federali înarmați în camera alăturată, am stat cu ochii în tavan, fără măcar să încerc să adorm. Briggs și Sterling încă erau în Vegas, unde lucrau contra cronometru pentru a-l opri pe AN înainte să comită încă o crimă. Altă echipă fusese însărcinată să-l audieze pe Judd cu privire la comunicarea dintre el și Nightshade. Mărturia lui nu a inclus niciun cult al ucigașilor în serie care ar fi rămas ascuns mai mult de șaizeci de ani.

Se hotărâse că informația respectivă trebuie să rămână secretă.

Din afara echipei noastre, doar două persoane fuseseră puse la curent – tatăl agentei Sterling, directorul FBI Sterling, și directorul Biroului Național de Informații^{6}.

Două zile, m-am gândit când ceasul a indicat că trecuserăm de miezul nopții. Două zile până când AN-ul nostru va ucide din nou – doar dacă nu cumva îl omora Nightshade mai întâi.

Ai venit să faci curățenie. Am simțit în gât cum îmi zvâcnește inima, dar m-am silit să pătrund mai adânc în psihicul lui Nightshade. Lucrezi ordonat. Curat. Otrava e un mijloc suficient de eficient de a elimina dăunătorii.

Am încercat să nu mă întreb dacă nu cumva AN-ul nostru atrăsese și atenția altora, pe lângă cea a lui Nightshade.

Să nu mă întreb dacă aflaseră despre noi și ceilalți membri ai cultului.

Ai fi putut să-l omori pe AN-ul ăsta, m-am gândit, concentrându-mă asupra lui Nightshade, răul pentru care aveam un nume. Imediat ce ai sosit, ai fi putut să-l omori pe impostorul ăsta care-și bate joc de ceva ce nu înțelege. Și vă râde în nas. Încearcă să se transforme în ceva superior.

Atunci de ce aștepta? Oare Nightshade nu progresase mai mult decât noi în identificarea AN-ului? Sau trăgea de timp?

Aceasta a fost întrebarea care m-a chinuit în prima noapte petrecută în casa conspirativă. În a doua, m-am dus cu gândul la modul în care Nightshade își semnase mesajul pentru Judd.

Un vechi prieten.

Ți se pare adevărat, nu-i așa? Că uciderea lui Scarlett te-a legat de Judd. Ai ales-o pentru ceea ce era – o provocare, o palmă dată lui Sterling și Briggs. Dar după aceea...

Când se opri – după ce săvârșise și a noua crimă și dispăruse de pe radarul FBI-ului –, probabil că simțise nevoia să umple golul cu ceva.

Uneori nu reușeam să trag linia între întocmirea profilurilor și simple supoziții. Zăbovind în pragul somnului, m-am întrebat cât anume din ceea ce înțelegeam despre Nightshade provine din intuiție și cât provine din imaginație, câți țânțari transformasem în armăsari, pentru că nu aveam decât țânțari.

Nici măcar acum, nici după toate cele întâmplate, Judd tot nu ne lăsa să ne atingem de dosarul cazului Nightshade.

Epuizarea mă consuma, precum elementele care descompun un trup intrat în putrefacție. Nu mai dormisem de aproape patruzeci și opt de ore. În acest răstimp promisem o confirmare a morții mamei și devenisem conștientă de faptul că bărbatul care o omorâse pe fiica lui Judd ne urmărea pe toți.

Am adormit ca un om care se îneacă și hotărăște cu bună-știință să nu mai iasă la suprafață pentru a respira.

De data aceasta, visul a început pe scenă. Purtam rochia albastră. Colierul mamei îmi stătea ca o cătușă în jurul gâtului. Sala de spectacol era goală, dar îi simțeam în public – ochi, mii de ochi, care mă urmăreau.

Îmi stârneau fiori pe piele.

M-am întors valvârtej, distrasă de sunetul pașilor. Abia se auzeau, dar am observat că devin tot mai zgomotoși. *Se apropie.* Am început să mă dau înapoi, întâi încet, apoi mai repede.

Și pașii și-au grăbit înaintarea.

M-am întors ca s-o iau la fugă. Într-o clipă, eram pe scenă, iar în următoarea, alergam prin pădure, în tălpile goale și pline de sânge.

Webber. Discipolul lui Daniel Redding. Mă vânează ca pe un cerb.

O creangă s-a rupt în spatele meu și m-am întors brusc. Am simțit o șoaptă diafană pe ceafă și o mână care-mi aluneca ușor pe braț.

M-am dat înapoi împleticit și am căzut cu putere. M-am izbit de pământ și am continuat să cad – din ce în ce mai mult, printr-o gaură. Deasupra, l-am văzut pe Webber la marginea gropii, cu pușca în mâini. Lângă el a apărut încă o persoană. *Agentă Locke.*

Lacey Locke, născută Hobbes, mă privea de sus, cu părul roșcat strâns în

creștetul capului, cu un zâmbet prietenos pe buze.

Ținea un cuțit.

— Ți-am adus un cadou, a spus.

Nu. Nu, nu, nu...

— Ai fost îngropată de vie într-un coșciug de sticlă.

Cuvintele acestea au răsunat din dreapta. M-am întors. Era întuneric în groapă, dar am reușit să disting chipul fetei de lângă mine.

Arăta ca Sloane – dar știam în adâncul inimii că nu e ea.

— O cobră îți doarme pe piept, a spus fata îmbrăcată cu trupul lui Sloane. Cum procedezi?

Scarlett. Scarlett Hawkins.

— Cum procedezi? a întrebat din nou.

Am fost improșcată în față cu pământ. Am ridicat privirea, dar de data asta n-am văzut decât luciul unei lopeți.

— Ai fost îngropată de vie, a șoptit Scarlett. Cum procedezi?

Pământul cădea tot mai repede. Nu vedeam nimic. Nu puteam să respir.

— Cum procedezi?

— Mă trezesc, am șoptit. Mă trezesc.

CAPITOLUL 48

M-am trezit pe malul râului Potomac. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că mă aflu din nou în Quantico și încă una ca să înțeleg că nu sunt singură.

Țineam în poală un biblioraft negru și gros.

— Te relaxezi cu puțină literatură ușoară?

M-am uitat la persoana care pusese întrebarea, dar n-am reușit să-i disting chipul.

— Cam așa ceva, am spus, descoperind în aceeași clipă că mai rostisem cuvintele respective.

Râul. Bărbatul.

Lumea din jur s-a schimbat deodată, ca într-o tranziție bruscă între secvențele unui film.

— Locuiești cu Judd, nu? a spus bărbatul fără chip. Suntem prieteni vechi.

Prieteni vechi.

Am deschis ochii deodată. M-am ridicat în capul oaselor – de data asta, în pat. M-am zbatut în așternut. Mă încurcasem în el și tremuram.

Mă trezisem.

Mi-am pipăit încet picioarele, pieptul și brațele, parcă pentru a mă asigura că n-am lăsat nicio parte din mine pe malul Potomacului, în vis.

În amintire.

Scena, fuga, faptul că fusesem îngropată de vie – acestea porniseră din subconștientul meu sucit. Dar conversația de pe malul râului? Aceea fusese reală. Se întâmplase cu adevărat, chiar după ce mă înscriisesem în program.

De atunci nu-l mai văzusem pe bărbatul acela.

Am înghițit în sec, gândindu-mă la plicul pe care Nightshade îl lăsase în avion pentru Judd. M-am gândit la mesajul pe care-l semnase cu „un vechi prieten”. Știuse toate numele noastre. Rezervase biletele de avion, pentru că voia ca Judd să știe: *ai fi putut oricând să-l răpești pe oricare dintre noi.*

Dacă aveam dreptate în privința aceasta – a motivului pentru care Nightshade lăsase biletul, a fixației lui față de Scarlett, a cărei moarte o considera opera sa de căpătâi, și a fixației lui față de Judd, care pornise de la cea dintâi –, atunci devenea ușor de crezut că ucigașul trecuse pe la noi să mă salute când aflase că în viața lui Judd apăruse o persoană nouă.

Regulile sunt precise. Nouă victime ucise pe date Fibonacci. Ucigașii

obișnuiți continuau să omoare până când erau prinși – dar grupul acesta era diferit. Cei din grupul acesta nu se lăsau prinși.

Pentru că se opreau.

Judd era în bucătărie. La fel și doi agenți din echipa însărcinată cu protecția noastră.

— Puteți să ne lăsați singuri puțin? i-am rugat.

Am așteptat să iasă înainte de a vorbi din nou.

— Trebuie să te întreb ceva, i-am spus lui Judd. Și nu vei vrea să-mi răspunzi, dar trebuie oricum să-mi dai răspunsul.

Judd avea cuvinte încrucișate în față. Și-a lăsat jos creionul. O invitație mai explicită de a vorbi mai departe n-aveam să primesc.

— Luând în considerare ce știi despre cazul Nightshade, ce știi despre Nightshade însuși, ce se afla în plicul din avion... Crezi că a venit aici pe urmele ucigașului nostru și te-a văzut din întâmplare sau...

Mi s-a uscat gura. Am înghițit în sec.

— Crezi că ne-a urmărit în tot acest timp?

Ipotezele erau doar ipoteze. Aveam o intuiție ascuțită, dar nu era infailibilă și promisem atât de puține detalii cu ajutorul cărora să lămuresc misterul, încât nu puteam ști în ce măsură mă înșel.

— Nu vreau să te ocupi de Nightshade, a spus Judd.

— Știu, i-am zis. Dar trebuie să-mi răspunzi la întrebare.

Judd m-a privit nemișcat, parcă împietrit, mai mult de un minut.

— Nightshade le trimitea ceva oamenilor pe care-i omora, a spus Judd. Înainte să-i omoare, le trimitea câte o floare. O floare albă de zârnă^{7}.

— De aici i se trage pseudonimul, am spus. Noi am presupus că a folosit otravă...

— Păi, chiar a folosit otravă. Dar nu din mătrăgună. Cea folosită de el era imposibil de detectat, imposibil de tratat, a spus și o umbră i-a alunecat peste ochi. Dureroasă.

Le trimiteai ceva ca să-i anunți ce-i așteaptă. Îi urmăreai. Îi alegeai. Îi marcai.

— Nu mi-a trecut prin minte că poate încă ne urmărește, a continuat Judd cu o voce mai aspră. În baza informațiilor disponibile, am bănuț că persoana care a omorât-o pe Scarlett e la închisoare sau a murit. Dar acum, după toate cele aflate?

Judd s-a rezemat de spătarul scaunului, fără să-și ia ochii de la mine.

— Cred că nemernicul ne-a urmărit. Cred că ar fi făcut încă pe atâtea

victime dacă l-ar fi lăsat. Dar dacă a trebuit să se mulțumească cu nouă.

Probabil că a profitat cât a putut de situație.

Am închis ochii.

— Cred că l-am întâlnit, am spus. Vara trecută.

CAPITOLUL 49

N-am putut să-i descriu înfățișarea. N-a putut nici Michael, care fusese cu mine pe malul râului în ziua aceea.

Trei minute petrecute cu șase luni în urmă. Creierul meu reținea tot felul de informații despre oameni – dar nici în vis nu reușisem să disting chipul stafiei.

Vocea lui Michael mi-a întrerupt gândurile.

— Mi se pare că e momentul potrivit să-ți mai distrag atenția de la probleme.

Stăteam pe canapea, privind în gol. Michael s-a așezat în celălalt capăt al ei, lăsând loc pentru Dean între el și mine.

Indiferent ce complicații apăruseră între noi, situația asta era mult mai importantă.

— Prin urmare, a spus Michael, hotărât să stârnească veselie într-un moment sumbru, pentru că eu însumi am fost implicat recent, împotriva voinței mele, într-o competiție de lupte în noroi destul de *violentă* – s-a uitat urât la Lia –, m-am gândit că am putea să...

— Nu! i-a tăiat vorba Dean, ocupând locul dintre mine și el.

— Excelent! a răspuns acesta, zâmbind. Înseamnă că în competiție am rămas eu, Lia, Cassie și Sloane. Tu poți să fii arbitrul.

— Mâine e 12, a spus Sloane, așezându-se pe podea în fața noastră și trăgându-și genunchii la piept, cu brațele strânse în jurul lor. Vorbim întruna despre lupte în noroi și... și despre Nightshade și despre cum a aflat că suntem aici și despre ce face – dar mâine e 12.

Mâine, am completat în locul ei, *va muri cineva*.

Judd nu ne lăsase nici până acum să studiem dosarul Nightshade – ca și când am fi fost mai feriți dacă n-am fi știut despre ce e vorba, deși înțelegea la fel de bine ca noi că ratasem ocazia. Dar Sloane avea dreptate – chiar și ascunși într-o casă conspirativă a FBI-ului, supravegheați în permanență de paznici înarmați, nu eram obligați să stăm cu mâinile în sân.

— Știm unde va ataca AN-ul din Vegas, am spus, uitându-mă la Sloane și apoi întorcându-mă spre ceilalți. Știm că va folosi un cuțit.

Cuvântul *cuțit* avea mereu să-mi trezească anumite imagini în minte. Am lăsat amintirile înfiorătoare să se reverse peste mine și am mers mai departe.

— Avem nevoie de mai multe informații.

— Ce coincidență! a spus Lia, întinzându-se după telecomanda TV-ului și pornindu-l la postul ESPN^{8}. Mie, uneia, pokerul nu mi se pare un sport.

Pe ecran, cinci persoane stăteau în jurul unei mese de poker. Am recunoscut doar două dintre ele – pe profesor și pe Thomas Wesley.

— Beau Donovan joacă în cealaltă grupă, ne-a lămurit Lia. Asta dacă l-au primit înapoi după recentul lui conflict cu legea. Primii doi jucători din fiecare grupă și încă unul de completare se vor înfrunta mâine la amiază.

— Unde? a întrebat Sloane, luându-mi-o înainte.

— Turneul s-a tot mutat de la un cazinou la altul, a spus Lia. Dar finala se joacă la Majesty.

— Unde la Majesty? am întrebat.

Lia mi-a întâlnit privirea.

— Ghici!

12 ianuarie. Sala de bal.

— Cu acces liber pentru public?

Lia a încuviințat din cap.

— Ai nimerit-o din prima.

Grayson Shaw probabil că ignorase recomandările agenților FBI și reluate activitatea obișnuită.

— Tata ar fi trebuit să mă asculte.

De data aceasta, Sloane nu părea mică sau tristă. Părea *furioasă*.

— Nu sunt normală, a spus. Nu sunt fiica pe care și-o dorea, dar am dreptate și *ar fi trebuit să mă asculte*.

Pentru că nu ascultase, cineva avea să moară.

Nu! Nu mai voiam să pierd. Un ucigaș îmi răpise mama. Acum căminul nostru era compromis din cauza bărbatului care o omorâse pe fiica lui Judd. Ne urmărise, ne amenințase și nu puteam să facem nimic.

Refuzam să rămân pasivă.

— Nimeni nu va muri mâine, le-am spus celorlalți. Nimeni!

Am privit fix la ecran, căutând un răspuns, îndemnându-mi mintea să facă tot ce predispoziția genetică și instrucția timpurie a mamei o formaseră să facă.

— Cine-i mai încântat de mâna sa? l-a întrebat Lia pe Michael. Rânjitul sau Intensul?

Abia am auzit răspunsul lui. Wesley se îmbrăcase pe măsura imaginii lui publice. *Milionar. Excentric. Libertin*. Prin contrast, profesorul era reținut, îmbrăcat în așa fel încât să se poată pierde într-un grup de oameni de afaceri

și să nu iasă în evidență la masă.

Precis. Axat pe un singur țel. Controlat.

Căutam pe cineva care plănuia din timp următorii zece pași. *Îți trebuie nouă și nu se poate să nu-ți dai seama că după fiecare victimă, presiunea va crește.* Cineva care-și făcea planurile cu meticulozitatea AN-ului nostru – o persoană cu grandomania lui, care se mândrea cu faptul că e mai priceput, mai *mult* – probabil că s-ar fi gândit la o cale de a evita suspiciunile.

Ai alibiuri, m-am gândit, privindu-l pe Thomas Wesley. Tu ai informat FBI-ul despre puterea hipnotică a lui Tory.

Pe ecran, profesorul a câștigat mâna. Cel mai discret zâmbet i-a jucat în colțurile buzelor. *Câștigi pentru că meriți, am cugetat, renunțând la perspectiva lui Wesley și asumându-mi-o pe cea a profesorului. Câștigi pentru că ai învățat să-ți stăpânești emoțiile și ai descifrat șansele de câștig.*

Vedeam fragmente din profilul AN-ului nostru în fiecare dintre ei, dar nu reușeam să scap de senzația că ceva lipsește, o piesă din puzzle care să-mi permită să spun categoric: *da* sau *nu*.

Am închis ochii, încercând să mă concentrez și să deslușesc care ar putea fi informația respectivă.

— Sloane a descoperit datele Fibonacci pentru că știa că AN-ul e obsedat de șirul lui Fibonacci, am spus în cele din urmă. Atunci, AN-ul cum le-a găsit?

Dacă modelul era atât subtil încât autoritățile nu-l descoperiseră și nu făcuseră legăturile dintre cazurile pe care noi acum le puteam atribui cultului, atunci cum de-l găsisese AN-ul nostru?

M-am străduit să găsesc răspunsul. *Știi cu ce se ocupă. Vrei să le atragi atenția.* Dar nu doar atât. *Vrei ceea ce-ți datorează.* Crimele acestea nu aveau doar rolul de a atrage atenția. Privite din perspectiva unui grup care ținea la invizibilitatea sa, erau atacuri.

— Spuneți-le lui Briggs și Sterling să fie atenți la suspiecții care au suferit experiențe traumatice în trecut, am spus. Să vadă dacă pot găsi vreo legătură între cineva implicat în cazul de față și una dintre victimele din cazurile trecute.

Ca să descoperi modelul, trebuie să fi fost obsedat. Cunoșteam genul acesta de obsesie, îl cunoșteam prea bine. *Poate că ți-au furat ceva. Poate că acum încerci să iei înapoi acel ceva.*

— Să investigheze și rudele suspectilor, a adăugat Dean, care înțelegea obsesiile la fel de bine ca mine, dar din alte motive. E posibil să avem de-a face cu o rudă a unuia dintre membri – un copil sau un frate căruia i-a fost refuzată apartenența la grup.

Dacă făcea *așa ceva*, dacă petrecuse atât de mult timp, cheltuisese atât de mult efort și făcuse atât de multe calcule pentru a atrage atenția colectivului... *E ceva personal. Așa trebuie să fie.*

Vrei să fii ca ei și vrei să-i distrugi. Vrei o putere care ți-a fost refuzată. Vrei totul.

— Mereu e ceva personal, a spus Dean, gândind în tandem cu mine. Chiar și când nu e.

— Există și alte cazuri, a spus Sloane încet, cu mâinile încleștate în față. Alte victime.

— Cazurile pe care programul tău n-a putut să le găsească, am spus. A urmat o pauză lungă.

— E posibil, a bâiguit ea, ca ieri să mă fi plictisit și să fi scris un program nou.

Un fior rece mi s-a răspândit pe piele și mi-a pătruns adânc în ființă. Una era să-i fac profilul AN-ului, cu totul altceva era să-l fac pe acela al cultului. Mesajul lui Nightshade către Judd – oricare i-ar fi fost conținutul – comunicase un lucru foarte clar, prin simpla lui existență.

Oricine ai fi, oriunde te-ai duce, oricât de bine protejat ești, te vom găsi.

Judd avea dreptate să încerce să ne separe de anchetă. Avea dreptate să încerce să ne oprească înainte să ne implicăm prea mult.

Dar e prea târziu. Nu putem să uităm ce am văzut. Nu putem să ne prefacem. Nu putem să ne oprim din căutări și, chiar dacă am putea...

— Ce a găsit programul tău? a întrebat-o Lia pe Sloane.

— În loc să cerceteze bazele de date ale autorităților, l-am programat să cerceteze ziarele, a spus ea, punându-și picior peste picior. Câteva dintre redacțiile mari au început să-și digitalizeze arhivele. Adăugând și bazele de date ale societăților istorice, documentele bibliotecilor și colecțiile virtuale de texte de nonficțiune, am obținut o bogăție de informații de cernut, a continuat, frământându-și mâinile. N-am putut să folosesc aceiași parametri, așa că am căutat doar crime comise pe datele Fibonacci. De atunci le tot sortez manual.

— Și? a îndemnat-o Dean.

— Am găsit câteva dintre cazurile care ne lipseau, a spus Sloane.

Majoritatea n-au fost identificate drept crime în serie, dar datele, anii și metodele de ucidere se potrivesc modelului.

Unii AN reușeau să-și ascundă operele mai bine decât alții.

— Trebuie să le spunem lui Sterling și Briggs despre cazurile astea, am zis. Considerând că AN-ul ar putea să aibă o legătură cu unul dintre ele...

— Mai e ceva, a intervenit Sloane. Modelul se întinde în trecut cu mult înainte de 1950. Am găsit cel puțin unul care a avut loc tocmai spre sfârșitul anilor 1800.

Acum mai bine de un secol.

Indiferent despre ce era vorba, indiferent cine erau oamenii aceștia – se ocupau cu activitatea aceasta de foarte mult timp.

O tradiție moștenită. Din deceniu în deceniu, din generație în generație.

Fără niciun avertisment, Lia l-a izbit pe Michael de perete, ținându-i mâinile deasupra capului.

— Chiar nu-i locul și momentul potrivit, i-a spus el.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat Lia încet, cu furie.

— Lia? am spus.

M-a ignorat și când a strigat-o Dean, l-a ignorat și pe el.

— Până unde vrei să mergi? l-a întrebat pe Michael.

I-a ținut brațul drept imobilizat cu brațul ei stâng și și-a ridicat mâna dreaptă până la marginea mânecii lui. Lui Michael i-au scânteiat ochii, dar, înainte să se poată împotrivi, Lia i-a tras mâneca cu brutalitate.

— Trebuia neapărat să vii cu mine! a izbucnit ea. Nu puteai să mă lași să ies singură din apartamentul ăla! N-aveam nevoie să mă însoțești. Nu *voiam* să mă însoțești.

Privirea mi-a căzut asupra brațului dezbrăcat de Lia. Aerul mi-a țâșnit din plămâni ca și când m-ar fi izbit un bloc de beton.

Acolo, înălțate pe pielea lui Michael, ca niște umflături, apăruseră patru cifre.

7761.

TU

Te pregătești pentru orice situație. Întrezărești următoarele zece mutări. Nu trebuia să se întâmple una ca asta.

Ținta ta rezervase apartamentul până la sfârșitul săptămânii. Nu trebuia să plece.

Nouă.

Nouă.

Nouă.

Cuvântul îți face tâmpilele să zvâcnească. Inima îți gonește. Simți că planul ți se dezintegrează, că se sfărâmă în bucăți. Așa-ți trebuie, dacă ești atât de prudent! Așa-ți trebuie, dacă eziți! Ești sau nu ceea ce susții că ești?

— Sunt.

Rostești cuvântul. Faci un efort colosal să nu-l urli.

— Sunt!

Complicația asta e doar o complicație. O ocazie. O șansă nouă să obții ce vrei. Să faci ce vrei. Să devii ceea ce ți-a hărăzit viața încă de la început.

Îți apeși vârful cuțitului de abdomen. Sângele răsare la suprafață.

E doar o mică complicație.

Doar puțin sânge.

Cerc. Cerc. Cerc. De jur-împrejur. De sus în jos. De la stânga la dreapta.

Fă-o, îți șoptește o voce din memorie. Te rog, Doamne, fă-o odată!

Totul, în afară de infinitatea adevărată, are un sfârșit. Toți muritorii trebuie să moară. Dar tu nu trebuia să fii muritor. Te-ai născut pentru asemenea fapte.

Mâine e ziua cea mare și va fi o zi bună.

— Așa a fost hotărât, șoptești, și așa va fi.

CAPITOLUL 50

— De cât timp? l-am întrebat pe Michael, cu ochii ațintiți la încheietura lui.

Știa exact ce-l întreb.

— Mi-a apărut azi-dimineață, mă mânca îngrozitor.

După mai mult de treizeci și șase de ore de când plecaserăm din Vegas.

— Toxicodendron, a spus Sloane, trăgându-și din nou genunchii la piept și frecându-i agitată cu mâinile, prin blugi. Plantele din genul Toxicodendron produc urushiol. E un ulei lipicios, puternic alergen. Dacă Michael a mai intrat în contact cu el, atunci a doua oară erupția ar fi apărut după cel puțin douăzeci și patru de ore și cel mult patruzeci și opt.

— Sunt destul de sigur că așa ști dacă am mai intrat în contact cu uleiul ăsta, i-a atras el atenția.

— Genul Toxicodendron include iedera otrăvitoare și sumacul otrăvitor.

Michael s-a răsucit la o sută optzeci de grade și a încuviințat din cap cu un aer înțelept.

— Am mai intrat în contact cu el.

Mâna Liei i s-a încordat dureros pe braț.

— Ți se pare amuzant? a întrebat, eliberându-l din strânsoare și îndepărtându-se de el. Ești programat să mori mâine. Nu mai pot de râs!

— Lia... a început să spună Michael.

— Nu-mi pasă, a spus ea. Nu-mi pasă că probabil cifrele ți-au apărut pentru că ai venit după mine. Nu-mi pasă că ai îmbrăcat o haină cu mâneci lungi ca să le ascunzi de noi. Nu-mi pasă dacă ai cine știe ce dorință bolnăvicioasă de a muri...

— Nu mi-am dorit așa ceva! i-a tăiat el vorba.

— Deci n-ai de gând să pleci mâine pe furiș la Vegas, de unul singur, ca să încerci să-l momești pe AN?

Lia și-a încrucișat brațele și și-a înclinat capul într-o parte, așteptând.

Michael n-a răspuns.

Mâine. 12 ianuarie. Sala mare.

Cuțitul.

— Așa mă gândeam și eu, a spus Lia.

Fără niciun alt cuvânt, ne-a întors spatele și a ieșit din cameră.

— Ei... a observat Michael. S-a terminat cu bine.

— Nu te întorci acolo ca s-o faci pe momeala, a spus Dean, ridicându-se și apropiindu-se de el, până când au ajuns nas în nas. Nu ieși din casa asta.

— Sunt impresionat, Redding, a spus Michael, ducându-și mâna la inimă. Chiar ții la mine.

— Nu ieși din casa asta, a repetat Dean, cu o intensitate discretă în voce. Michael s-a aplecat înainte, apropiindu-se de fața lui.

— Nu accept ordine de la tine.

Au urmat câteva clipe în care niciunul dintre ei nu a dat înapoi.

— Te înțeleg. Nu-ți place să fugi, a spus Dean încet, fără să-l slăbească din ochi. Tu nu fugi. Nu te ascunzi. Nu dai înapoi în fața pericolelor. Nu ceri îndurare.

Pentru că niciuna dintre abordările astea nu funcționează vreodată. Asta Dean n-a mai spus. Nu era nevoie.

— Ieși din capul meu!

Expresia lui Michael semăna cu cea care-i apăruse pe chip cu o clipă înainte să-i fi trântit un pumn în nas tatălui de la piscină.

— Dean, am spus. Lasă-ne singuri puțin.

Aruncându-i o ultimă privire grea lui Michael, mi-a făcut pe plac și a pornit în direcția în care plecase Lia cu câteva minute înainte, luând-o cu el și pe Sloane.

Între mine și Michael s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Ar fi trebuit să ne zici, am spus încet.

Michael mi-a privit atent chipul și nici n-am încercat măcar să-l împiedic să-mi vadă emoțiile. *Sunt furioasă și îngrozită. Nu pot s-o fac. Nu pot să stau cu mâinile în sân și să aștept să-ți identifice și ție cadavrul.*

— Doar mă știi, Colorado, a spus cu blândețe. Niciodată nu m-am împăcat cu *trebuie*.

— Străduiește-te! i-am zis îndârjită.

— Vezi și tu ce iese când te străduiești.

Poate că nu-și propusese să spună cuvintele acelea, dar erau sincere. Se referea la mine. Și Dean. Petrecuse ultimele luni prefăcându-se că nu-l interesasem niciodată. Își înăbușise sentimentele cu totul, ca și când n-aș fi însemnat nimic pentru el.

Vezi și tu ce iese când te străduiești.

— N-ai dreptul ăsta, am spus, simțindu-mă de parcă mi-ar fi dat un picior în gură. N-ai dreptul să dai vina pe mine pentru ceea ce faci sau nu faci. Nu sunt un pretext valabil, Michael. Nu sunt ceva ce trebuie să obții

prin *străduință*, am spus, făcând un pas în față. Sunt prietena ta.

— Înainte simțeai ceva când te uitai la mine, a spus el. Știi că așa era.

Michael era însemnat pentru a fi omorât. Un ucigaș în serie din trecutul lui Judd ne amenința pe toți. Și noi ne ocupam cu asta – aici, acum.

— N-am avut prieteni niciodată, am spus. În copilărie, am avut-o doar pe mama. Niciodată n-a existat altcineva. N-a îngăduit să existe altcineva.

Pentru întâia oară de când promisem telefonul de la tata, *simțeam* ceva în legătură cu moartea mamei. *Furie* – și nu doar față de persoana care o omorâse. Mama dispăruse și, chiar dacă nu voise s-o facă, din cauza *ei* nu mai avusesem pe nimeni altcineva – niciun prieten, nicio rudă, *nimic*, până când serviciile sociale îl găsiseră pe tata.

— Când m-am înscris în program, i-am spus lui Michael, nu prea știam cum să mă port cu oamenii. Nu puteam...

Cuvintele refuzau să se formeze.

— Îi țineam pe toți la distanță și atunci, deodată, ai apărut tu, dărâmând toate zidurile. Am simțit ceva, i-am spus. M-ai făcut să simt ceva și pentru asta îți sunt recunoscătoare. Pentru că tu ai fost primul, Michael.

A urmat o tăcere lungă.

— Primul prieten pe care l-ai avut vreodată, a spus el într-un final.

— Poate că nu înseamnă mare lucru pentru tine, am admis îndurerată. Poate că nu valorez nimic în ochii tăi, dacă sunt cu Dean. Dar pentru mine înseamnă ceva.

Tăcerea care a urmat a fost de două ori mai lungă decât cea dintâi.

— Nu-mi place să fug, a spus, înălțându-și ochii din podea și privindu-mă. Eu nu fug, nu mă ascund, nu dau înapoi în fața pericolelor, nu cer îndurare, Cassie, pentru că astfel de opțiuni, să fug, să mă ascund, să cer îndurare – nu funcționează. Nu funcționează niciodată.

Repeta cuvintele pe care i le adresase Dean. Recunoștea totul cu voce tare. Față de mine.

Am coborât ochii la cifrele înroșite de pe brațul lui. 7761.

12 ianuarie. Sala de bal. Cuțitul.

— Nu e fugă, i-am spus lui Michael, dacă-l prindem noi primii.

CAPITOLUL 51

Ne rămâneau unsprezece ore și douăzeci și șapte de minute până la miezul nopții.

Primul pas a fost să-i sunăm pe Sterling și Briggs. Le-a luat două ore ca să se extragă din anchetă și să ajungă la noi. I-au luat la întrebări pe Michael și pe Lia cu privire la mica lor plimbare prin hotelul Desert Rose. Ce făcuseră acolo? Ce văzuseră?

— Nu-ți amintești nimic neobișnuit? l-a întrebat Briggs pe Michael. N-ai întâlnit pe nimeni? N-ai vorbit cu nimeni?

— N-am lăsat pe nimeni să-mi scrie pe braț cu cerneală invizibilă, din ulei de iederă otrăvitoare? a propus Michael cu ironie. S-ar putea să te șocheze, dar răspunsul e *nu*. Țin minte că am scăpat ceva. Că m-am aplecat să-l ridic, a spus, închizând ochii. Am scăpat ceva, a repetat. M-am aplecat. Apoi...

Nimic.

— Întreruperea unei mișcări automate, a spus Sloane. E a doua cea mai rapidă cale de a induce o stare hipnotică.

Ca să fii hipnotizat, trebuie să vrei să fii hipnotizat. Cuvintele lui Tory mi-au răsunat în urechi. Ori mințise ea, ori Michael fusese neglijent în preajma AN-ului.

Sau poate că ambele concluzii erau corecte.

— Nu-ți amintești nimic altceva? a întrebat Dean.

— Ei, dacă pui problema așa, îmi amintesc precis ce s-a întâmplat. Ai demascat ucigașul, Redding. Cum reușești, profiler maniac ce ești?

— Știi cine e ucigașul? a întrebat Sloane, holbând ochii în mod comic.

— A vorbit cu sarcasm, i-a spus Dean, aruncându-i o privire piezișă lui Michael.

— Dar clipele premergătoare golului din memoria ta? a întrebat Sterling, redirectionând conversația. Spuneai că ai jucat poker, Lia?

— Cu un grup în care se afla și Thomas Wesley, a informat-o ea. I-am bătut pe toți. Michael mi-a servit doar ca însoțitor, de ochii lumii. După aceea ne-am despărțit. El s-a dus să încaseze jetoanele, iar eu m-am dus să-l înscriu la luptele cu noroi, împotriva voinței lui.

Am încercat să-mi imaginez scena – *Lia la o masă de poker, Michael alături. Lia câștigă. Se joacă cu vârfurile părului ei negru. Lângă ea,*

Michael își încheie și-și deschide nasturele de sus al jachetei.

Ce anume îi atrăsese atenția AN-ului? *De ce l-a ales pe Michael?*

— Ce-o să se întâmple dacă victima urmărită n-o să fie prezentă în sala de bal pe 12 ianuarie? a întrebat Briggs, adresându-se tuturor din cameră.

— Sunt patru variabile, a răspuns Sloane și le-a enumerat, atingându-și pe rând degetul mare al mâinii drepte de fiecare dintre celelalte patru. Data, locul, metoda și victima.

— Dacă ecuația se schimbă, AN-ul trebuie să se adapteze, a spus Sterling, descifrând logica cu voce tare. Data și metoda îi sunt necesare pentru a-și atinge scopul principal. Locul și însemnarea încheieturii victimei cu un număr – acestea au importanță psihologică, sunt simboluri ale măiestriei lui. Pentru a se adapta, AN-ul ar fi nevoit să renunțe la o parte din puterea și controlul pe care le presupune această măiestrie.

— Le vreau înapoi, a spus Dean. Puterea. Controlul.

12 ianuarie. Cuțitul. Acestea erau constantele ecuației. Dacă trebuia ales între loc și victimă...

Spirala e opera ta de căpătâi. Un simbol al răzvrătirii. Al devotamentului. E perfectă.

— Ai schimba mai curând victima decât locul, am spus, destul de convinsă.

— Mă voi adapta, a continuat Dean îngândurat. Voi alege pe altcineva – și persoana pe care o aleg va plăti pentru faptul că am fost nevoit s-o fac.

Nu voiam să mă gândesc la modul în care un ucigaș ar putea să-și recapete puterea și controlul cu ajutorul unui cuțit.

— Tatăl meu nu vrea să anuleze evenimentul de mâine? a întrebat Sloane încordată. Nu acceptă nici să-l mute în altă parte a cazinoului?

Briggs a clătinat din cap.

Putere. Control. Nici tatăl lui Sloane nu accepta să renunțe la ele.

— Dacă ar fi ca mâine să mă duc la turneu, a spus Michael deodată, atunci n-am ști doar unde o să apară tipul ăsta și ce are de gând să facă. Am ști și cine-i ținta.

S-a întors spre Briggs.

— Ai folosit-o pe Cassie drept momeală în cazul lui Locke. Ai plimbat-o pe afară ca s-o vadă AN-ul, pentru că viața cuiva era în pericol și credeai că poți s-o protejezi. Cu ce e diferită situația asta?

Mi s-a strâns inima, pentru că nu era diferită.

— Dacă nu sunt acolo, a continuat Michael fără nicio ezitare, atunci tipul

ăsta va alege pe altcineva, pur și simplu. Poate că l-ați prinde, poate că nu.

A tăcut o clipă.

— Există o șansă mare ca cineva să moară în chip sângeros.

Nu voiam să aibă dreptate. Dar avea.

Cineva va muri mâine. La momentul stabilit. În locul stabilit. Ucis de cuțitul tău.

— Nu doar AN-ul acesta va fi acolo mâine.

Judd a apărut în pragul ușii.

— Michael, dacă te duci, nu vei purta pe spate o singură țintă.

N-am auzit niciun dubiu în vocea bătrânului soldat. *Crede că Nightshade va fi de față.*

Agenta Sterling i-a întâlnit privirea.

— Aș vrea să văd mesajul pe care ți l-a lăsat.

Judd i-a făcut semn cu capul unuia dintre agenții de pază, care a dispărut și s-a întors după câteva clipe cu o pungă pentru probe. Înăuntru se afla plicul găsit în avion.

Sterling și-a scos o pereche de mănuși din buzunar. A băgat mâna în plic. A extras o fotografie. După o clipă, a întors-o și a citit ce era scris pe cealaltă parte.

S-a întors spre Briggs.

— O floare, l-a informat răgușită. Albă.

Mi-am amintit ce-mi spusese Judd, că Nightshade îi trimisese fiecărei victime câte o floare – o floare albă de zârnă – înainte ca ea să moară. Și acum îi trimisese lui Judd o poză cu respectiva floare.

— Ți-a trimis o floare? l-am întrebat, simțind cum panica îmi alunecă pe șira spinării și inima îmi zvâcnește în gât.

Nu Judd. Nu aici, nu acum, nu din nou.

— Da, a admis Judd.

Mi-am amintit ce-mi spusese despre otrava folosită de Nightshade. *Imposibil de detectat. Imposibil de tratat. Dureroasă.*

— Poate că e prea târziu pentru mine, a continuat el pe un ton grav. Sau poate că nu e, dar vă spun că va fi acolo mâine.

Nightshade nu-și dorise să plecăm din Vegas. Ne sabotase avionul. Avusese grijă ca Judd să înțeleagă că nu avem unde fugi.

Știa că AN-ul îl însemnase pe Michael? Oare îl urmărise? Oare ne urmărea și acum?

Oprește-te, mi-am spus. Nu-i da o asemenea putere. Nu-ți lăsa mintea

să-l transforme în altceva decât un om.

— Nightshade și-a ales toate victimele dinainte, am spus, abordându-l ca pe orice alt AN. Le-a trimis flori.

Un avertisment. Un dar.

— Le-a pândit, a spus Dean imediat. Fapt care sugerează că nu-și găsește victimele în mod întâmplător. Dacă aș fi Nightshade și m-ar interesa Judd... Dacă am primit aprobarea din partea cultului să elimin orice problemă sau am ajuns în sfârșit în situația în care obținerea aprobării nu mai are importanță... Atunci aș prefera să-i răpesc ceva lui Judd *aici*, nu mâine, la Majesty.

Nightshade o atacase pe Scarlett în laboratoarele FBI-ului. Probabil că știa că fuseserăm mutați într-o casă conspirativă. Și pentru un bărbat ca el faptul că eram protejați putea să pară doar o provocare.

— Atunci am hotărât, a spus Michael, deși nu hotărâserăm nimic. Nu există loc sigur și mă întorc în Vegas.

CAPITOLUL 52

S-a hotărât că Michael va pleca doar ca ultimă opțiune.

La ora două dimineața, aceasta deja părea să fie singura.

Indiferent de câte ori reluam profilul, nu se schimba nimic. Elementele ritualice ale crimelor făceau greu de stabilit până și cele mai elementare aspecte ale categoriei demografice din care făcea parte AN-ul. *Înecate. Incendiate. Străpunse. Sugrumate.* Metodele nu ne spuneau nimic despre ucigaș, în afară de faptul că înainta într-o ordine fixă.

Tânăr sau bătrân? Intelligent, fără doar și poate, dar educat? Era greu de spus. Dacă ar fi avut între douăzeci și unu și treizeci de ani, aș fi spus că joacă un rol asemănător celui pe care-l jucase Webber față de tatăl lui Dean. Acela de ucenic. Un AN mai tânăr care comitea crimele acestea își demonstra vrednicia. Se dădea în spectacol, își dorea să obțină aprobarea maestrului său – tânjea după ea. Dacă ar fi fost mult mai în vârstă, nu s-ar fi considerat nicidecum un ucenic. Privit din perspectiva aceasta, nu-și dorea aprobarea nimănui, ci voia să-și demonstreze supremația. Un AN mai în vârstă care executa planul acesta perfect se plasa deasupra cultului – probabil pornind el însuși dintr-o poziție de putere.

Vrei putere – ori pentru că deja ai gustat din ea și vrei mai multă, ori pentru că ai fost silit să te simți neputincios prea mult timp.

Mi-am forțat mintea să revină la victime. În cazurile Fibonacci anterioare, victimologia fusese unul dintre aspectele diferențiale care ne îngăduise să deosebim ucigașii între ei. *Trebuie să existe un indiciu, mă tot gândeam. Probabil că-mi scapă ceva.*

Înecate. Sugrumate. Victimele acelea fuseseră femei tinere. Morțile mai sângeroase fuseseră rezervate bărbaților.

Nu-ți place să rănești femei. Am întors ideea aceasta pe toate părțile. *O vei face, bineînțeles, dacă va fi nevoie pentru a-ți atinge scopul. Dar, dacă ai avea de ales, ai prefera să aibă parte de o moarte curată.* Faptul acesta m-a îndemnat să-mi pun întrebări în privința celorlalte relații ale AN-ului. *O mamă? O fiică? O iubită?*

Îmi bubuiau tâmpilele. *Ce altceva?* Nu mă puteam opri, nu-mi puteam îngădui să mă opresc. Ne rămăseseră cinci ore până când Michael avea să pornească spre Majesty. Oricât de bine protejat ar fi fost, oricât de multe informații am fi știut, nu voiam să ne asumăm un asemenea risc.

12 ianuarie. Sala de bal. Cuțitul.

Trebuia să continui. Trebuia să gândesc. Trebuia să găsesc elementul care ne lipsea.

Gândește-te! Căutam pe cineva foarte inteligent, organizat și suficient de fermecător încât să nu stârnească bănuieli celor din jur. *Alexandra Ruiz. Fata de la spectacolul lui Tory. Michael.* AN-ul hipnotizase cel puțin trei persoane.

— Cassie! a răsunat vocea lui Michael, rupându-mi firul gândurilor. Culcă-te!

— Sunt bine, am spus.

— Mincinoaso!

Lia zăcea pe canapea, aproape adormită. Nici n-a deschis ochii ca să vorbească. Parcurse din nou interogatoriile, căutând vreun indiciu care i-ar fi putut scăpa la prima vizionare.

Sloane se holbase la model ore în șir.

— Briggs și Sterling au chemat cavaleria, a spus Michael. Nu mai puțin de zece agenți înarmați până-n dinți o să-mi urmărească fiecare mișcare. În clipa în care o să dea cu ochii de un cuțit, o să-l doboare pe AN.

Așa trebuiau să se petreacă lucrurile, dar acest plan era ultima noastră soluție dintr-un motiv bun.

Victimologia, m-am gândit. *Patru victime.* Nu mă puteam opri. Nu m-am oprit. Până când, a doua zi, dimineață, agenții au venit să-l ia pe Michael.

CAPITOLUL 53

L-au îmbrăcat pe Michael cu o vestă antiglonț. I-au fixat aparatură electronică pe trup. Video, audio – Sterling și Briggs aveau să vadă și să audă tot ce vedea și auzea el. Și ceilalți agenți erau echipați – doar cu camere video –, iar filmările lor puteau fi accesate nu doar de către Briggs, care coordona misiunea, ci și de noi, ceilalți, de la casa conspirativă.

Un singur detaliu ar putea fi suficient, m-am gândit. Un singur moment, o singură descoperire, pentru ca toate piesele să se lege între ele.

N-am putut să înăbuș partea din mine care se gândea că un singur moment, o singură greșeală, ar fi fost suficient și pentru ca totul să se ducă de râpă.

Eu, Dean, Lia și Sloane așteptam înghesuiți pe canapea. Lia refuza să dea vreun semn de neliniște. Prin contrast, Sloane se legăna înainte și-napoi.

Lângă mine, Dean a clătinat din cap.

— Nu-mi place, a spus. Townsend e imprevizibil. Nu-i pasă de propria siguranță. E incapabil, până-n măduva oaselor, să dea înapoi din fața conflictelor.

— Uite ce-ți propun, Dean, a răspuns Lia. După ce se întoarce Michael, vă punem la dispoziție o cameră. E clar că-n povestea asta sunt implicate *sentimente*.

— Toți suntem îngrijorați, i-am spus lui Dean, ignorând-o pe Lia. Nici mie nu-mi place ce se întâmplă.

Sloane a șoptit ceva lângă noi. N-am înțeles ce a spus.

— Sloane? am întrebat.

— 23 ianuarie, a șoptit. 1 februarie, 3 februarie, 13 februarie.

Mi-a luat o secundă să înțeleg că enumeră următoarele patru date Fibonacci.

Îmi trebuie nouă.

Ne concentraserăm atenția asupra următoarei crime – de pe 12 ianuarie. Dar, dacă nu-l prindeam pe AN, urmau datele respective.

— În parcare interioară, a spus Sloane. Apoi la bufet, apoi la *spa*.

Spirala se strângea, cu centrul la hotelul Majesty. Începuse din afară și progresa spre interior – și, odată pătrunsă în hotel, continua să se apropie din ce în ce mai mult de centru.

— Unde se termină? am întrebat-o.

Fuseserăm atât de atenți la ceea ce AN-ul făcuse deja, încât nu prea mă gândisem la restul modelului. A început să-mi zvâcnească inima.

Un detaliu. Un singur detaliu ar putea fi suficient.

Michael încă era pe drum. Încă nu ajunsese la destinație. Rămâneau câteva minute până când planul va fi pus în mișcare.

Te rog! m-am gândit, neștiind de cine sau de ce mă rog – și nici ce anume cer.

— Se termină în sala de spectacol, a spus Sloane, sincer surprinsă că noi, ceilalți, nu știam. Pe 13 februarie.

— Turneul de poker se încheie azi, a spus Lia, atrăgând atenția asupra unui fapt evident. Majorității jucătorilor le-ar fi greu să justifice de ce ar mai rămâne în Vegas după aceea.

Wesley. Profesorul.

— Am ales hotelul Majesty dintr-un motiv precis, a spus Dean. Mereu avea să se termine aici. Am știut încă de la început cum se va sfârși povestea.

De ce la Majesty? Ochii îmi erau atât de uscați, încât mă dureau, la fel și gâtul.

Inima amenința să-mi sfărâme coastele.

Pe măsuta de cafea, tabletele pe care ni le lăsase Briggs au prins viață una câte una, aprinzându-și ecranele negre.

Porniseră filmările.

Sala de bal. 12 ianuarie. Michael era acolo.

— Sala de spectacol, am spus cu voce tare, cu ochii la ecran, căutând ceva, orice semn că cineva se apropie de el. Se termină în sala de spectacol, cu victima numărul nouă.

Și atunci am înțeles.

Alexandra Ruiz. Sylvester Wilde. Camille Holt.

Ce aveau în comun?

— Victimologia, i-am spus lui Dean. Nu avem patru victime. Avem cinci.

Michael nu e o victimă. Nu Michael. Nu Michael al nostru. M-am împotrivit corului de voci care-mi urla în minte. AN-ul îl alesese.

De ce pe Michael?

— Dacă l-am adăuga pe Michael la profil, am spus, atunci patru dintre cele cinci victime ar avea sub douăzeci și cinci de ani.

Majoritatea ucigașilor aveau un tip predilect de ținte. Exceptându-l pe

Eugene Lockhart, tipul preferat de AN erau persoanele tinere. Frumoase. *Privilegiate*, dintr-un anumit punct de vedere.

— O studentă care sărbătorea Anul Nou la Vegas. Un iluzionist care avea un spectacol la Wonderland. O actriță care juca poker profesionist.

Mă durea să mă uit la Michael, pe ecran.

Un băiat de bani gata.

— Vârsta medie e de douăzeci și doi de ani, a observat Sloane.

Spirala se oprește în sala de spectacol de la Majesty, m-am gândit.

— Alexandra avea păr negru și lung, mi s-au revărsat cuvintele din gură, unul câte unul. Cu cine ar semăna privită de la spate?

Dean a răspuns primul.

— Cu Tory. Ar semăna cu Tory Howard, a spus, întorcându-se deodată spre mine. Sylvester Wilde era iluzionist.

Ca Tory.

Camille murise după ce se văzuse cu Tory în seara aceea. Iar Michael?

L-ai văzut la masa de poker, lângă Lia. Și ea are părul lung și negru. Ca Tory. Iar Michael? Își încheie și-și descheie nasturele de sus al jachetei, cu totul stăpân pe sine, convins de locul pe care-l ocupă în lume.

Piese au început să mi se potrivească în minte. Mă gândisem – de mai multe ori – că trebuie să găsim pe cineva care planifică totul cu zece pași înainte. *Cineva care-și făcea planurile cu meticulozitatea AN-ului nostru*, mi s-au derulat din nou în minte propriile gânduri, o *persoană cu grandomania lui, care se mândrește cu faptul că e mai priceput, că e superior, probabil că s-ar fi gândit la o cale de a evita suspiciunile.*

Mă întrebam despre relațiile AN-ului, mă întrebam de ce omoară femeii doar atunci când poate s-o facă fără vărsare de sânge.

Modelul se termină în sala de spectacol de la Majesty. Ultima crimă. Sacrificiul cel mai mare.

A noua victimă a lui Nightshade fusese Scarlett.

— A ta, am spus cu voce tare, avea să fie Tory.

Majesty. Tory. Planificarea următorilor zece pași...

Știam cine e ucigașul. Am băjbăit disperată după telefon. Cu mâinile tremurând, am sunat-o pe agenta Sterling.

TU

*Îți croiești drum prin mulțime, spre scenă. Ca și când locul tău ar fi aici.
Ca și când ai fi stăpânul.*

Ții cuțitul ascuns în mânecă.

Sunt camere de supraveghere peste tot. Agenți peste tot. Au impresia că nu știi. Că nu-i vezi, mult mai ușor decât te văd ei pe tine.

Privirea îți cade asupra țintei. Poartă o jachetă. Se joacă cu nasturele ei de sus.

Orice poate fi numărat. Pașii pe care trebuie să-i faci ca să ajungi la el. Numărul de secunde necesare pentru ca lama cuțitului tău să-i spintece gâtul. Și când te gândești că evenimentele au fost cât pe ce să se petreacă altfel...

Când te gândești că a fost cât pe ce să te mulțumești cu o imitație...

Trei.

Trei ori trei.

Trei ori trei ori trei.

Asta e moștenirea ta. Asta ți-a fost hărăzit să devii. Un bărbat se lovește de tine. Îți cere scuze. Abia îl auzi.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

1/12.

Nouă locuri la masă. Trei secunde până când începe totul.

Trei... doi... și... se întrerupe curentul. Exact așa cum ai planificat. Toate luminile s-au stins. Haos. Așa cum ai planificat.

Pornești cu pași hotărâți. Te strecoți în spatele numărului cinci. Îl apuci de gât cu brațul, apropii lama.

Și începi să tai.

CAPITOLUL 54

Ecranele s-au făcut negre. Țineam telefonul lipit de ureche. *Niciun răspuns. Niciun răspuns. Niciun...*

— Cassie, a răspuns agenta Sterling. E în regulă. AN-ul a întrerupt curentul, dar l-am pus pe Michael la adăpost.

Ceva a cedat înăuntrul meu, dar nu aveam timp pentru ușurare. Numele AN-ului îmi stătea pe limbă. Dar cuvintele care mi-au ieșit din gură au fost următoarele:

— Dacă nu-l vrea pe Michael?

Plecaserăm de la presupunerea că, dacă ar avea de ales, AN-ul ar reveni la planul inițial și l-ar ataca pe Michael. Dar dacă descoperise că ținta lui plecase din Las Vegas, dacă-și schimbase planul, dacă deja găsisese o cale de a-și recăpăta puterea și controlul...

— Aaron, i-am spus lui Sterling.

Drept răspuns la observația mea, s-a făcut liniște.

— AN-ul e Beau Donovan și vrea să-l omoare pe Aaron Shaw, am continuat repede. Michael a fost doar un înlocuitor. Beau l-a văzut cu Lia și parcă l-ar fi văzut pe Aaron cu Tory. Dacă Beau a crezut, chiar și o clipă, că Michael nu mai e o opțiune viabilă, ar fi compensat pierderea atacând originalul.

— Briggs! am auzind-o pe Sterling spunând cu voce joasă. Îl căutăm pe Beau Donovan, care vrea să-l omoare pe Aaron Shaw.

Pe ecrane, luminile s-au aprins la loc. Prin telefon, am auzit un țipăt asurzitor. Privirea mi-a zburat de la o filmare la alta. Lângă mine, Sloane a alunecat de pe canapea și s-a așezat în genunchi în dreptul măsuței de cafea, apucând laturile unei tablete.

Agentul care purta camera a alergat în față. Imaginea a tremurat. Se aduna o mulțime. Camera s-a zdruncinat, apoi agentul s-a așezat în genunchi.

Lângă trupul lui Aaron Shaw.

Un hârâit ascutit a răsunat în aer. Lia s-a așezat pe podea și a cuprins-o în brațe pe Sloane.

— I-am spus, a șoptit ea. I-am spus tatei. 12 ianuarie. Sala de bal. I-am spus. *I-am spus! I-am spus!*

Ar fi trebuit s-o asculte. Dar n-o ascultase, iar acum Aaron era palid și

nemișcat și acoperit de sânge. *Mort.*

— Cassie? a răsunat din nou vocea lui Sterling prin telefon.

Uitasem că-l țin în mână.

— Cât de sigură ești de identitatea ucigașului?

Pe unul dintre celelalte ecrane, l-am văzut pe Beau Donovan lângă scenă. Nu arăta de parcă tocmai ar fi omorât pe cineva. Neavându-l pe Michael cu mine, ca să-l citească, nu puteam spune și dacă expresia de pe fața lui e una de satisfacție.

Nu ești obligat să spui nimic, îi zisese Sterling lui Beau în timpul interogatoriului. Dar cred că vrei. Cred că vrei să aflăm ceva.

Michael observase că agenta are dreptate. Beau chiar voia ca ei să afle ceva, ceva ce refuza să spună. *Voiai să afle că ești superior – față de FBI, față de grupul pe care-l imiți.*

Are potențialul să devină violent, ne spusese Dean. Mi-a răsunat în minte și restul evaluării lui. Bănuiesc că și-a petrecut aproape toată viața fiind dat la o parte ca ceva nedorit. Dacă s-ar ivi ocazia, i-ar face plăcere să se arunce într-un joc în care i-ar bate pe toți.

Știam că AN-ul din Vegas e capabil să aranjeze crimele astfel încât să pară morți accidentale. Nu era nevoie de un salt mare ca să ajungem la concluzia că ar fi capabil să plănuiască un atac în așa fel încât să pară că s-a apărut din necesitate. *Ai stârnit un conflict cu Aaron. Șeful serviciului de pază de la Majesty a venit după tine. Știai că așa se va întâmpla. Ai stârnit conflictul cu Aaron tocmai ca să se ajungă acolo.* Beau probabil că o hipnotizase pe fata aceea în așa fel încât să-l caute pe Aaron la spectacolul lui Tory, pentru ca Beau să aibă un pretext să sară la bătaie. *Nu l-ai omorât pe Victor McKinney. Nici n-ai vrut să-l omori – pentru că nu era numărul cinci.*

Era apărarea ta.

Ce metodă de a evita bănuielile ar fi fost mai bună decât să fie arestat sub acuzația comiterii crimelor, pentru ca apoi să fie disculpat și eliberat?

I-ai scris un număr greșit pe încheietură. Ca să ne induci în eroare.

— Cassie? a repetat agenta Sterling.

Pe podea, Sloane se clătina înainte și-napoi, tremurând în brațele Liei.

I-am spus lui Sterling ce trebuia să audă.

— Sunt sigură.

CAPITOLUL 55

FBI-ul l-a reținut pe Beau Donovan. Nu a încercat să fugă.

Nu s-a opus arestării.

Nu era nevoie.

Știi că nu avem dovezi. Deja ți-ai pus la punct apărarea.

Te vei distra pe seama noastră.

În momentul arestării, nu avea nicio armă asupra lui. Din cauza penei de curent, nimeni nu-l văzuse în apropierea cadavrului. *Ești prevăzător.* Petrecusem destul timp în capul AN-ului încât să înțeleg că Beau avusese un plan de a scăpa de armă. *Nu te așteptai să fii arestat, dar ce importanță are? Nu pot să dovedescă nimic. Nu pot să te atingă.*

De acum, nimic nu mai poate să te atingă.

— Șaptezeci și două de ore, a spus Sloane răgușită, abia șoptit.

Agenții opriseră filmările, dar ea încă privea fix la ecranul negru, văzând trupul lui Aaron așa cum și eu vedeam cabina mamei, împrăscată cu sânge, când închideam ochii.

— În majoritatea statelor, suspjecții pot fi reținuți cel mult șaptezeci și două de ore înainte de formularea acuzațiilor, a bâiguit ea mai departe. În California, limita e de patruzeci și opt de ore. Nu... nu... nu sunt sigură în privința Nevadei, a spus și ochii i s-au umplut de lacrimi reținute. Ar trebui să fiu sigură. *Așa ar trebui.* Nu pot...

M-am așezat lângă ea, pe jos.

— Nu-i nimic.

A clătinat din cap – iar și iar și iar.

— I-am spus tatei că se va întâmpla așa, a spus, privind în continuare ecranul negru. 12 ianuarie. Sala de bal. I-am spus și acum... nu sunt sigură. În Nevada sunt patruzeci și opt sau șaptezeci și două de ore?

Tremurând, și-a fluturat mâinile prin aer, ca și când ar fi încercat să apuce ceva.

— Patruzeci și opt sau șaptezeci și două? *Patruzeci și opt sau...*

— Hei! a intervenit Dean, îngenunchind în fața ei și luând-o de mâini. Uită-te la mine!

Sloane doar a continuat să clatine din cap. Am privit neajutorată spre Lia, care nu se mișcase de lângă ea.

— O să-i venim de hac, a spus Lia, pe același ton stins ca al lui Sloane,

dar cu o intensitate ucigătoare.

Cumva, cuvintele au pătruns suficient de adânc în creierul lui Sloane, încât a încetat să mai scuture din cap.

— O să-l pironim de perete pe Beau Donovan, a continuat Lia încet, și o să-și petreacă tot restul vieții într-o cutie, în care pereții o să strângă încontinuu în jurul lui. Fără nicio speranță. Fără nicio scăpare. Doar cu gândul că a pierdut.

Lia a rostit fiecare cuvânt cu o convingere desăvârșită.

— Dacă trebuie s-o facem în patruzeci și opt de ore, o s-o facem în patruzeci și opt de ore, iar dacă avem la dispoziție șaptezeci și două, atunci oricum o s-o facem în patruzeci și opt. Pentru că *atât* de buni suntem, Sloane, și o *să-i venim de hac*.

Treptat, respirația lui Sloane a revenit la ritmul normal. În sfârșit, i-a întâlnit privirea lui Dean și lacrimile i s-au vărsat din ochi. Am privit cum îi alunecă pe față ca niște firișoare.

— Eram sora lui Aaron, a spus simplu. Și acum nu sunt. Nu mai sunt sora lui.

Gâtul mi s-a încheștat în jurul cuvintelor pe care voiam să le spun. *Încă ești sora lui, Sloane*. Înainte să-i pot da glas răspunsului, am auzit cum se deschide ușa din față. După o clipă, în pragul camerei de zi a apărut Michael.

Realitatea deplină a situației m-a izbit cu o putere fizică. *Ar fi putut să moară el. Dacă n-am fi plecat din Vegas, dacă Beau nu și-ar fi schimbat planul, ar fi putut să moară Michael*. Nu trebuia să mă gândesc la asta. Dar nu mă puteam opri. *Gâtul lui Michael, tăiat cu acel cuțit. Michael, dispărut într-o clipă...*

Michael s-a oprit, cu ochii la Sloane. I-a observat urmele lacrimilor de pe obraji, umerii aduși, o mie și unu de indicii pe care eu nici nu le puteam vedea. Fiind Înzestrat, nu putea să-și oprească abilitatea. Nu putea să nu mai vadă ce simțea Sloane. Îi vedea emoțiile și le simțea și-l cunoșteam suficient încât să-mi dau seama ce-i trece prin gând. *Eu ar fi trebuit să mor*.

— Michael.

Sloane abia a reușit să-i rostească numele. Preț de câteva secunde, l-a privit în tăcere. Și-a încheștat pumnii în lături.

— N-ai voie să mai pleci! i-a spus îndârjită. Michael, n-ai voie să mă părăsești și tu!

Michael a ezitat încă o clipă, apoi a făcut un pas în față, și încă unul, și a

căzut în genunchi lângă noi, pe podea. Sloane l-a cuprins în brațe și s-a ținut de el ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Le simțeam dogoarea trupurilor. Simțeam cum le tremură umerii zdruncinați de suspine.

Ghemuită pe jos, lângă ei, un morman de durere și furie și amărăciune, nu m-am putut gândi decât că Beau Donovan credea că a învins. Credea că poate să răpească și să omoare și să spulbere viețile oamenilor, fără ca nimeni și nimic să-l atingă.

Nu te-ai gândit bine.

CAPITOLUL 56

Pornise cronometrul. Intuiția și ipotezele nu erau suficiente. Nu era suficient să fiu *sigură*.

Aveam nevoie de dovezi.

Planifici. Aștepți și planifici și-ți execuți planurile cu o precizie matematică. Îl vedeam pe Beau în minte, cu buzele răsucite ușor în sus, ca într-un fel de zâmbet. Aștepta să ni se scurgă timpul. Aștepta ca FBI-ul să-i dea drumul.

Sloane stătea în fața televizorului, cu o tabletă conectată pe latura lui. Nu mai plângea. Nici măcar nu clipea. Doar urmărea clipa în care fusese descoperit trupul fratelui ei, iar și iar.

— Sloane, a spus Judd, apărând în prag. Draga mea, închide-l.

Sloane parcă nici nu l-a auzit. A privit cum tremură filmarea camerei când agentul fuge la trupul lui Aaron.

— Cassie, închide-l!

De data asta, ordinul îmi era adresat mie.

Vrei să ne protejezi, m-am gândit, înțelegând prea bine de unde apăruse nevoia aceasta a lui. *Vrei să fim în siguranță, teferi și sănătoși.*

Dar nu putea s-o protejeze pe Sloane de situația actuală.

— Dean.

Judd și-a întors atenția spre colegul meu profiler.

Înainte ca Dean să poată răspunde, Sloane a deschis gura: — Șase camere de filmat, dar niciuna nu e staționară. Aș putea să estimez poziția lui Beau prin extrapolare, dar marja de eroare implicată în calcularea traiectoriei lui ar fi mai mare decât aș vrea.

A oprit derularea în momentul în care trupul lui Aaron a apărut în cadru. Preț de o clipă, a rămas cu privirea ațintită asupra cadavrului împrôscat cu sânge al fratelui ei, cu o expresie pustiiță.

— Ucigașul era dreptaci. Petele de sânge indică provocarea unei singure plăgi, de la stânga la dreapta, pe gâtul victimei. Lama cuțitului era înclinată ușor cu vârful în sus. Înălțimea făptașului este de aproximativ o sută șaptezeci și nouă de centimetri, plus-minus un centimetru și jumătate.

— Sloane, a spus Judd cu asprime.

Ea a clipit, apoi și-a luat ochii de la ecran. *E mai ușor*, mi-am spus, trecând de la perspectiva lui Judd la cea a lui Sloane, *când trupul aparține*

„victimei”. Când nu trebuie să-ți aduci în minte numele lui Aaron.

Sloane a închis televizorul.

— Nu pot s-o fac.

Preț de o clipă, Judd a părut ușurat. Apoi Sloane și-a scos laptopul.

— Îmi trebuie filmări făcute din puncte fixe. La o rezoluție mai mare.

După câteva secunde, degetele îi zburau pe taste.

— Ipotetic vorbind, i-a spus Lia lui Judd, dacă Sloane ar accesa filmările camerelor de securitate de la Majesty, ai vrea să știi?

El s-a uitat la Sloane câteva secunde. Apoi s-a dus la ea și a sărutat-o pe creștetul capului. *Nu se va opri. Nu poate. Știi bine.*

Strângând din buze, s-a întors spre Lia.

— Nu, a mormăit. Dacă Sloane ar sparge în mod ilegal sistemele electronice ale cazinoului tatălui ei, n-aș vrea să știu.

Apoi s-a uitat din nou la mine, Dean și Michael.

— Dar, ipotetic vorbind, eu cu ce aș putea să vă ajut?

Ai avut la dispoziție mai puțin de un minut ca să faci ce trebuia făcut.

În timp ce Sloane urmărea înregistrările video furate, mormăind tot felul de numere, m-am strecurat în mintea lui Beau și am privit lucrurile din perspectiva lui, încercând să-mi imaginez ce gândise și simțise în momentele acelea.

Știai precis unde se află ținta ta. Știai că Aaron nu va intra în panică când se vor stinge luminile. Aaron Shaw se situa în vârful lanțului trofic. Știai că nu-i va trece prin minte că ar putea să devină prada ta.

— Suspectul se deplasa spre scenă cu o viteză de unu virgulă șase metri pe secundă. Victima se afla la o distanță de douăzeci și patru de metri, formând un unchi de patruzeci și două de grade cu ultima traiectorie observată a suspectului.

Știai precis unde te duci și cum să ajungi acolo.

Sloane a oprit derularea și a salvat imaginea fixă surprinsă în secunda dinaintea stingerii luminilor. A făcut la fel când s-au aprins din nou. *Înainte. După. Înainte. După.* A trecut înainte și-napoi între cele două imagini obținute. În cincizeci și nouă de secunde, suspectul s-a deplasat înainte cu șase virgulă doi metri, rămânând cu fața la scenă.

— Avea pupilele dilatate, a intervenit Michael. Înainte ca luminile să se stingă, pupilele deja îi erau dilatate – era într-o stare alertă, de stimulare

psihologică.

— Dacă reușesc să fac asta, a șoptit Dean, înseamnă că sunt invincibil. Dacă-mi reușește, înseamnă că sunt vrednic.

Aaron era fiul de aur al hotelului Majesty, prințul moștenitor. Uciderea lui era o afirmare a propriei puteri. *Asta e moștenirea ta. Asta ești. Asta meriți.*

— I se schimbă postura, a continuat Michael. E o transformare subtilă, dar e acolo, sub expresia impasibilă.

A arătat întâi o fotografie, apoi pe cealaltă.

— Înainte, nerăbdare. Și după: jubilar.

Și-a întors privirea spre prima poză.

— Priviți-i umerii, a spus, aruncându-i apoi o privire lui Sloane. Dă-i play.

Sloane a revenit la înregistrarea video și i-a dat drumul.

— Mișcări reținute, a spus Michael. Încearcă să-și potolească încordarea din umeri. Merge, dar încă își ține brațele pe lângă șolduri.

— Cuțitul, a murmurat Dean de lângă mine, cu ochii fixați la ecran. Îl aveam cu mine. Îl simțeam. De aceea nu-mi mișc brațele. Mă jenează cuțitul, a continuat, înghițind în sec și privind spre mine. Am cuțitul, a spus, pe un ton nefiresc de grav. *Sunt cuțitul.*

Ecranul s-a înnegrit. Secunde s-au perindat în tăcere.

Adrenalina ți s-a revărsat în vene. M-am imaginat în postura lui Beau. Mi-am imaginat că ajung tiptil în spatele lui Aaron, pe întuneric. *Nicio ezitare! E mai puternic decât tine. Mai mare. Tu ai de partea ta doar elementul surprizei.*

Ai de partea ta un țel sacru.

Mi-am imaginat că trec lama cuțitului peste gâtul lui Aaron. Că-l las să cadă pe podea. Că mă întorc prin întuneric. Că mă conving, cu o certitudine nelumească, copleșitoare, că moartea înseamnă putere. *Puterea mea.*

Pe ecran, luminile s-au aprins din nou, deșteptându-mă din scurta clipă în care încetasem să mă adresez lui Beau și-mi îngăduisem să mă *transform* în el. Am simțit căldura trupului lui Dean alături – am intuit locul tenebros în care rătăcise cu o secundă în urmă.

În care rătăcisem și eu.

— Priviți-i brațele, a spus Michael, arătând spre Beau.

Ți se leagănă ușor în mers. Acum ești mai puțin împovărat. Ești echilibrat. Perfect.

— Am făcut ce trebuia făcut, a spus Dean, coborându-și ochii la mâini. Și am scăpat de cuțit.

— Cuțitul a fost găsit la mai puțin de un metru de cadavru, a spus Sloane, cu un ritm sacadat. Ucigașul l-a lăsat din mână. Probabil că a pășit în spate. Ca să nu riște să calce în sângele lui Aaron.

În glas i s-a auzit o notă de crispă, de fragilitate.

— Sângele lui Aaron, a repetat.

Sloane privea locurile crimelor și vedea numere – modul în care se împrăștia stropii de sânge, probabilitățile și semnele stării de *rigor mortis*. Dar, oricât s-ar fi străduit, Aaron nu avea să devină niciodată un simplu număr cinci pentru ea.

— Suspectul nu poartă mănuși.

Lia a fost cea care a făcut observația.

— Mă îndoiesc că a lăsat amprente pe cuțit. Deci care-i treaba?

Sloane a închis ochii. Simțeam cum parcurge lista de posibilități, examinând probele materiale iar și iar, suferind, tot suferind, și silindu-se să lupte împotriva durerii...

— Plastic.

Judd nu se mai implicase în niciuna dintre anchetele noastre. Nu făcea parte din FBI. Nu era înzestrat. Dar era un fost pușcaș marin.

— Ceva ușor de aruncat. Învelești cuțitul cu materialul respectiv și-l arunci separat.

Asta e! Inima mi s-a oprit o clipă. Asta-i dovada noastră cheie!

— Și unde l-am aruncat? a întrebat Dean.

Nu într-o pubelă – poliția ar fi putut să caute în ea. M-am forțat s-o iau de la capăt, să parcurg evenimentele pas cu pas. Îți croiești drum prin mulțime – spre Aaron. Ajungi în spatele lui. Îți treci cuțitul peste gâtul lui – repede. Fără ezitare. Fără remușcări. Desprinzi plasticul, lași cuțitul din mână.

Treizeci de secunde.

Patruzeci.

Câte au trecut? Cât timp ți-a rămas ca să te întorci în locul în care te aflai când s-au stins luminile?

Îți faci loc prin mulțime.

— Mulțimea, am spus cu voce tare.

Dean a înțeles înaintea celorlalți.

— Dacă sunt un ucigaș care prevede toate problemele posibile, nu arunc

dovada. Las pe altcineva s-o facă în locul meu...

— Preferabil, după ce persoana respectivă ajunge acasă, am încheiat.

— A lăsat proba cuiva, a tradus Lia. Dacă eu sunt ținta respectivă și ajung acasă și găsesc o pungă de plastic în buzunar? O arunc.

— În afară de cazul în care e pătată cu sânge, a spus Sloane. Un strop, o dâră...

Am vizualizat rețeaua de posibilități, modurile în care s-ar fi putut petrece lucrurile.

— În funcție de înclinațiile tale, s-ar putea să suni la poliție, am spus, gândindu-mă apoi la o a doua posibilitate. Sau să arzi proba.

A urmat o clipă de tăcere saturată, încărcată cu lucrurile pe care niciunul dintre noi nu voia să le spună. *Dacă n-o găsim, dacă nu găsim persoana la care se află plasticul...*

Ucigașul nostru va învinge.

CAPITOLUL 57

Vorbind, Sloane și-a atins pe rând degetul mare de la o mână de fiecare dintre celelalte patru, iar și iar.

— Trebuie să lămurim traiectoria lui Beau. De la punctul A la punctul B la punctul C. Cum a ajuns acolo? Pe lângă cine a trecut?

Înainte. După. Înainte. După. Sloane a început din nou să treacă de la o imagine la cealaltă.

— Există cel puțin nouă căi unice pentru care probabilitatea de a fi fost urmate e mai mare de 7%. Dacă deduc lungimea și direcția pașilor cu care înainta suspectul când s-au aprins luminile...

Sloane a tăcut, rătăcind printre numerele din capul ei.

Ceialți am așteptat.

Și am tot așteptat.

Lui Sloane i-au dat lacrimile. O cunoșteam – știam că mintea îi gonește, că, procesând număr după număr, calcul după calcul, nu vedea decât fața lui Aaron. Privirea lui pustie. Cămașa pe care el i-o cumpărase.

Voiam să mă placă, îmi spusese.

— Nu te uita la Beau!

Lia a spulberat tăcerea din cameră. S-a uitat îndelung în ochii lui Sloane.

— Când cauți o minciună, uneori trebuie să te uiți la mincinos, alteori trebuie să te uiți la toți ceilalți. Cu cât mincinosul e mai priceput, cu atât devine mai probabil că vei primi indiciul din partea altcuiva. Când ai de-a face cu un grup de oameni, nu trebuie să te uiți mereu la persoana care vorbește. Trebuie să te uiți la cel mai inapt mincinos din încăpere.

Lia s-a rezemat în palme, postura sa degajată fiind contrazisă de intensitatea glasului.

— Nu te uita la suspect, Sloane.

Lia poate că încerca s-o scutească de chinul de a se uita – iar și iar – la Beau, știind ce-i făcuse lui Aaron, dar era un sfat bun. Am observat momentul precis în care Sloane l-a priceput.

Nu te uita la suspect. Uită-te la toți ceilalți.

— Mulțimile se mișcă, a spus Sloane, pe un ton tot mai ascutit, devenind din ce în ce mai animată. Când cineva se deplasează printr-o mulțime, oamenii se dau la o parte. Dacă aș putea să le deduc mișcările din timpul penei de curent...

Ochii îi zburau dintr-o parte în alta. Urmărind filmarea, a direcționat imaginile cu anumite mișcări către imprimantă. *Înainte. După.* Degetele i-au bâjbâit după un pix. Uitându-se când la filmare, când la imagini, i-a scos capacul și a încercuit grupuri strânse de oameni.

— Luând în calcul mișcările spontane ale oamenilor și considerând marje de eroare adecvate în estimarea variației dintre reacțiile indivizilor față de circumstanțele haotice, apar goluri *aici, aici și aici*, cu deplasări ușoare, dar consecvente, spre nord-est sau sud-vest, pentru fiecare grup.

Sloane a trasat un drum de la trupul lui Aaron până la poziția finală a lui Beau, apoi și-a plimbat degetul în sens contrar pe cărarea desenată.

Lași din mână cuțitul. Pornești înapoi prin mulțime, pășind ușor, fără nicio clipă de ezitare sau oprire.

— Prefă-te că furi din buzunarele oamenilor, i-a spus Dean Liei, cu privirea fixată asupra drumului trasat de Sloane. Care ar fi țintele cele mai ușoare?

— Mă jignești cu aluzia că m-aș pricepe la așa ceva, a răspuns Lia, fără să pară câtuși de puțin jignită, și apropiindu-și vârful degetului de imagine, a atins cu unghia lungă și dată cu oja o persoană, apoi încă două. Una, două și trei, a spus. Dacă aș vrea să fur din buzunarele oamenilor, astea ar fi țintele mele.

Te strecoari prin mulțime. E întuneric. Haotic. Oamenii bâjbâie după telefoanele lor mobile. Înaintezi cu capul plecat. Nu e loc pentru ezitare. Pentru greșeli.

M-am uitat la cele trei persoane indicate de Lia. *Tocmai ai omorât pe cineva și vrei să lași pe altcineva să scape de dovadă.* Încă de la început, văzusem în persoana AN-ului un planificator, un manipulator. *Știiai precis pe cine să alegi.*

— Acela, am spus, arătând a doua dintre cele două ținte alese de Lia.

Aproape treizeci de ani. Bărbat. Îmbrăcat cu un sacou. Cu buzele crispate de nemulțumire.

Familiar.

— Asistentul lui Thomas Wesley, a observat Michael, recunoscându-l și el. Nu prea e un fan al FBI-ului, nu-i așa?

— Ne ocupăm.

Agentul Briggs nu era o persoană care așteaptă mult înainte să cerceteze

o pistă. El și agenta Sterling au pornit la drum înainte chiar să le explicăm situația până la capăt.

— Va fi suficient? am întrebat.

Alături de mine, Sloane amuțise. Oricât de mult și-ar fi dorit răspunsul, nu era în stare să formuleze întrebarea, așa că am pus-o în locul ei.

— *Dacă* plasticul încă e la asistent, *dacă* găsim amprente de la Beau pe el și *dacă* echipa de laborator poate să-l lege ori de cuțit, ori de sângele lui Aaron...

Briggs a lăsat numărul condiționalelor din frază să vorbească de la sine.

— Poate.

Urme materiale. La asta se ajungea. Urmele materiale dovediseră că sângele de pe șal e al mamei. Urmele materiale indicaseră că oasele sunt ale ei.

Universul mi le datorează, mi-am spus – întărită, irațională. Urmele materiale mi-o răpiseră pe mama. Urmele materiale puteau să-mi ofere – să-i ofere lui Sloane – această mică compensație.

— *Poate* nu e suficient, a spus Lia, vorbind și ea în numele lui Sloane. Vreau să-l văd cum se zvârcolește. Vreau să-l văd neputincios. Vreau să vadă cum se năruie totul.

— Știu, a spus Briggs, cu o notă în voce care mi-a sugerat că și el își dorește același lucru, că și-l dorește așa cum îl dorise cândva pe tatăl lui Dean. Am pus polițiștii locali să caute înregistrări video – cu Michael la Desert Rose, cu orele dinaintea luptei dintre Beau și șeful serviciului de pază de la Majesty. Trebuie să apară ceva.

Trebuie, mi-am spus disperată. *Nu vei scăpa nepedepsit, Beau Donovan. Nu vei scăpa nevinovat.* Dacă reușeam să obținem probe materiale – și înregistrări video doveditoare –, ne-ar mai fi lipsit doar un martor.

— Tory Howard, am spus deodată, bănuind că Briggs și Sterling se gândiseră deja la ea.

— Am încercat, a răspuns el scurt. E a doua oară când îl arestăm pe Beau. Ea crede că-i nevinovat.

Evident că Tory nu voia să accepte că Beau e vinovat. M-am gândit la tânăra femeie căreia îi cercetasem profilul iar și iar. *Îl iubeai pe Aaron. Nu se poate ca Beau să fie persoana care ți l-a răpit.*

— În situația de față, noi suntem tipii răi, a continuat Briggs. Tory refuză să vorbească cu noi.

Îl iubeai pe Aaron, m-am gândit din nou, concentrându-mă în continuare

asupra lui Tory. *Suferi din cauza pierderii lui.*

Mi-am amintit ultima dată când o văzusem și am răsuflat îndelung.

— Refuză să vorbească cu voi, am spus cu voce tare, dar poate că ar accepta să vorbească cu Sloane.

CAPITOLUL 58

Tory n-a răspuns la primul apel. Nici la al doilea. Nici la al treilea. Dar Sloane avea o tenacitate înfiorătoare. Putea să facă același lucru iar și iar, învârtindu-se în cerc, până când rezultatul se schimba și-i deștepta mintea fixată asupra tiparului.

Nu vei înceta s-o suni. Nu vei înceta niciodată s-o suni.

De fiecare dată, Sloane a format numărul primit de la Sterling și Briggs cifră cu cifră. O cunoșteam îndeajuns încât să înțeleg că ritmul, mișcările și numerele o linișteau – dar nu suficient.

— Încetați! a răspuns o voce, atât de tare, încât, stând lângă Sloane, am înțeles fiecare cuvânt. Lăsați-mă în pace!

Preț de o clipă, Sloane a rămas încremenită, derutată de faptul că tiparul fusese întrerupt. Lia a pocnit din degete prin fața ei și ea a clipit.

— I-am spus. I-am spus tatei.

Sloane a trecut direct de la un tipar la altul. De câte ori rostise acele cuvinte? Cât de des i se repetaseră în minte, dacă le spusese de fiecare dată cu atât de multă disperare?

— Cine ești? am auzit-o pe Tory întrebând, cu un tremur în voce.

Cu un tremur în mâini, Sloane a comutat apelul pe difuzor.

— Eram sora lui Aaron. Acum nu mai sunt. Iar tu erai a lui și acum nu mai ești.

— Sloane?

— I-am spus tatei că se va întâmpla. I-am spus că există un model. I-am spus că următoarea crimă va avea loc în sala de bal, pe 12 ianuarie. *I-am spus*, Tory, și nu m-a ascultat.

A inspirat hârâit. Am auzit cum Tory face la fel.

— Așa că *tu* mă vei asculta, a continuat Sloane. Mă vei asculta, pentru că *știi*. Știi că problema nu va dispărea dacă o ignori. Chiar dacă te-ai preface că n-are importanță, tot ar avea.

Tăcere.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine, a spus Tory după o scurtă eternitate.

— Nu sunt normală, a spus Sloane simplu. Niciodată n-am fost normală.

A făcut o pauză, apoi a izbucnit:

— Sunt genul de persoană anormală care colaborează cu FBI-ul.

De data asta, inspirația bruscă a lui Tory a răsunat și mai aspru. Licărele

din ochii lui Michael mi-au indicat că sesizase emoții complexe în sunetul respectiv.

— Era fratele meu, a repetat Sloane. Și vreau doar să ne ascuți, a continuat, cu vocea tremurându-i neîncetat. Te rog!

Încă o eternitate de tăcere, de data asta mai încordată.

— Fie, a răspuns Tory tensionată. Spune ce ai de spus.

Simțeam cum trece de la o atitudine la alta: de la durerea neprefăcută la o postură defensivă și apoi la un fel de indiferență care m-a dus cu gândul la Lia. *Lucrurile te afectează doar dacă le permiți. Oamenii te afectează doar dacă le permiți.*

— Cassie?

Sloane a lăsat telefonul jos. Am făcut un pas înainte. De cealaltă parte a ei, s-a apropiat și Dean, până când am ajuns față în față, cu telefonul așezat între noi, pe măsuta de cafea.

— Ți-l vom descrie pe ucigașul pe care-l căutăm, am spus.

— Jur, dacă-i vorba despre Beau...

— Ți-l vom descrie pe ucigașul nostru, am continuat cu calm. Și apoi ne vei spune tu cine crezi că e.

Tory a devenit atât de tăcută, încât m-am gândit că poate ne închisese. M-am uitat la Dean. A încuviințat ușor din cap, așa că am început.

— Ucigașul pe care-l căutăm a omorât cinci persoane începând cu data de 1 ianuarie. Patru dintre cele cinci victime aveau între optsprezece și douăzeci și cinci de ani. Deși am putea trage concluzia că ucigașul se concentrează asupra acestei grupe de vârstă din cauza unei experiențe anterioare din viața sa, credem că cea mai plauzibilă explicație – care se potrivește cel mai bine cu natura omorurilor – e că ucigașul însuși e tânăr.

— Căutăm pe cineva în vârstă de douăzeci și ceva de ani, a continuat Dean. Cineva care avea motive să ia în vizor cazinourile în general și Majesty în mod special. Sunt șanse mari ca ucigașul nostru să aibă multă experiență legată de viața în Las Vegas și să fie obișnuit să treacă neobservat. Aspectul acesta este atât avantajul lui cel mai mare, cât și cauza principală a furiei sale.

— Ucigașul nostru e obișnuit să fie trecut cu vederea, am continuat. E aproape cert că are un coeficient de inteligență de geniu, dar probabil că a avut rezultate școlare slabe. Ucigașul nostru știe să joace după reguli, dar nu simte nicio remușcare când le încalcă. Nu e doar mai deștept decât își imaginează oamenii – e mai deștept chiar și decât aceia care fac regulile,

decât aceia care împart sarcinile, decât aceia pentru și alături de care lucrează.

— Crima e un act de dominație.

Dean vorbea încet și liniștit, dar cu încredere – cu tipul de încredere care părea să fi fost câștigată după experiențe proprii.

— Ucigașul pe care-l căutăm nu e interesat de dominația fizică. Nu s-ar eschiva de la bătaie, dar a pierdut destul de multe. Ucigașul acesta își domină victimele pe cale mintală. Ele nu pierd pentru că ucigașul ar fi mai puternic – ci pentru că e mai deștept.

— Pierd, am continuat, pentru că ucigașul e un credincios adevărat.

— Beau n-are nicio înclinație spre viața religioasă.

De asta s-a agățat Tory – fapt din care am dedus că recunoaște cât de bine i se potrivește fratelui ei adoptiv tot ce am spus în rest.

— Ucigașul nostru crede în putere. Crede în destin, a spus Dean, tăcând apoi o clipă. Crede că ceva i-a fost răpit.

— Crede, am spus încet, că a sosit momentul să recapete acel ceva.

Nu i-am spus despre cult. Pentru că Nightshade stătea cu ochii pe Vegas, faptul că-i spuneam ar fi putut s-o pună în pericol. Pe de altă parte, am încetat să-i vorbesc lui Tory despre mentalitatea actuală a ucigașului nostru și am început să-i explorez trecutul.

— Ucigașul nostru e tânăr, am repetat, dar e clar, după cât de bine organizate au fost omorurile, că le plănuiește de ani întregi.

Nu degeaba nu reușiserăm să estimăm vârsta AN-ului până când descoperiserăm că Michael e a cincea victimă pe care a pus ochii. Atât de multe aspecte ale crimelor sugerau planificare – experiență, înclinația spre grandios, *un temperament artistic*. Ideea că ajunsese la un asemenea stadiu încă de la vârsta de douăzeci și unu de ani...

— Este foarte probabil că ucigașul nostru a trăit unul sau mai multe evenimente traumatice în trecut – cel mai probabil, înaintea vârstei de doisprezece ani. Evenimentele acestea ar putea să includă abuzuri fizice sau psihologice, dar, considerând câte eforturi face ucigașul...

Ca să le atragă atenția. Asta n-am spus cu voce tare.

— ...pentru a-și dovedi vrednicia, e totodată probabil să avem de-a face cu cineva care a suferit de pe urma unei pierderi subite și a unui abandon emoțional sau fizic grav.

— Încetarea abuzurilor, a spus Dean cu un calm sfâșietor, probabil că a fost la fel de traumatică și formatoare precum abuzurile în sine.

— Încetați, a șoptit Tory, rostind același cuvânt cu care răspunsese la telefon, doar că de data asta, vocea îi era răgușită, gravă și disperată. Vă rog, încetați.

— Ucidea după un model, a spus Sloane deodată, șoptind pe același ton ca ea. Avea să se oprească în sala de spectacol de la Majesty. Pe 13 februarie, în sala de spectacol – acolo avea să se oprească.

— Ești importantă pentru ucigașul nostru, Tory, a spus Dean, plecând capul. Ai fost de la început ținta lui – așa cum trebuia să devină o țintă și rivalul tău principal, și Camille, și tânăra cu păr negru din prima noapte.

— Așa cum trebuia să fie o țintă și Aaron, a hârâit Tory, renunțând la șoapte.

Michael mi-a întâlnit privirea. A ridicat un blocnotes. Pe prima foaie scrisese *pe muchie*. Am dat din cap, ca să-i arăt că înțeleg. Ce aveam să-i spunem în continuare o va împinge într-un sens sau în celălalt – să accepte sau să respingă tot ce spusesem, să ne ajute să-l înfundăm pe Beau sau să înalțe ziduri.

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— L-ai văzut vreodată pe Beau desenând spirale?

Dădeam cu banul, dar violența pe care o văzuserăm în ultimele zile se forma de ani întregi. Dacă profilul nostru era corect, dacă Beau chiar se pregătea de mai mulți ani pentru faptele sale din prezent, dacă evoluția planului și a nevoilor lui bolnăvicioase era legată de o traumă din trecut... *Ai planificat și ai visat și ai exersat. Nu ți-ai îngăduit niciodată să uiți.*

— Dumnezeu! a izbucnit Tory, cedând.

Am auzit momentul precis în care s-a sfârșit. Aproape că *am văzut-o* cum se așază pe jos și își trage genunchii la piept, lăsând în lături mâna în care ținea telefonul.

Dean mi-a întâlnit privirea. Mâna lui mi-a ajuns pe umăr. Am închis ochii și m-am lăsat în voia atingerii lui.

Eu ți-am făcut asta, m-am gândit, fără să-mi pot alunga din minte imaginea lui Tory. Eu te-am sfârșit. Eu te-am distrus, pentru că puteam. Pentru că trebuia.

Pentru că avem nevoie de tine.

— Le desena pe pământ, a spus Tory răgușită.

Voiam să-i spun că știu cum e să fii sfârșită pe dinăuntru. Cum e să te simți pustiită – ca și când nu ți-ar mai fi rămas nicio suferință de îndurat.

— Beau n-a desenat niciodată pe hârtie, dar trasa spirale pe pământ.

Doar eu le-am văzut – doar pe mine m-a lăsat să le văd.

Tu ai fost de la început ținta lui. Beau ar fi omorât-o. Ea era familia lui. O iubea și ar fi omorât-o. Trebuia s-o facă, *trebuia*, din motive pe care nu prea le înțelegeam.

— Trebuie să vorbești cu FBI-ul, a spus Dean cu blândețe. Trebuie să le răspunzi la întrebări.

A lăsat-o câteva clipe să înțeleagă ce i se spune.

— Îmi dau seama ce-ți cer, Tory. Îmi dau seama ce te va costa.

Din experiență. Știe din experiență. Dean depusese mărturie împotriva tatălui său. Pe Tory o rugam să facă același lucru cu Beau.

— Am auzit-o pe mama noastră adoptivă vorbind despre el la un moment dat, a zis ea după o lungă tăcere. Am auzit-o spunând...

Simțeam efortul cu care se chinuia până și să formuleze cuvintele.

— Că l-au găsit pe jumătate mort în deșert. Avea șase ani și cineva îl abandonase acolo, pur și simplu. Fără mâncare, fără apă. Umbla prin deșert de zile întregi, a spus, cu un tremur ușor în voce. Nimeni nu știa de unde apăruse și cine îl părăsise. Beau n-a putut să le spună. N-a vorbit cu nimeni, n-a scos niciun cuvânt, timp de doi ani.

Nimeni nu știa de unde apăruse. Ca niște piese de domino care cad una după alta, tot ce știam despre mobilul lui Beau, despre crime, a început să se schimbe.

TU

Au impresia că pot să te aresteze. Că pot să te acuze de omor. Să te bage într-o cutie. Habar n-au – ce ești, ce ai devenit.

N-au nicio dovadă.

Se vorbește despre niște filmări ale camerelor de supraveghere de la Desert Rose, din ziua în care l-ai marcat pe cel de-al cincilea. Aceeași casă de amanet a cărei cameră l-a surprins pe Victor McKinney atacându-te le-a pus la dispoziție o filmare făcută cu mai multe ore în urmă, în care apari slăbind cărămida din perete. FBI-ul susține că are o pungă de plastic pe care s-au găsit amprente tale. Pretind că o analizează în căutarea unor urme ale sângelui lui Aaron.

Tory a început să vorbească. Despre faptul că te-a învățat să hipnotizezi oamenii. Despre puținele lucruri pe care le cunoaște despre trecutul tău.

Nu vei rămâne aici la nesfârșit. Vei termina ce ai început. Îți vei ocupa locul la masă. Locul al nouălea.

Nouă.

Nouă.

Nouă.

Încă patru, și gata. Încă patru și poți să te întorci acasă.

CAPITOLUL 59

Agenții Sterling și Briggs stăteau în sala pentru interogatorii, față în față cu Beau Donovan. Acesta purta o salopetă portocalie. Încheieturile îi era încătușate între ele. Un apărător public stătea lângă el, sfătuindu-și iar și iar clientul să nu spună nimic.

Eu, Lia, Michael și Dean urmăream scena din casa conspirativă. Sloane încercase și ea să se uite cu noi, dar nu a avut puterea.

Purta cămașa primită de la Aaron de trei zile în șir.

Aveam nevoie de o mărturisire. Prezenterăm destule probe pentru ca procurorul districtual să înainteze acuzațiile, dar, ca să evităm procesul, ca să ne asigurăm că Beau va plăti, aveam nevoie de o mărturisire.

— Clientul meu, a spus avocatul cu înflăcărare, apelează la al cincilea amendament^{9}.

— Nu aveți nicio dovadă, le-a spus Beau lui Briggs și Sterling, cu ochii lipsiți de orice emoție și totuși ciudat de luminoși. E a doua oară când încercați să mă băgați în cutia asta. N-o să vă iasă. Bineînțeles că n-o să vă iasă.

— Clientul meu, a repetat avocatul, apelează la al cincilea amendament.

— Nouă cadavre, a spus agentul Briggs, aplecându-se în față. O dată la trei ani. Pe date obținute în baza șirului lui Fibonacci.

Asta era ultima noastră carte.

— Continuați, le-a spus Michael, vorbindu-le prin căștile pe care ambii agenți le purtau în urechi. Neliniște. Furie. Teamă.

Avocatul lui Beau nu făcea parte din cult. Nu știa de ce clientul său făcuse ce făcuse. Nu știa ce-l îndemnase să ucidă. Mizam pe faptul că poate Beau nu voia ca el să afle.

Una câte una, Briggs a început să scoată fotografii din dosarul lui. Crime – dar nu ale lui Beau.

— Înecată. Incendiată. Străpunsă. Sugrumată.

Beau începea să se agite vizibil.

— Înjunghiată.

Briggs a tăcut. Până aici ajunsese modelul lui Beau.

— Pe a șasea victimă ai fi omorât-o în bătaie.

Încă o poză.

Nu te așteptai la asta. Nu te așteptai ca FBI-ul să știe. Beau s-a făcut alb

la față. *FBI-ul nu trebuie să știe.*

Ai vrut doar să faci aluzii la niște secrete vechi de mai bine de un secol. Ca să le atragi atenția. Ca să-i forțezi să te vadă.

N-ai vrut niciodată să se ajungă atât de departe.

— Pe a șaptea ai fi otrăvit-o, a continuat Briggs.

A prezentat și ultima fotografie. Ilustra o femeie blondă, cu ochi verzi și un chip mai curând neobișnuit decât frumos, întinsă pe spate. Buzele îi era pătate de sânge coagulat. Trupul îi era contorsionat. Își smulsese propriile unghii.

Am înghițit în sec, amintindu-mi ce spusese Judd despre otrava lui Nightshade. *Imposibil de detectat. Imposibil de tratat. Dureroasă.*

— Era prietena mea cea mai bună.

Agenta Sterling și-a întins degetele până la marginea fotografiei lui Scarlett.

— Ți-au răpit și ție o persoană dragă?

— Cine? a întrebat avocatul. La cine te referi?

A arătat furios pozele.

— Ce înseamnă toate astea?

Briggs l-a privit pe Beau fix în ochi.

— Să-i răspund la întrebare? Să-i spun de ce-ți arătăm fotografiile astea?

— Nu! a mârâit deodată Beau.

Nu vorbești cu străinii. Mi-au răsunat în minte cuvintele Liei despre mentalitatea celor care trăiesc într-un cult. *Nu le spui ceea ce nu sunt binecuvântați să cunoască.*

— Ieși! i-a spus Beau apărătorului său.

— Nu pot să plec, pur și simplu...

— Eu sunt clientul, a spus Beau. Și-ți cer să ieși. *Acum!*

Avocatul a plecat.

— Nu ai nicio obligație să ne vorbești în absența avocatului tău, a spus Briggs. Dar am impresia că nu vrei să audă ce urmează să discutăm. Am impresia că nu vrei să audă *nimeni*, a continuat, apoi a făcut o pauză. Ai avut dreptate când ai spus că s-ar putea să nu avem destule dovezi încât să-ți obținem condamnarea.

Sterling i-a continuat firul ideilor.

— Dar avem destule încât să demarăm un proces. Doisprezece jurați.

I-am observat strategia de a pune accent pe numere, imitând gândirea lui Sloane.

— Zeci de jurnaliști. Și familiile victimelor vor dori să fie de față, evident...

— Vă vor distruge, a spus Beau.

— Oare? a întrebat Sterling. Sau te vor distruge pe *tine*?

Cuvintele și-au nimerit ținta. Am observat că Beau se luptă cu cătușele, că se abține să se întoarcă și să privească peste umăr.

— Spuneți-i o poveste, le-a cerut Dean agenților. Începeți cu ziua în care cineva l-a găsit în deșert.

Eu și Dean ne obișnuiserăm să ne folosim talentele ca să prindem ucigași. Dar realizarea profilurilor era tot atât de util și când apărea nevoia să le sfredelim inimile.

— Să-ți spun o poveste, a zis Briggs pe ecran. O poveste despre un băiețel care a fost găsit pe jumătate mort în deșert, la vârsta de șase ani.

Beau respira tot mai precipitat.

— Nimeni nu știa de unde apăruse, a continuat Beau.

— Nimeni nu știa ce e, am spus.

Briggs i-a repetat cuvintele mele.

Nu știam sigur cum își petrecuse Beau acei primi șase ani din viață, dar Dean avea o ipoteză. Mă întrebam, cu zile în urmă, dacă Dean vedea ceva din sine când se uita la Beau. Mă gândisem că, dacă AN-ul e tânăr, atunci profilul lui n-ar fi foarte diferit de al ucenicilor lui Daniel Redding.

N-ai descoperit modelul din întâmplare. Știai unde să-l cauți. L-ai căutat toată viața. Și motivul se regăsește în acei primi șase ani.

— Nu știi ce spui.

Beau abia a șoptit cuvintele, dar au răsunat prin toată camera.

— Nu ai cum să știi.

— Știm că nu te-au dorit.

Sterling a trecut la lovitura de grație. Crimele lui Beau înălțaseră modelul cultului pe o treaptă superioară. Încercase să le câștige atenția, îi atacase, le arătase cât de vrednic este.

— Te-au lăsat să mori. Nu erai destul de bun pentru ei, a continuat agenta, făcând apoi o pauză. Și au avut dreptate. Uite unde ai ajuns. Ai fost prins, a spus, plimbându-și privirea peste salopeta lui portocalie, peste cătușe. Au avut dreptate.

— N-ai idee ce sunt, a spus Beau, cu vocea tremurând de emoție. N-ai idee ce pot să fac. Nici ei nu știu. Nimeni nu știe, a continuat, ridicând tonul cu fiecare cuvânt. Pentru asta m-am născut. Ceilalți sunt recrutați la

maturitate, dar numărul nouă se naște mereu între zidurile lor. Copilul frăției și al Pythiei – sânge din sângele lor. Nouă.

— *Nouă* e un nume pentru el, a spus Dean. Un titlu. Spuneți-i că nu-i aparține. Spuneți-i că nu-l merită.

— Nu ești *Nouă*, a spus Sterling. Niciodată nu vei fi Nouă.

Beau și-a dus mâinile încătușate la propriul guler. Și-a încleștat degetele pe tricou, apoi și l-a tras cu brutalitate peste umăr. Dedesubt, pe piept, avea o serie de tăieturi frânte, pe jumătate vindecate, care în curând s-ar fi transformat în cicatrici.

Șapte cercuri mici care formau un heptagon în jurul unei cruci.

Mi s-a tăiat respirația. Simbolul acela – îl știam.

— Șapte Maeștri.

Chipul lui Beau era încordat și vocea, plină de furie. Și-a plimbat degetele pe marginea heptagonului. *Șapte cercuri.*

— Pythia.

Și-a băgat degetul în rană și și l-a tras în jos, de-a lungul liniei verticale a crucii. Mâna i-a tremurat când a făcut la fel cu cea orizontală.

— Și Nouă.

Simbolul. Știu simbolul ăsta. Șapte cercuri în jurul unei cruci.

Îl văzusem gravat pe capacul unui coșciug simplu, din lemn, dezgropat la răspântia unor drumuri de țară nepietruite.

— Doar *îți dorești* să fii Nouă, a spus agenta Sterling, punând tot mai multă presiune pe el.

Am simțit că-mi amortesc membrele. Am început să văd negru în colțurile ochilor.

— Dean! am bârâit.

Mi-a venit alături într-o clipită.

— Îl văd, a spus. Respiră, Cassie! Îl văd.

Simbolul pe care Beau și-l tăiasse pe propriul piept fusese gravat și pe sicriul mamei. *Nu se poate! 21 iunie. Nu e o dată Fibonacci. Mama a murit în iunie.*

Pe ecran, lui Beau încă îi tremurau mâinile. Degetele i s-au încordat. Au început să-i zgârie gâtul. I s-a arcuit spatele. Apoi a căzut pe podea, cuprins de convulsii.

Țipând. Am auzit zgomotul ca și când ar fi venit de departe. *Țipa.*

Apoi a început să bolborosească, înecându-se cu sângele care i se vărsa din gură, râcâindu-și cumplit cu unghiile propriul trup și podeaua.

Otravă.

— Respiră! a repetat Dean.

— Avem nevoie de ajutor! țipa Sterling.

Beau țipă și Sterling țipă – și într-un final, convulsiile au încetat. Beau nu mai mișca.

Șapte cercuri mici care formau un heptagon în jurul unei cruci.

M-am silit să iau o gură de aer. Apoi încă una și încă una.

Buzele crăpate ale lui Beau s-au mișcat. S-a uitat la Briggs într-un ultim moment de claritate mintală.

— Nu... s-a chinuit să spună. Nu-mi doresc să fiu Nouă.

Vorbea ca un copil.

— Ai fost otrăvit, i-a spus Briggs. Trebuie să ne spui...

— Nu cred în dorințe, a șoptit Beau.

Apoi ochii i s-au învârtit în cap și a murit.

CAPITOLUL 60

Beau a fost otrăvit. Am gândit cuvintele, dar nu le-am înțeles. Cultul l-a omorât. Nightshade l-a omorât pe Beau.

Beau, care-și gravase un simbol pe propriul piept – un simbol pe care altcineva îl gravase pe lada care conținea rămășițele mamei.

— Mama n-a murit pe o dată Fibonacci, am spus. Era iunie. Nu există date Fibonacci în iunie, nici în iulie...

La un anumit nivel, îmi dădeam seama că Michael și Lia se holbau la mine, că Dean mă cuprinsese în brațe, că trupul meu se lăsase moale, sprijinindu-se de al lui.

Mama dispăruse cu cinci ani în urmă – se împlineau șase în iunie. Persoana care o atacase folosise un cuțit. *În anul acela, arma a fost otrava. Conform modelului, trebuia folosită otrava. Nightshade a fost ucigașul. Cuțitul fusese folosit la New York, cu șase ani mai devreme. Nu trebuia să mai fie folosit douăzeci și unu de ani.*

Niciun aspect al morții mamei nu se potrivea cu modelul – atunci de ce era gravat simbolul acela pe coșciugul ei?

M-am eliberat din brațele lui Dean și m-am dus la laptop. Am afișat fotografiile – șalul albastru-intens, oasele, colierul mamei. Am lovit tastele cu degetul iar și iar, până când a apărut simbolul.

Lia și Michael s-au apropiat din spate.

— Aia e...?

— Șapte Maeștri, am spus, forțându-mă să-mi plimb mâna pe lângă cele șapte cercuri de la marginea simbolului. Pythia, am continuat, arătând linia verticală. Și Nouă.

— Șapte Maeștri, a repetat Sloane, apărând în prag, ca și când simpla pomenire a unor numere ar fi chemat-o la noi. Șapte cercuri. Șapte metode de a ucide.

Mi-am întors privirea de la ecran spre ea.

— Mereu m-am întrebat de ce sunt doar șapte metode, a spus, cu ochii umflați, cu chipul palid. Și nu nouă.

Trei.

Trei ori trei.

Trei ori trei ori trei – dar doar șapte metode de a ucide.

— Beau Donovan a murit, i-a spus Lia. Otrăvit. De Nightshade, probabil.

Sloane și-a netezit cu mâinile partea din față a cămășii primite de la Aaron. S-a cutremurat ușor, dar n-a spus decât:

— Poate că floarea era pentru el.

Floarea albă din fotografia pe care Nightshade i-o lăsase lui Judd. *Floarea albă*. Ceva mi se înțepenise în străfundul minții, ca o bucătică de mâncare prinsă între dinți. Nightshade le trimitea mereu victimelor sale flori albe de zârnă. *Albe. Flori albe*.

Am intrat în bucătărie și am cotrobăit până când am găsit ce căutam. Am scos plicul-probă, l-am deschis și am luat poza dinăuntru.

Nu-i o floare albă de zârnă. Fotografia pe care i-o lăsase Nightshade lui Judd nu reprezenta o floare albă de zârnă. Ci o floare de hârtie. *Origami*.

M-am dat împleticit înapoi și m-am apucat de marginea blatului, ca să mă echilibrez, gândindu-mă la ultimele momente ale lui Beau, la cuvintele pe care le spusese.

Nu cred în dorințe.

Am revăzut-o în gând pe fetița de la magazinul de dulciuri, privind îndelung acadeaua. Am văzut cum tatăl ei vine și o urcă pe umeri. Am văzut-o lângă fântână, cu bănuțul în mână.

Nu cred în dorințe, spusese ea.

Avea o floare origami albă prinsă după ureche.

Cu ochii minții, am văzut cum mama ei vine după ea. Am văzut cum tatăl ei aruncă un bănuț în fântână. Cu ochii minții, i-am văzut chipul. Am văzut apa, i-am văzut chipul...

Și într-o clipă mă aflu din nou pe malul Potomacului, cu un biblioraft gros și negru în poală.

Te relaxezi cu puțină literatură ușoară? mi-a răsunat vocea în memorie și, de data asta, am putut vedea chipul vorbitorului. *Locuiești cu Judd, nu? Suntem prieteni vechi*.

— Nightshade, am rostit cuvântul cu de-a sila. L-am văzut.

Lia părea aproape îngrijorată.

— Știm.

— Nu, am spus. În Vegas. L-am văzut aici. De două ori. Am crezut... Am crezut că eu îl privesc pe el.

Dar poate – poate că el mă privea pe mine.

— Avea o copilă cu el, am spus. Era și o femeie. Fetița a venit lângă mine la fântână. Era mică – de trei sau cel mult patru ani. Avea un bănuț în mână. Am întrebat-o dacă vrea să-și pună o dorință și ea a răspuns...

Nu reușeam să-mi înduplec buzele să contureze cuvintele.

Dean le-a formulat în locul meu.

— Nu cred în dorințe, a spus, privind spre Michael, apoi spre Lia. Același lucru pe care l-a spus Beau Donovan când Sterling i-a spus că doar își *dorește* să fie Nouă.

Chiar înainte să moară.

— Ai spus că Nightshade avea o femeie cu el, a observat Dean. Cum arăta, Cassie?

— Avea păr blond-roșcat, am spus. Era de înălțime medie. Suplă.

M-am gândit la trupul mamei, curățat până la oase și îngropat la răspântie. Cu onoare. Cu grijă.

Poate că nu încercau să te omoare. Poate că nu trebuia să mori. Poate că trebuia să devii ca femeia asta...

— Beau a spus că al nouălea membru se naște mereu în mijlocul lor. Cum s-a exprimat?

Dean a privit într-un punct aflat imediat în stânga umărului meu și a repetat cuvintele exacte ale lui Beau.

— Copilul frăției și al Pythiei. Sânge din sângele lor.

Șapte Maeștri. Un copil. Și mama copilului.

Femeia de la fântână avea păr blond-roșcat. Într-o anumită lumină, ar fi părut roșcat – ca al mamei.

Nouă membri. Șapte Maeștri. O femeie. Un copil.

— *Pythia* era numele oracolului de la Delfi, a spus Sloane. O preoteasă a templului lui Apollo. O prezicătoare.

M-am gândit la familie – la familia perfectă pe care o privisem, știind în adâncul inimii că nu voi avea parte niciodată ce ceva asemănător.

Mama. Tatăl. Copilul.

M-am întors spre Dean.

— Trebuie să-l sunăm pe Briggs.

CAPITOLUL 61

De pe pagină mă privea bărbatul pe care-l cunoșteam sub numele de *Nightshade*. Portretistul poliției îi nimerise trăsăturile chipului: maxilarul puternic, sprâncenele groase, părul negru, puțin ondulat, doar atât cât să-i dea o alură tinerească. Ridurile din colțurile ochilor îmi indicau că e mai în vârstă decât părea; țepii scurți ai bărbii îi ascundeau buzele pline.

Ai venit la Vegas ca să rezolvi o problemă. Să mă urmărești pe mine, să-l chinui pe Judd – acestea ți-au plăcut.

Am simțit că cineva se așază lângă mine la masa din bucătărie. FBI-ul preluase portretul și se pusese pe treabă. Supravegheau aeroporturile, stațiile de autobuz, camerele de supraveghere a traficului rutier – și, datorită lui Sloane, filmările camerelor de la Majesty.

Arăți ca o mie de alți bărbați. Nu pari periculos.

Bărbatul din desen arăta ca un vecin, un coleg de muncă, un antrenor de echipe de baseball pentru juniori. Îl vedeam în minte, vedeam cum o ridică pe umeri pe fetița roșcată.

— Ai făcut tot ce ai putut.

Mi-am smuls privirea de la portretul-robot și m-am uitat la Judd. *Omul ăsta ți-a omorât fiica, m-am gândit. Omul ăsta ar putea să știe ce a pățit mama.*

— Ai încredere că Ronnie și Briggs vor face și *ei* tot ce pot, a continuat.

Urmărirea persoanelor nu cădea în sarcina Înzeștraților. Când FBI-ul își va da seama cine e bărbatul din imagine, când îi vom afla numele, trecutul și alte informații, poate că atunci îi vom putea ajuta și noi pe agenți, dar până atunci nu puteam decât să așteptăm.

În momentul acela, mi-a șoptit o voce în străfundul minții, s-ar putea să fie prea târziu. Poate că Nightshade avea să dispară. Odată plecat din Vegas, poate că n-aveam să-l mai găsim niciodată.

Judd n-ar mai fi obținut dreptate pentru moartea lui Scarlett. Eu n-aș mai fi primit răspunsuri cu privire la mama.

Alături de mine, tutorele nostru și-a îngăduit să privească portretul-robot – s-a *forțat* să-l privească.

— Facem ce putem, a spus, după ce primele secunde de tăcere s-au transformat într-un minut, ca să ne ocrotim copiii. Din clipa în care se nasc...

A privit liniile chipului lui Nightshade, înfățișarea lui comună.

— Vrem să-i protejăm. De toate julturile la genunchi, de sentimente rănite și de derbedeii care-i îmbrâncesc la pământ pe copiii mai mici, de părțile cele mai urâte ale noastre și de părțile cele mai urâte ale lumii.

Omul acesta ți-a omorât fiica. A murit în chinuri, cu unghiile rupte, cu trupul contorsionat...

— Briggs mi-a salvat viața, a spus Judd, silindu-se să-și ia ochii de la bărbatul din portret și întorcându-se spre mine. M-a salvat, în ziua în care mi l-a adus pe Dean.

Și-a descleștat încet pumnul în care-și strânsese mâna dreaptă. A închis ochii o clipă, apoi s-a întins spre imaginea ucigașului fiicei sale și a întors-o cu fața în jos.

Facem ce putem ca să ne ocrotim copiii.

Acum Judd încerca să mă ocrotească pe mine. Îmi cerea să renunț. M-am gândit la fetița roșcată, la Beau Donovan, la *șapte* și *nouă*, la simbolul gravat pe coșciugul mamei, la modelul crimelor comise pe parcursul atâtor ani și generații.

Nu voiam ocrotirea nimănui. *Îl vreau pe Nightshade. Vreau răspunsuri.*

Judd a răspuns ca și când aș fi vorbit cu voce tare.

— Trebuie să vrei altceva și mai mult.

Acasă nu e un loc, Cassie. Acasă constă în oamenii care te iubesc cel mai mult. Așezată pe veranda din spate, privind curtea casei conspirative, am lăsat amintirea să se reverse peste mine. I-am cedat. Trebuia să-mi amintesc. Trebuia ca mama să fie mama – nu un trup, nu oase, nu o victimă – mama mea.

Dansăm, chiar acolo, la marginea străzii. Părul roșcat i se eliberează din șal. Îi încadrează chipul în timp ce se mișcă – e sălbatică și liberă, lipsită de orice reținere. Mă învârt în cerc, cu brațele întinse în lături. Lumea e o vâltoare de culori și întuneric și zăpadă. Își lasă capul pe spate și îi urmez exemplul, scoțând limba.

Putem să ne eliberăm de trecut. Putem să dansăm până trece. Putem să râdem și să cântăm și să ne învârtim – la nesfârșit.

Orice-ar fi.

Orice-ar fi.

Orice-ar fi.

Nu voiam să uit – zâmbetul de pe chipul ei, cum se mișca, cum dansa, ca și când n-ar fi văzut-o nimeni, oriunde am fi fost.

Am tras aer în piept și mi-am dorit – vehement, cu înflăcărare – să nu fi înțeles cum un străin ar fi putut să se uite la ea și să-și spună: *Ea este*.

Te urmăreau, m-am gândit. *Te-au ales*.

Nu mă întrebasesm niciodată pentru ce o alesese ucigașul. M-am gândit la femeia pe care o văzusem cu Nightshade – la mama fetei. *Știi ce e el?* am întrebat-o pe femeie, privindu-i chipul în minte. *Faci parte din acest grup? Ești o ucigașă?*

Șapte Maeștri. Pythia. Și Nouă. M-am gândit la sutele de persoane care participaseră la spectacolele mamei. *Șapte Maeștri*. Să fi fost de față și unul dintre ei? Oare acolo o văzuseră?

Vă așteptați ca mama să plece cu voi de bunăvoie? i-am întrebat în tăcere. *Ați încercat să-i frângeți spiritul? S-a luptat cu voi?*

Mi-am coborât ochii la încheieturi, amintindu-mi senzația colierelor de plastic care mi le răniseră. Mi-am amintit cum fusesem urmărită, vânată, încolțită. Mi-am amintit cuțitul lui Locke. Mi-am amintit cum mă împotrivisem – mințind, manipulând, zbătându-mă, fugind, ascunzându-mă, luptând.

Eram fiica mamei mele.

N-au știut în ce se bagă când au pus ochii pe tine, m-am gândit, în timp ce mama îmi dansa în continuare în amintire, liberă și neînfricăată. Mama și Locke copilăriseră cu un tată abuziv. Când mama a rămas însărcinată cu mine, a fugit. În toiu nopții, a părăsit casa tatălui ei și n-a mai privit înapoi.

Dansează până-ți trece!

Mama era o supraviețuitoare.

Ușa din spate s-a deschis. După o clipă de ezitare, Dean a venit lângă mine și a rămas în picioare. M-am rezemat cu spatele de el, așezându-mi mâinile în față, cu palmele în sus, cu privirea la încheieturi. Webber mi le legase la spate. *Ți-au legat brațele, mamă? Ți-au oferit o șansă să-ți câștigi libertatea? Ți-au spus că ai o menire mai înaltă?*

Te-au omorât pentru că te-ai împotrivit?

Când a venit momentul să te omoare, ți-ai dorit moartea?

— Am încercat să-mi imaginez, a spus Dean, cum te simți în situația asta. Dar nu reușesc... a continuat, iar vocea i-a stat în gât. Nu reușesc decât să-mi imaginez cum o văd, cum o aleg, cum o răpesc...

A tăcut brusc.

Te urăști pentru că-ți imaginezi asta. Urăști ușurința cu care îți asumi mentalitatea ucigașului – sau a ucigașilor – mamei.

Urăști faptul că o asemenea întâmplare are sens pentru tine.

— Îmi imaginez cum o răpesc, i-am spus. Îmi imaginez cum sunt răpită, am continuat, înghițind în sec. Indiferent ce e grupul ăsta, acționează după anumite reguli. Există un ritual, o tradiție de neclintit...

Șapte Maeștri. Pythia. Și Nouă.

Fără un cuvânt, Dean s-a întins și mi-a cuprins mâna dreaptă într-a lui. Mi-a atins încheietura cu degetul mare, exact acolo unde colierele lui Webber îmi răniseră pielea.

Așa mamă, așa fiică...

Orice gând mi-a pierit când Dean mi-a ridicat încheietura la buzele lui și mi-a sărutat delicat și fără sunet pielea chinuită. A închis ochii. I-am închis și eu pe ai mei. Îl simțeam cum respiră lângă mine. Mi-am potrivit ritmul răsuflărilor după al lui.

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

— Nu-i nevoie să fii puternică în clipa asta, mi-a spus.

M-am întors, am deschis ochii și l-am sărutat. *Ba da. Trebuie.*

Așa mamă, așa fiică – eram o luptătoare.

Mi-am arcuit gâtul. M-am despărțit de Dean, rămânând cu fața la doar câțiva centimetri de a lui.

— Trebuie neapărat să agățați o cravată de ușă sau ceva asemănător, a spus Lia, ieșind alene pe veranda din spate, cătuși de puțin stânjenită de gândul că întrerupe un moment intim. Lăsând la o parte cultele cu ucigași în serie și căutările unor criminali prin tot orașul, puțină discreție la capitolul „manifestări afectuoase în public” ne-ar ajuta pe toți foarte mult.

Am tras concluzia că nu aflate nimic nou despre anchetă. Briggs și Sterling nu ne sunaseră. *Nightshade e încă liber. FBI-ul încă îl caută.*

— Lia.

După tonul lui, era clar că Dean îi cere să părăsească zona.

Lia l-a ignorat și s-a concentrat asupra mea.

— I-am spus lui Michael să-și îmbrace pantalonii de băiat mare, m-a informat. Cred că faptul că a ajuns la un pas de moarte i-a mai domolit căderea liberă și apoi...

Mi-a întâlnit privirea.

— I-am spus că e rândul tău.

A urmat o clipă de tăcere, în care am pătruns semnificația deplină a cuvintelor ei. Aveam sprijinul Liei. Pe al lui Michael. Pe al lui Sloane – Sloane cea distrusă, care-și jelea fratele.

Briggs mi-a salvat viața, spusesese Judd. M-a salvat, în ziua în care mi l-a adus pe Dean.

Voiam ca Nightshade să ajungă după gratii. Voiam răspunsuri – dar, când îmi îngăduiam, îmi doream *asta* și mai mult. Dean și Lia și Michael și Sloane – acasă *constă în oamenii care te iubesc cel mai mult.*

La nesfârșit.

Orice...

— Hei!

Michael încremenise în pragul ușii din spate. În spatele lui am văzut-o pe Sloane, cu cearcăne întunecate sub ochi.

Atunci am înțeles că apăruseră noutăți. Bubuitul inimii mele, uruitul din urechi – am înțeles că apăruseră noutăți și eram îngrozită să-l las pe Michael să rostească chiar și un cuvânt.

— L-au prins.

Nightshade.

Bărbatul din portret.

L-au prins.

— Femeia? am auzit, ca din depărtare.

Vocea mea. Întrebarea mea.

— Fetița?

Michael a clătinat din cap, de unde am înțeles că nu fuseseră cu Nightshade.

Pythia. Copilul.

Inima mea și-a întezit bătăile când m-am gândit la bărbatul pe care-l văzusem, pe care mi-l amintisem.

Ai omorât-o pe fiica lui Judd. L-ai omorât pe Beau. Știi de ce a fost gravat simbolul acela pe coșciugul mamei.

— Ce nu ne spui? a întrebat Lia încet. *Michael!*

Nu puteam să-i citesc chipul așa cum el ar fi putut să-l citească pe al meu, dar, în secunda care i-a luat să răspundă la întrebarea Liei, expresia lui a reușit să-mi golească plămânii de aer.

— Nightshade l-a înțepat pe Briggs cu un fel de ac, a spus, privind când la Lia, când la Dean, când la mine. I-a injectat ceva. FBI-ul nu știe ce.

Mi s-a uscat gura și uruitul din urechi mi s-a înțețit. *Otravă.*

CAPITOLUL 62

Un ultim as în mâna lui Nightshade. *Marele tău final.*

Modul tău de a-ți lua rămas-bun. Mă temusem că FBI-ul nu va reuși să-l prindă. Nu-mi trecuse prin minte, nici măcar o secundă, să-mi fac griji despre ceea ce s-ar putea întâmpla când o va face.

Imposibil de detectat. Imposibil de tratat. Dureroasă. Nu voiam să-mi amintesc ce spusese Judd despre otrava lui Nightshade, dar cuvintele mi se repetau în cap la nesfârșit.

— Cassie, a spus el, apărând deodată, cu o privire sumbră. Trebuie să vorbim.

Ce mai era de discutat?

Imposibil de detectat. Imposibil de tratat. Dureroasă.

Sloane își mișca buzele, parcurgând mutește lista tuturor otrăvurilor cunoscute. Dean era alb la față.

— Susține că există un antidot, a spus Judd.

Tutorele nostru nu a precizat la cine se referă. Nu era nevoie.

Nightshade.

— Și ce vrea? a întrebat răgușit Dean. La schimb pentru respectivul antidot?

Știam răspunsul – îl știam după tonul pe care Judd îmi rostise numele, după numărul clipelor în care îl văzusem pe Nightshade, după timpul pe care-l petrecuse urmărindu-mă.

Mama s-a luptat din răspuțeri. S-a împotrivit planurilor pe care vi le-ați făcut pentru ea, rolului pe care voiați să-l joace.

M-am uitat la Dean, apoi la Judd.

— Mă vrea pe mine.

Stăteam de o parte a unei ferestre unidirecționale și priveam cum gardienii îl escortează în camera aflată de partea cealaltă pe bărbatul în persoana căruia îl identificasem pe Nightshade. Avea mâinile încătușate la spate. Și părul ciufulit. O vânătaie neagră i se forma pe o latură a feței.

Nu părea periculos.

Nu arăta ca un ucigaș.

— Nu te vede, mi-a amintit agenta Sterling, privindu-mă cu ochii ei încercănați. Nu poate să te atingă. El stă de partea aceea a ferestrei, iar tu

stai aici.

Din spatele nostru, Judd mi-a așezat o mână pe umăr. *Nu concepi să mă pui în aceeași cameră cu ucigașul lui Scarlett. Nici măcar pentru a-l salva pe Briggs.*

Am încercat să nu mă gândesc la Briggs și m-am concentrat asupra bărbatului aflat de cealaltă parte a ferestrei. Părea mai în vârstă decât în amintirea mea – mai tânăr decât Judd, dar mult mai bătrân decât agenta Sterling.

Mai în vârstă decât ar fi fost mama, dacă ar fi fost în viață.

— Nu te grăbi, a spus Nightshade.

Deși știam că nu mă vede, aveam senzația că se uită drept la mine.

Are ochi blânzi.

Mi s-a strâns stomacul, cuprins de o greață subită, când a vorbit în continuare.

— Sunt aici, dacă te simți pregătită, Cassandra.

Mâna lui Judd mi s-a încordat ușor pe umăr. *L-ai omorî dacă ai putea, m-am gândit. N-ar fi avut somnul agitat nici măcar o noapte dacă i-ar fi rupt gâtul. Dar n-a făcut nicio mișcare. A rămas nemișcat, alături de mine.*

— Sunt pregătită, i-am spus agentei Sterling.

Nu eram, dar timpul era limitat.

Judd i-a întâlnit privirea lui Sterling și a încuviințat scurt din cap. Sterling s-a dus la un perete al camerei și a apăsă un buton, transformând fereastra unidirecțională din fața noastră într-un geam transparent.

Mă vezi, m-am gândit când ochii lui Nightshade s-au oprit asupra mea. Îl vezi pe Judd. Buzele ți se arcuiesc ușor. Am păstrat o mină cât mai inexpresivă cu putință. O ultimă carte de jucat. O ultimă partidă.

— Cassandra.

Parcă-i făcea plăcere să-mi rostească numele.

— Judd. Și neînfricata agentă Sterling.

Ne-ai urmărit. Te încântă durerea lui Judd, a lui Sterling.

— Voiai să vorbești cu mine? am întrebat, cu un calm nefiresc. Vorbește!

Mă așteptam ca bărbatul aflat de cealaltă parte a ferestrei să spună ceva despre Scarlett, despre mama sau despre Beau. Dar a spus ceva într-o limbă pe care n-o cunoșteam. M-am uitat la Sterling. Bărbatul din fața noastră și-a repetat cuvintele.

— E un șarpe rar, a tradus după o clipă. Veninul lui acționează mai lent decât al majorității celorlalte specii. Dacă găsiți o grădină zoologică care are

un asemenea șarpe, veți găsi antidotul. În timp util, sper.

A zâmbit și, de data asta, m-am înfiorat.

— Mereu am avut o anumită simpatie față de agentul vostru Briggs.

Nu înțelegeam. Bărbatul acesta – ucigașul acesta – mă adusese aici. Își folosisese singura monedă de schimb ca să mă aducă aici, iar acum, după ce mă văzuse, renunța la ea?

De ce? Dacă-ți face plăcere să-i chinui pe Judd și pe Sterling, dacă vrei să-i lași cu gustul fricii în gură și cu gândul amar că oamenii la care ții nu vor fi niciodată feriți de pericole, de ce ne ajuți să-l vindecăm pe Briggs?

— Minți, a spus agenta Sterling.

Ar fi trebuit s-o aducem pe Lia, m-am gândit. Și după o secundă: *N-ar trebui să fiu aici*. Senzația mi-a pornit din burtă și mi s-a strecurat în membre, împovărându-le.

— Oare? a contrat Nightshade.

— Imposibil de tratat. Dureroasă.

Am spus cuvintele cu voce tare fără să vreau, dar nu m-am oprit după ce mi-au ieșit din gură.

— N-ai renunța, pur și simplu, la secretul tău. Nu atât de ușor. Nu atât de repede.

Nightshade a zăbovit încă un moment cu privirea asupra mea.

— Există limite, a admis, în ceea ce poate spune cineva. Unele secrete sunt sacre. Pe unele le luăm cu noi în mormânt, a continuat, pe un ton mai grav. Dar, de fapt, n-am spus că agentul vostru Briggs a fost otrăvit cu otrava aceea.

Otrava aceea. Otrava ta. Moștenirea pe care o vei lăsa lumii.

— Du-te!

Judd a vorbit pentru întâia oară de când bărbatul care-i omorâse fiica fusese adus în cameră. I-a întâlnit privirea lui Sterling și a repetat: — Spune adevărul. *Du-te!*

Du-te să iei antidotul.

Du-te să-l salvezi pe Briggs.

— Am terminat aici, a spus agenta, întinzându-se spre butonul de pe perete.

— Stai!

Cuvântul mi-a țâșnit din gură. Nu reușeam să-mi iau privirea de la ochii ucigașului. *M-ai adus aici dintr-un motiv anume. Faci totul din motive precise – toți faceți așa.*

Nightshade a zâmbit.

— M-am gândit, a spus, că poate vrei să-mi pui câteva întrebări.

Atunci i-am înțeles jocul. El mă adusese aici. Dar să rămân? Să-l ascult? Să-i cer răspunsuri?

Acestea erau deciziile mele.

— Du-te! i-a repetat Judd lui Sterling.

După o fracțiune de secundă de ezitare, agenta s-a supus și a pornit spre ieșire, formând un număr pe telefon din mers. Judd s-a întors din nou spre mine.

— Vreau să-ți spun să nu mai zici niciun cuvânt, Cassie, să nu ascuți, să nu privești în urmă.

Dar nu o va face. Nu mă va sili să întorc spatele acestei ocazii. Bănuiam că nici el nu poate s-o facă.

Poți să citești dosarul, spusese el când începuse toată povestea aceasta, *dar n-o faci de una singură*.

Niciunul dintre noi nu era singur acum.

— Beau Donovan.

M-am întors din nou spre monstrul care aștepta cu răbdare de cealaltă parte a ferestrei. Nu puteam să formulez cuvintele ca să-l întreb despre mama, încă nu. Și nu puteam – *nu voiam* – s-o aduc în discuție pe Scarlett.

— L-ai omorât.

— E o întrebare? a spus Nightshade.

— L-ați abandonat în deșert în urmă cu cincisprezece ani.

— Nu omorâm copii, a răspuns pe un ton plat.

Nu omorâți copii. Aceasta era regula lor de căpătâi. O lege sacră. *Dar nu ezitați să-i abandonați în deșert ca să moară singuri*.

— Ce însemna Beau pentru voi? De ce l-ați mai crescut, dacă i-ați întors spatele?

Nightshade a zâmbit discret.

— Orice dinastie are nevoie de un moștenitor.

Creierul a început să-mi vuiască.

— Tu n-ai fost crescut ca el.

Cealaltă, spusese Beau, *sunt recrutați la maturitate*.

— Termenul *Maestru* sugerează o formă de organizare cu ucenici, am continuat. Presupun că Maeștrii își aleg singuri urmașii – adulți, nu copii. Ciclul se repetă o dată la douăzeci și unu de ani. Dar al nouălea membru, cel căruia îi spuneți *Nouă*...

— Nouă e cel mai măreț dintre noi. E constanta. Podul dintre generații.

Liderul vostru, am completat. Beau nu doar că se născuse între zidurile lor. Se născuse pentru a-i conduce.

— L-ați lăsat să moară, am spus.

— Nu omorâm copii, a repetat Nightshade, pe același ton plat cu care spusese cuvintele întâia oară. Chiar dacă se dovedesc a fi nevrednici. Chiar dacă nu reușesc să facă ce li se cere și devine clar că nu vor putea purta niciodată mantia care le-a fost hărăzită din naștere. Chiar dacă trebuie făcut loc pentru un moștenitor adevărat.

Ce ți-au cerut să faci, Beau? În ce fel de monstru au încercat să te transforme? Nu trebuia să-mi las mintea s-o ia pe drumul acela. Trebuia să mă concentrez asupra clipei prezente.

Asupra lui Nightshade.

— Și fetița? am întrebat. Cea cu care te-am văzut. *Ea e vrednică?* Ea e noua moștenitoare? O moștenitoare *adevărată*? am continuat, făcând un pas în față, spre geam. Ce-i faceți?

Nu cred în dorințe.

— Ești tatăl ei? am întrebat.

— Fata are mulți tați.

Răspunsul mi-a înghețat sângele în vene.

— Șapte Maeștri, am spus, sperând să-l surprind și să-l fac să-mi spună ceva ce nu știam deja. Pythia. Și Nouă.

— Toți sunt puși la încercare. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

— Și femeia cu care te-am văzut? Ea e vrednică?

Întrebarea mi s-a smuls din piept cu o forță tăcută. *Mama n-a fost vrednică.*

Mama s-a împotrivit.

— Și pe ea ați răpit-o? am întrebat, cu gândul la femeia pe care o văzusem. Și pe ea ați atacat-o și ați tăiat-o? am continuat, cu inima zvâcnindu-mi în piept. Ați torturat-o până când vi s-a alăturat? Până când a devenit *oracolul* vostru?

Nightshade a tăcut câteva clipe. Apoi s-a aplecat în față, privindu-mă fix.

— Mă gândesc la Pythia mai degrabă ca la Doamna Justiție, a spus. E sfetnicul, judecătoria și juriul nostru, până când copilul ei ajunge la maturitate. Trăiește și moare pentru noi, iar noi facem la fel pentru ea.

Trăiește și moare.

Trăiește și moare.

Trăiește și moare.

— Mi-ați omorât mama, am spus. Ați răpit-o. Ați atacat-o...

— Ai înțeles greșit.

Nightshade a făcut cuvintele să pară rezonabile, chiar blânde, și în cameră s-a răspândit o energie necurată.

Putere. Jocuri. Durere. Cu asta se ocupa cultul.

Am luat o foaie de hârtie și am desenat simbolul pe care-l văzusem pe pieptul lui Beau. Am trântit-o de geam.

— Asta s-a găsit pe coșciugul mamei, am spus. N-am înțeles greșit nimic. Ea nu făcea parte din model. N-a fost omorâtă pe o dată Fibonacci. A fost atacată cu un cuțit în același an în care tu „îți dovedeai vrednicia” prin intermediul otrăvurilor, am spus, cu un tremur în voce. Așa că nu-mi spune că am înțeles greșit. Voi – voi toți, unul dintre voi, nu știu – ați *ales-o*. Ați *pus-o la încercare* și ați tras concluzia că nu e vrednică.

Nu omorau copii. Îi lăsau să moară. Dar mama?

— Ați omorât-o, am spus și cuvintele mi-au rănit gâtul, lăsându-mi un gust amar în gură. Ați omorât-o și i-ați jupuit carnea de pe oase și ați îngropat-o.

— *Noi* nu am făcut așa ceva.

Accentul pe care l-a pus pe primul cuvânt a reușit cumva să străpungă ceața stârnită de furie și durere care-mi umbrea mintea.

— Nu poate să existe decât o singură Pythia.

Toate instinctele mi-au spus că Nightshade mă adusese aici ca să aud asta. Renunțase la ultimul lui as din mânecă pentru a-mi spune asta.

— O femeie care să ne fie sfetnic. O femeie care să poarte copilul în pântec. Un copil – un copil *vrednic* – care să continue tradiția.

O femeie. Un copil.

Ați omorât-o.

Noi nu am făcut așa ceva.

Toți sunt puși la încercare. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

Mama fusese îngropată cu grijă. Cu părere de rău. M-am gândit la femeia pe care o văzusem cu fetița.

O femeie. Un copil.

M-am întrebat cum era posibil ca un grup să persiste sute de ani, răpind femei, ținându-le captive, până când captivile deveneau monștri. *Doamna Justiție. Pythia.*

M-am gândit la faptul că femeia pe care o văzusem lângă fântână nu-și

luase copila. Nu fugise. Nu strigase după ajutor.

Îi zâmbise lui Nightshade.

Nu poate să existe decât o singură Pythia.

— Le forțați să se lupte între ele.

Nu eram sigură dacă le fac profilul sau vorbesc cu el. Nu eram sigură dacă are importanță.

— Răpiți câte o femeie nouă, o nouă Pythia, și...

Nu poate să existe decât una singură.

— Femeia, am spus. Cea pe care am văzut-o cu tine.

Am ajuns să șoptesc, dar în propriile urechi, cuvintele erau asurzitoare.

— Ea a omorât-o pe mama. Ați silit-o s-o omoare pe mama.

— Toți avem de făcut anumite alegeri, a răspuns imediat Nightshade. Pythia alege să trăiască.

De ce m-ai adus aici? m-am întrebat, conștientă, la un anumit nivel, că tremur. Ochii mi se umeziseră. *De ce-mi spui toate astea? De ce-mi îngădui o scurtă privire asupra unei lumi pe care nu sunt destul de binecuvântată s-o cunosc?*

— Poate că într-o bună zi, a spus Nightshade, și tu va trebui să faci o asemenea alegere, Cassandra.

Judd stătuse încordat și perfect nemișcat lângă mine, dar în clipa aceea s-a repezit înainte. A izbit butonul de pe perete cu podul palmei și geamul s-a întunecat.

Nu ne vezi. Eu te văd, dar tu nu ne vezi.

Judd m-a apucat de umeri. M-a tras la el, ascunzând totul din jur, și m-a ținut la piept, chiar și când am început să mă zbat.

— Sunt aici, a șoptit. Ești bine. Sunt aici, Cassie. Ești bine. Vei fi bine.

Un ordin. O rugămintă.

— Doi, unu, unu, șapte.

Până când Nightshade a spus asta, n-am știut că difuzorul e încă pornit. În prima clipă, am crezut că e un număr Fibonacci, dar apoi criminalul a adăugat o clarificare.

— Dacă vrei să o vezi pe femeie, o vei găsi în camera doi, unu, unu, șapte.

Pythia alege să trăiască. Cuvintele mi-au răsunat în minte. *Poate că într-o bună zi și tu va trebui să faci o asemenea alegere.*

Camera 2117.

CAPITOLUL 63

Orele care au urmat interogării lui Nightshade s-au pierdut ca prin ceață. Sterling ne-a sunat ca să ne anunțe că Briggs a fost tratat cu antidotul. A sunat ca să ne spună că medicii se așteptau să-și revină pe deplin – chiar dacă mai lent. A sunat ca să ne spună că au găsit femeia.

Au găsit și fetița.

La mai puțin de douăzeci de ore după ce Nightshade îmi indicase persoana care-mi omorâse mama, am intrat în camera 2117 de la hotelul-cazinou Dark Angel. Mirosul de sânge se simțea de la cincizeci de metri. *Pe pereți. Pe podea.* Scena îmi era familiară.

Sânge. Pe pereți. Pe mâna mea. Îl simt. Îl miros...

Dar de data aceasta am găsit un cadavru. Femeia – cu păr blond-roșcat, mai tânără decât mi-o aminteam – zăcea în propriul sânge, cu rochia albă îmbibată toată. Fusese omorâtă cu un cuțit.

Mânuit de Nightshade, înainte de a fi prins? De către unul dintre ceilalți Maeștri? De o Pythia nouă? Nu știam. Și, pentru prima oară de când mă alăturasem programului Înzestrații, nu eram convinsă că vreau să știu. Femeia aceasta îmi omorâse mama. Fie că avusese posibilitatea să aleagă, fie că fusese nevoită s-o omoare ca să nu moară ea însăși, fie că-i făcuse plăcere...

Nu puteam, să-i regret moartea.

Fetița stătea așezată pe un scaun, fără ca picioarele scurte să-i ajungă la podea. Privea în gol, fără nicio expresie pe chip.

Pentru ea venisem.

Copilul nu spusese niciun cuvânt, parcă nici nu-i observase pe agenții care intraseră în cameră. Ei se temeau s-o atingă, s-o ia de acolo cu forța.

Îmi amintesc cum m-am întors la cabina mamei. Îmi amintesc sângele.

Mi-am făcut loc prin încăpere. M-am așezat în genunchi lângă scaun.

— Bună, am spus.

Fetița a clipit. Mi-a întâlnit privirea. Am observat un semn – un semn mic – că mă recunoaște.

Beau Donovan avea șase ani când fusese abandonat în deșert de oamenii care-l crescuseră, fiind considerat nepotrivit pentru scopurile lor.

Oricare ar fi fost aceste scopuri.

Tu ai trei ani, m-am gândit, asumându-mi perspectiva ei. Poate patru.

Prea mică ca să înțeleagă ce se petrecea. Prea mică ca să fi trecut prin asemenea experiențe.

Știi anumite lucruri. Poate că nici nu-ți dai seama că le știi.

Beau știuse destule la vârsta de șase ani ca să poată descoperi modelul la maturitate.

Poate că vei ști cum să ne conduci la ei.

— Eu sunt Cassie, am spus.

Copila a rămas tăcută.

— Pe tine cum te cheamă? am întrebat.

A coborât privirea. Lângă ea, pe jos, era o floare albă de origami, îmbibată cu sânge.

— Nouă, a șoptit. Mă cheamă Nouă.

Un fior rece mi-a alunecat pe șira spinării, lăsând în urmă doar furie. *Nu faci parte din lumea lor*, m-am gândit, stăpânită de dorința arzătoare de a o proteja. Era doar o copilă – o fată mică, mică.

— Mămica ta îți spunea altfel, am zis, încercând să-mi amintesc numele cu care i se adresase femeia în ziua aceea, lângă fântână.

— Laurel. Mami îmi spune Laurel.

S-a întors și a privit-o pe femeia de pe podea. Pe chip nu i-a apărut nicio urmă de emoție. N-a tresărit la vederea sângelui.

— Nu te uita la mami, Laurel, am spus, punându-mă în fața ei. Uită-te la mine.

— Aia nu-i mami, a spus pe un ton indiferent.

Înima mi-a zvâcnit în piept.

— Nu?

— Maestrul a angajat-o. Când am venit aici, ca să aibă grijă de mine.

Mânuțele ei durdulii, de copil mic, s-au dus la medalionul de modă veche pe care-l purta la gât. M-a lăsat să-l deschid. Înăuntru era o fotografie.

— Asta-i mami, a spus Laurel.

Nu e posibil. Colierul. Oasele. Sângele – era sângele ei. Analizele arată că era sângele ei.

Am simțit că lumea se strânge în jurul meu. Pentru că în fotografie apăreau două persoane și Laurel arăta în poză exact la fel cum o vedeam acum.

Era făcută recent.

Asta-i mami, spusese ea. Dar femeia din poză era și mama mea.

Mereu am știut – *am crezut* – că, dacă ar fi supraviețuit, s-ar fi întors la

mine. Cumva, orice-ar fi, dacă ar fi supraviețuit...

— La nesfârșit, a șoptit Laurel, iar fiecare cuvânt m-a străpuns ca un cuțit. Orice-ar fi.

— Laurel, am spus răgușită. Unde e mami?

— În cameră.

Laurel s-a uita la mine și prin mine.

— Maeștrii vin, Maeștrii pleacă, dar Pythia trăiește în cameră.

EPILOG

Stăteam în fața pietrei funerare. Dean era alături, atingându-mi ușor trupul cu al lui. Ceilalți stăteau în spatele nostru în semicerc. *Michael și Lia și Sloane. Sterling și Briggs și Judd.*

Rămășițele recuperate de polițiști de pe drumul acela nepietruit fuseseră returnate familiei. Tatălui meu. Mie. Tata nu știa că nu sunt ale mamei. Nu știa că e în viață.

Maestrii vin, Maestrii pleacă, dar Pythia trăiește în cameră.

N-aveam idee cine e femeia pe care tocmai o îngropaserăm în mormântul mamei. Colierul cu care fusese înmormântată, sângele de pe șal – acelea fuseseră ale mamei.

Pythia alege să trăiască, îmi spusese Nightshade, știind prea bine că mama era cea care făcuse alegerea aceasta.

Nu știam cât timp trecuse din momentul răpirii până când fusese silită să se lupte pentru a-și salva viața – din nou. Nu știam dacă pentru bărbații aceia e un procedeu standard să însceneze moartea femeilor înainte de a le răpi.

Toți sunt puși la încercare. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

Dar știam că mama e în viață.

Maestrii vin, Maestrii pleacă, dar Pythia trăiește în cameră.

Mama nu fusese ucisă. Nu fusese îngropată cu grijă la răspântie. Își îngropase predecesoarea. *Culoarea preferată a mamei. Colierul ei. Urmele sângelui ei.* Încă de la început, eu și Dean observaserăm că ritualul acela funerar sugera remușcări cumplite. *Ale mamei.*

— Ești pregătită? a întrebat el, cu mâna așezată pe umărul meu.

Am privit piatra funerară gravată cu numele mamei încă o clipă. De dragul lui Laurel, cultul trebuia să creadă că nu pusesem piesele cap la cap. Trebuia să creadă că sunt convinsă că-mi îngrop mama. Trebuia să creadă că nu trăsese nicio concluzie deosebită din faptul că femeia pe care o confundasem cu mama lui Laurel fusese, de fapt, o dădacă, o locuitoare din Las Vegas, pe care Nightshade o angajase mai devreme.

Trebuia să creadă că FBI-ul o luase sub aripă datorită legăturii ei cu Nightshade, nu a legăturii cu mine.

Nu omorâm copii.

M-am gândit la Beau, m-am gândit cum rătăcise prin deșert și mi-am

alungat gustul amar din gură.

— Sunt pregătită, i-am spus lui Dean.

M-am întors și m-am uitat pe rând în ochii fiecăruia.

Acasă constă în oamenii care te iubesc.

Eram pregătită să mă întorc acasă. Să fac tot posibilul pentru a-i găsi pe Maeștri. S-o protejez pe Laurel. *La nesfârșit.* Să o găsesc pe mama. Să o găsesc pe Pythia. Să găsesc camera.

Orice-ar fi.

MULȚUMIRI

Pe parcursul seriei *Înzestrații* am avut norocul să colaborez cu mai mulți redactori incredibili care sunt experți când vine vorba să pună întrebările potrivite și sunt la fel de atașați ca mine de personajele acestea și de poveste. *Miză letală*, în mod special, îi datorează multe Lisei Yoskowitz, care a devenit atât de pasionată de cartea aceasta, încât am fost foarte nerăbdătoare să mă apuc de lucru și s-o scriu pentru ea, și lui Kieran Viola, care știe precis ce simte nevoia să audă o scriitoare. Le sunt recunoscătoare și fabuloasei Julie Moody, care i-a fost alături seriei încă de la prima carte, lui Emily Meehan, Dinei Sherman, Jamie Baker, Scale Ballenger, Mary Ann Zissimos și celorlalți de la editura Hyperion, pentru tot sprijinul lor!

Ca de obicei, vreau să-i mulțumesc și echipei mele incredibile de la Curtis Brown: Elizabeth Harding, Ginger Clark, Holly Frederick și Jonathan Lyons, precum și lui Sarah Perillo și Kerry Cullen. E o mare binecuvântare că am avut posibilitatea să colaborez cu oameni care nu doar că se pricep la meseria lor, ci sunt și persoane deosebit de minunate, și vă sunt incredibil de recunoscătoare tuturor!

Datorită seriei *Înzestrații* am avut și ocazia de a întâlni cititori din toată țara și aș vrea să le mulțumesc organizatorilor festivalurilor North Texas Teen Book Festival, Rochester Teen Book Festival, Texas Teen Book Festival, Southwest Florida Reading Festival și Miami Book Fair, pentru că m-au primit în ultimul an. Munca pe care o depuneți cu toții pentru a aduce laolaltă cititorii și autorii este uluitoare și vă sunt profund recunoscătoare pentru ea.

N-aș putea să supraviețuiesc ca scriitoare – darămite să trăiesc mulțumită – fără susținerea unora dintre cele mai minunate și mai sclipitoare femei pe care le cunosc. Le mulțumesc lui Ally Carter, Elizabeth Eulberg, Carrie Ryan, Rachel Vincent, Rose Brock și Sarah Rees Brennan pentru Rose Fest, în toate ipostazele evenimentului, și în mod special lui Rachel Vincent pentru Panera Thursdays, lui Ally Carter, care știe precis cât de dificilă poate să fie scrierea thrillerelor (și a seriilor!), și lui Sarah Rees Brennan, care a citit o variantă timpurie a acestei cărți într-un timp foarte scurt. Le mulțumesc, de asemenea, colegilor și studenților mei de la Universitatea din Oklahoma, prietenilor de la Ti30 și NLPT și tuturor celorlalți care m-au ajutat să-mi păstrez echilibrul mintal pe parcursul scrierii acestei cărți.

În sfârșit, îi datorez familiei mele mai mult decât aș putea vreodată să spun. Mama și tatăl meu se numără printre primii cititori ai tuturor cărților mele și n-aș fi ajuns unde sunt astăzi fără ajutorul lor. Îi sunt extrem de recunoscătoare și soțului meu, Anthony, pentru că e prietenul meu cel mai bun, sistemul meu de sprijin moral, primul meu critic și marea dragoste a vieții mele. De asemenea, îți mulțumesc, Anthony, pentru că nu m-ai lăsat să mă stresez prea mult când am adus câteva ultime retușuri cărții în timp ce ne pregăteam pentru nunta noastră! În final, le mulțumesc fraților mei minunați, nepoților și nepoatei mele: Justin, Allison, Connor, Jeana, Russ, Daniel, Gianna, Matthew, Joseph, Michael, Lindsey, Dominic și Julian. Sunteți cei mai tari!

Al treilea volum din seria *Înzestrații*

3 cazinouri.
cadavre.
zile.

Cassie Hobbes și Înzestrații sunt chemați în Las Vegas să investigheze o serie de crime brutale și derutante: spre deosebire de mulți criminali în serie, acesta își schimbă modul de operare de fiecare dată.

Toate victimele au fost omorâte în public, însă ucigașul nu apare pe camerele de supraveghere, iar fiecare victimă are tatuat pe încheietura mâinii un șir de numere, în care se ascunde un cod. Între timp, Cassie se confruntă cu un mister la fel de periculos și mult mai dureros – după mulți ani, în sfârșit a apărut o pistă în cazul mamei sale.

Pe măsură ce problemele personale și tensiunile dintre membrii echipei cresc, Cassie și Înzestrații își dau seama că șansele sunt împotriva lor și că trebuie să-și pună din nou viațile în pericol pentru rezolvarea celui mai sinistru caz de până acum.

storiabor

YA
COLECȚIA
YOUNG
ADULT

14+

{1} Preparat culinar specific bucătăriei italiano-americeane, făcut, de regulă, din paste ziti, cu formă tubulară, sos de roșii, brânză și diverse alte ingrediente, pregătit în tavă la cuptor (n. t.).

{2} În original, *The Strip (The Las Vegas Strip)*, o porțiune faimoasă a bulevardului Las Vegas (n. t.).

{3} *Homeward Bound: The Incredible Journey*, 1993 (n. t.).

{4} Nightshade se poate referi la mai multe specii de plante din genul *Solanum*, din familia solanaceelor, dintre care multe sunt otrăvitoare, dar și la mătăgună (*Atropa belladonna*) (n. t.).

{5} Aluzie la o legendă conform căreia, prin rostirea în fața unei oglinzi, pe întuneric, a numelui *Bloody Mary (Mary cea sângheroasă)*, de un număr precis de ori, se poate chema un duh răuvoitor (n. t.).

{6} Director of National Intelligence (DNI) (n. t.).

{7} În textul original, *white nightshade*, nume care se referă, probabil, la specia *Solanum nigrum*, o plantă cu flori albe, mai puțin toxică decât mătăguna (*deadly nightshade, Atropa belladonna*) (n. t.).

{8} ESPN (Entertainment and Sports Programming Network), un post de televiziune american cu emisiuni sportive (n. t.).

{9} Al cincilea amendament al constituției SUA, care, printre altele, acordă cetățenilor dreptul de a refuza să prezinte mărturii incriminatoare cu privire la propria persoană (n. t.).